وختونه

(ناول)

سیده حسینه ګل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه

سيده حسينه ګل

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وختونه
لیکواله: سیده حسینه ګل
خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه
وېبپاڼه: www.melitahrik.com
کمپوزګر: سلیم ناښاد (nashad.saleem@gmail.com)
ډیزاینګر: ضیاء ساپی
پښتی ډیزاین: فیاض حمید
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م
د تحريك د خپرونو لړ: (۳۸)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د استاد اسمعیل یون او د هغهٔ د تحریك
په نوم چې د لروبر د پښتنو ...او د لوی
پوښتونستان د یو والي زېری دې شي –

سیده حسینه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل دا ناول په ډېره مينه خپل پلار استاد سيد مظهرشاه کاکاخېل ته ډالۍ کوم چې د فکر او د لاس تر سيوري مې تګ کړی دی او په خپلو رڼاګانو يې راته وختونه رڼا کړي دي.

سيده حسينه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترځ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به څه ووایم؟

نور خو لیکلو او وئیلو ته څه شته هم نه . ولې چې هرڅه مې وختونه کړل . تاسو ته مې وړاندې کړل ــ خو دومره به بیا هم وئیل وي چې وختونه ناول لکه زما د وړمبي ناول ملکه یوه ژوندۍ کیسه ده . د ژوندو کردارونو سره . هیله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لکه د ملکه به پرې خپلې درنې رائې ښکاره هم کړئ ــ د څه وخت نه مې ناول لیکلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو کې په شته ناولونو کې زیات والی راشي او هغه که د معیار سره وي نو به ډېره ښه وي . نورې خبرې به په دې ناول تاسو کوی ځکه چې دا اوس ستاسودی . ما خپل کار تر دې ګڼلو خو یوه خبره بیا هم چې هر پښتون لیکوال ترخپله وسه خپلې ژبې ته کار کوي خو دغه کار بیا کتابي بڼه کې راښکاره کېدل یو لوی غم دی ــ ځکه چې تاسو په دې هرڅه پوهـ یئ چې دلته په پښتونخوا کې پښتو ژبې ته لاهاغه پام د واکمنو نه دی راګرځېدلی چې ترمخه یې پښتو کتابونه دولتي چارواکي چاپ او خپاره کړي ــ خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږي لګیا دي او دا کار ترسره کوي ــ مونږ په دغه ټولو پښتنو ویاړ کوو چې پښتو نازوي ــ د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعیل یون او د هغه د غورځنګ زلمي ټول د ستائینې وړ دي چې دې ګران کار ته یې بډې وهلې دي او پښتو ښائسته کوي هم او شته کوي یې هم ــ دغه ناول به د دې پښتنو په ویاړ او مرستو ترتاسو دورسي کورونه یې ودان، خو مننه کوم د ځینو هاغو ملګرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو کې ملګري ووــ په ملا به یې ټپولم او د لاسو به یې نیولم ــ د ټولو نه وړمبی د خپل ژوند د ملګري وارث خان نایاب یوه نړۍ مننه چې دې ناول ته یې په مینه لیکلو ته کښېنولم . د ساحل یوسفزي، مهراندېش، عبدالوحیدګران،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان لاژوال او په تېره تېره د استاد فیض الوهاب فیض هم د زړه نه مننه چې ډاډ یې راسره وه ــــ د ګران لطیف شاه شاهدچې سترګې په لاره یې دی ــ د ګرانې ورېمه عامر هم مننه چې وخت په وخت یې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حال یې رانه اخستی دی ــ د ملګري او ګران ورور حسېن عالم مندوخېل ذکر که ونه کړم دا به یو لوی زیاتی وي چې وخت په وخت یې خپلې مرستې رارسولې دي ــــ د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي ــــ

او په آخر کې د ګران ملګري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنګ یې په ډېر اخلاص ترسره کړو ـــــ او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی. خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوهه او ښائسته لري ــــ د سرلوړې دعاګانې به مې درسره وي.

د ملګري قیصراپریدي، ګران عبدالرحمان لژوال او د خپل کشر فریداحمدتسکین یو جهان مننه چې زما د اثارو مخ ته راوړلو کښې یې زما ډاډګېرنه کړې ده.

په درنښت

سیده حسینه ګل

۸م اګست ۲۰۱۵ء

مردان، مقبوضه پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبـو خپـل زوی مشـال پـه دواړه مخـه بـې واره ښـکلوو لکـه د لېونـو يـې ترېنـه خپلې لېچـې بيـا بيـا لـه دې ويـرې تـاوؤلې چـې هسـې نـه د هغـې د ژونـد د دې لـوی ګټلـي داؤ پـه خوشحالۍ څوك د هغې يك يو نيـازبين بچی د هغې نه جدا نـه کړي ـ د مشال په سر د واده تړلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هيلو غوټۍ هم نن د پرانسـتو ګلونـو پـه څېر د هغـې د ژونـد پـه دښـتو د خوشحالو سپرلي راخواره کړي وو ـ ـ ـ ـ مشال هم د خپلې مـور د ژوند په دې لويه خوشحالۍ نن په جامو کې نـه ځايېدو ـ د هغـه پـه سترګو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پيالۍ د هغـه تـر لېمـو راغلی وه ـــــ د خپلې مور يوې يوې سختې، صبر، زغم هغه هم د ژوند په هر قدم ډېر لړزولی وه خو څه يې کولی نـه شـو، هغـه تـه د مور د ژوند د ټولو سترياګانو سفر کړی په کړې رامخـې تـه شـو ـ د نن ورځې په هيله د هغه د مور د عمرونو، سفر ـ ـ ـ خو په سر تړلـې د واده سـهرې يـې د وجود او زړه دننـه د مـاتې ګـوډې کېفيـات پـه مخ د دې سهرې ګل ورينو لړونو پټ او د زمـانې د سـترګو نـه پنـاه اوسـاتل ـ د مـور د سـينې سـره ډېـره لحظـه جخـت او رانسـکورې ولاړې د هغـه د پښـو تلـې ميـږې ميـږې کـړل ـ خـو نـن هغـه د دې سترياؤ پروا نـه سـاتله ـ د مشـال ډېـر همځـولي دوسـتان هـم د هغـه ترڅنګ ولاړ ښه ستړي شوي وو نن هره سترګه د خوشحالۍ په دې موقع نوژنه وه، لونـده وه، وختونـو او زمـانو د دې کـورنۍ انقـلاب ليدلی وه ـ د يوې لړې شتمنې کـورنۍ پـه لويـه ميېنـه پـاتې دا يـك يواځينۍ نخښه د دې انقلابـاتو يـوه داسـې حوالـه ده چـې د زمـانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او عمرونو د پېښو، سختيو، غمونو او خوشحاليو تاريخ ورسره ګنډلی وه ـ دا بوټی چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سړو بادونو، خاورو دوړو، طوفانونو او سيلو ډېر زورلی مات رامات کړی وه ـ خو د خپل استقامت او د بقا مينې ژوندی ساتلی وه ـ د خپله ځانه يې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانګ لرې شړلي وو او د ژوند د يو داسې سپرلي لپاره يې د دې بوټي نه لمحه لمحه خپل ځان له د سپېلنو لوخړه کړی وه ـ چې نن د هغې د ژوند د هغې د مينې او د بقاء د يو تل عمري سپرلي بڼه يې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ يې د ګلونو او خوشبويو څادر راخور کړی وه .

"بس زيبو! هلك دې ستړی کړو..."

او په دې غږ چې زيبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وګرځولوـ ـ نو اقبال يې ترڅنګ ولاړ وليدو او بيا يې ورو غوندې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړوــــ مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې ــــ د ډهول سُرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي ووـ د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه ـ د رنګ رنګ لباسونو راخور سپرلي دنيا حېرانه کړې وه ـ پېغلې د کړو سينګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې ـ د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي ګڼله ـ اقبال هم د خپل زوي د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې ــ خو خدای خبر ولې په هر ځل، هرکس ته په دې وېناـ ـ "مننه ستا دې امبارك شي ـ ـ" لږ کچه او ملامته شوــ خو زر به يې د ملامتيا احساس د ځانه اخوا کړوــــ د مېلمنو په مېلمستيا کې به يې ځان بوخت کړوـ اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده ـ خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپوږمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپوږمۍ ننداري ته نن ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخلوق راغونډ شوی وه . د سپوږمۍ همځولو هم د سپوږمۍ نه ګېرچاپېر د خپلو رنګینو او رڼاګانو شپول جوړ کړی وه ــــ او په خپلو شوخو اداګانو یې په جنج کې د راغلیو زلمیو زړونه وړل . د ډېرو پېغلو او زلمو سترګې به د څه وخت لپاره د یو بل سره خوږې هم شوې چې زړونو ته به یې د یوې نوې ادا ست کړی وه . . . دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سر یوه کاسیره چونګاره لګولې وي ــــ خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله یا خو زېبو ته وه او یا یې د هغې د تېر ژوند داستان یادولو ــــــ "دې خوارې د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه ـــــ" یوې ښځې چې به زېبو په سرو سترګو ژړغونې ولیده نو د بلې ښځې سره به یې غلې شان پس پسی وکړو ــــ د ډهول اواز یو ځل بیا اوچت شو ــــ د غوړونو پردې یې شلولې ــ اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په سره جوړه کې غونډه راغونډه د حیا نه خولې خولې د مشال ژوند ته او د زېبو کور ته روانه وه ــ په ورو ورو او مېده مېده تګ او دقدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول . د پانزېبو یو لېونې شړنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوښو په مرسته پل واخستو نو دغه وخت او لمحې یو ځل بیا د زېبو د جذباتو دنیا کښې د مستۍ ډمې په ګډا کړې ــ اوس دا سپرلی د هغې د کور او ژوند انګڼ ته د ډېرو ګلونو، رنګونو او خوشحالو سره روان وه . . . . الا . . الا . . الا . . . د مستو زلمو او پېغلو په تاودو تاودو الګانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم ګل شوی . زېبو د مشال د ناوې سره د سمبال کړې ګاډې په ورستۍ برخه کې په پسته بخملې چوکۍ د حیا نه راغونډه ناسته وه ــ ګېر چاپېره یوخوا بل خوا د سرو ګلابونو او سپینو رامبېلو خوشبویانو ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوږ کې سُور ګلاب څه خبره وکړه ـــــ او کله به سپین رامبېل مسکۍ کړه . د حیا نه به نوره هم راټوله شوه . خو په څنګ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله . د چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو . د بنارسۍ پلو به یې ترېنه بیا بیا اخوا کولو ـــ ماشاء الله . . . او بیا به یې پرې د نظره اوتوکل . د ګاډي په وړاندې چوکۍ ناست مشال هم لکه د بل مشال ښکارېدو . د زېبو د ژوند تیاره انګړ که یو خواته مشال په خپله رڼا ځلولی وه . نو بل خوا ته د سپوږمۍ د مخ پلوشو د دواړو د ژوند تیارې تیاري روښانه کړې وې . زېبو هم اوس د خپل ژوند نه د تیارو څادر لرې ګوزار کړی وه . اوس یې د غبرګو رڼاګانو په لور خپل سفر د نوي سره پېل کړی وه . خو د ګاډي د پایو په غږ به کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه ـــ زېبو چې هاغه ژوندنه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په ګوټ پېرونو سترې سر وهلی بروهلی روانه شوه ـــ د هغې د فکر پایه نه ودرېده ـــ او هغه ډېره لرې لاړه ـــ ډېره لرې . . . !!!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر شاه د چنار کلي یو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت ګټلو یو داسې میراث پاتې وه چې د سیمې خلکو ورته په ښه سترګه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو یې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه ـــــ د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سودګر د خپل عقل او ځیرکتیا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم بری وړلی وه ـ په کاروباري معاملو کې به یې د خپلوو او رشتو هیڅ لحاظ نه ساتلو ـ خلکو به وئیل چې پلار یې ډېر ښه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به یې لس نفع اخسته خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه ـ او دا به یې وئیل چې په لږه ګټه خپله سرمایه ګېرول د عقل کار نه دی ـــ" د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو۔ په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوګنو د امدن وسیلې یې د نشت برابر وې ، اکثرو کورونو کې به زنانو چرګ چرګوړی یا ګډې بیزې ساتلې وې چې د کور ګوزاره به پرې روانه وه ـ ډېرو خلکو خو به دغه ګډې بیزې هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پیسو اخستلې وې ـ او چې د رقم په ادا کولو کې به ځومره وخت اوږېدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل ـ ولې چې د میاشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نیکه نه د هغه په کوټو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسېدل رفیقی به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچی یې راکړه، سر دې درسره وي ــــ" او د رفیقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلې ـ کله کله خو به د پېسو په سر د سود ادا کول هم ګران شو ـ او لږ وخت پس به دومره سېوا شو چې سر او سود به یو شو ـ داسې حالاتو کې به د ضمانت په توګه د تورسرو د ګورکفن لپاره اېښې هاغه کالی پټری به د بهادرشاه سره پاتې شو. بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حوېلۍ پاتې وه ـ چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حوېلۍ د وسېدونکو ډېرې خاطرې او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلي وو. خو د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو، دېوالونو او دالانونو د وخت د لاسه د کړو وړو بلو او چبوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تربهادرشاه رارسولی وه ـ هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه ـ ډېر رازونه یې لرل ــــ خو اوس په دې حوېلۍ د بهادرشاه واکمنې وه ــــ دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلې یاداښتونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنګ په خپله سینه کې ساتل ـ ډېر خلك د دې حوېلۍ په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لګولې وه ـ او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي ـ د وخت واګې اوس د بهادرشاه په لاس راغلې وې ـ د تندي ځوانۍ په چابك اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه ـــ د درېو کشرانو خوېندو یك یو نیازبین ورور چې د پلار نه پس په دې حوېلۍ کې د قهر نه ډك د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه څهره یې هم لیدله ـــ د حوېلۍ ټول دېوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل ـ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوېندو کې یې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه. دوېمه خور یې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنګینه وه. د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درینجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوټې ترېنه وینې څښلې وې او چې سرونه یې راوچت کړي وو نو د دې حوېلۍ دننه د اسیرۍ ژوند یې خپله برخه ګڼلې وه ـــــ بهادرشاه به وئیل د پېغلو کانې بوټۍ غل وي، چې په کور دننهه ناستې وې نو د پلار او ورور زوړنه په ارام وي. پري او تاج بي بي خو یې د اخونې[1] د کوره هم زر په کور کړې وې. ـــ په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قیامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخونې د کوره په سختۍ منع کړې ـــ یو غړمب یې کړو ـــ بس نور مو سپیارې کور کې وایئ.... !!! د پري زړه غوښتل چې د خپل ګران لالا منت وکړي څکه چې د قرآن شریف ختم ته یې څو سیپارې پاتې وې خو.... د بهادرشاه فېصله به د کاڼي کرښه وه. او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې. اوس د جینکو په حوېلۍ کې خپله خپله دنیا وه. چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلۍ به د مرګ چپتیا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده. په سینو کې وریته وریته ارمانونو به یو بل سره خلې ورکړې وې ـــ د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لاویرولې... خو په تاج بي بي کې یو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به یې لکه د ډهال کار کولو... لږه به وویرېده... خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ویره به یې په سیند لاهو کړه. پري او سنګینه خو به چرته لرې په یو کُنج کې په ویره ناستې وې...!! جینکۍ د ورکوټوالي د

---

[1] : اخونه: د سیپارې استاذه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دور نه د پېغلتوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه یې د خوبونو دنیا هم د حقیقي دنیا نه بدله نه وه ــ پري ډېره خیالولې وه ـ د خپلې جامې لباس به یې ډېر خیال ساتلو۔ د نوو نوو رنګینو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقینه وه ـ زړو یې د اخونې د کور د سیپارې د سبق یوه همځولې وه چې د زړه خبرې به یې ورسره کولې ـ او چې څنګه به یې د سیپارې ذوت کړی سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتي اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د کور په یو کُنج کې پټې کېناستې ـ پري او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د کور نه په کور کړې نو په پري لکه چې سپینه ورځ توره تیاره شوه ـ د زړو مخ به یې له خیاله نه اخوا کېدو ـ په وجود به یې میږي اخته وو۔ خو د حوېلۍ د درشل نه بهر یې قدم نه شو کېښودی ــ د بهر دنیا نه خو خپل ورور داسې ویرولې وې چې د اخونې کره به تلې نو هم به یې چرته یوخوا بل خوا نه شو کتلی هر ځائی به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو سترګو پېرې ولاړې وې ـ تاج بي بي ته به د اخونې د کور د سیپارې د سبق همځولو د بهر د کلي او چم ډېرې خبرې کولې ۔۔۔ اوکله چې به د دې خبرورنګ دکچه کچه زلموداداګانو اواشارو په ذکر رنګین شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سیپارې قط کړې په تاخونو کې اېښودې وې ۔۔۔ او د یو بل سره د راز و نیاز یوه ښائسته دنیا به یې جوړه کړې وه ـــ کله کله به یوې پېغلې د رفیقي دځوانۍ صفتونه هم کول ــ او د رفیقي په ذکر به خدای خبر ولې د تاج بي بي په اننګو د ګلونو غازه خوره شوه ـ په مخ به یې دواړه لاسونه کېښودل او د ټولو همځولو شوخیانواو تنګولو به د هغې د زړه دنیا رنګینه کړه ـــ د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داټولې همځولې دې هغه د رفیق په نوم تنګوي ۔۔۔ خوبیا به یو دم د هغې د مخ سور رنګ تک

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیړ وتښتېدو . . . زړه به یې په زوره زوره په درزېدوشو . . د بهادرشاه ویرې به واخسته داسې به یې ګڼل لکه چې چرته مخامخ په یو ګوټ کې بهادرشاه قهرېدلی ولاړ دی . درفیق دنوم ټکی یې دتاج بي بي په څهره لوستلی و ي . هغې به د ویرې نه د جینکو د مینځ نه راودانګل خپله برقع به یې راواخسته . خو اوس د تاج بي بي دنیا هم پیکه شوې ده اودپري نه هم خپله درازو نیازهمځولې . . . زروپاتې وه .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه تربور وه چې څو واره یې د مشرانو په خله د بهادرشاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه . خو د بهادرشاه د وخت د سره د خپلو تربورانو سره نه لګېده ـــ وئیل به یې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی ـــ مطلب یې زما مال دولت دی ـــ!! اوس خو یې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندرشاه سره ډوله غم ښادي، تګ راتګ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه . تاج بي بي هم د سکندرشاه خوبونه لیدلي وو خو د بهادرشاه د پرې کړې انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه ـــ د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وینه هډوکو یو وې خو بهادرشاه د سود دهنده کوله او سکندرشاه د حقې حلالې ګټې روزۍ ته ناست وه . د دوکان په لږه ګټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه ـــ د بهادرشاه کره په خپلوۍ خو یې د مور زړه پوتې هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جینکۍ د مور پلار نه بې اسرې ورور ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي . خو د بهادرشاه سپي لرې لرې غاپېدل ـــ "زه خپله خور د لوږو تندو نه شم وژلی ـــ زما خوېندې لاوړې ماشومانې دي ـــ!! دا خو د بهادرشاه جرګې ته هغه سکوټ جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادرشاه ته د سکندرشاه د اړخه رالېږلې شوې وه ـ

د جرګې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تیګه کېښوده ـــ هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رایادېدل ـــ په کور کې بل داسې څوك هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئیلی شو. بس دوه خوېندې یې لرلې چې د دې لویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حویلۍ په کارونو کې به بوختې وې ... د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده . ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو ګټېل وو د ژوند او د اولس غم ښادي خو یې د سره په کتاب کې نه وو د کور یو بامبیړ یې خپلو خوېندو ته داسې په غاړه کړی وه چې عاجزانو نه یې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه . سنګینه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه . اخلی پخلی، جامې وینځل پاکي ستهرائي به یې په چپه خله کول ــ خبرې به یې ډېرې نه کولې . خدای خبر ولې چې ګران لالا به د کور په درشل راښکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر درونـد ولګېدو . ژبه به یې د ډېر هېبت نه ترټړۍ شوه . هواره خبره کول به ورته ګران شو ــ او په شنه منډه به یو ګوټ کې چرته پټه شوه . کله کله به د دې هېبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به یې یو په بله کېدو ـــ کله به په زمکه پړمخې راګوزار هم شوه ــ د تاج بي بي دا خیال وه چې په سنګینې چا کوډې کړې دي ـــ!! چې لړه به سمه شوه نو په کور کې به یې په زوره ځان له کار پیدا کولو. د لویې حویلۍ ټولې کوټې به د سنګینې د لاسه لکه د شیشې پړقېدې، د کچه خاورې په ګړوبې چې به هغې د ټولو کوټو دننه تلې ګړوبې کړل نو د کچه خاورې مینه ناکې خوشبوئۍ به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوړدې اوړدې ساګانې راښکلې، د لاس د منګلو نه ترخنګلو د ټینګ خاورین کرښې کرښې راروان ګړوبی به یې بیابیا بوئیولو ـــ دې خوشبوئۍ به هغې ته ډېر خوند ورکولو . بیا به یې د ګران لالا په کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرګي په لوی ټول د هغه د فریم کړې عکس ترڅنګ د سرو ګلابونو ـــ او سپینو رامبېلونو ډېر ګلونه لړۍ لړۍ کښودل . د کوټې ټولې دوړې خاورې به یې اوڅنډلې ــ په کټ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې ورته ګل کړی څادر برابر هوار کړو ـــ د سور شنیل بالښت به یې ډېر په هنر کټ کې کېښودو ـ په قلاره به یې د دروازې تمبې راواړولې . او کله کله به د ګران لالا د واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه . اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی .

د حوېلۍ په لویه سینه د دنګو دنګو کوټو او دالانونو یو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راګرځولو ـ د دیار د مضبوط لرګي او سرو پخو خښتو نه جوړه حوېلۍ لکه چې د پخواني باچا محل وه . د هرې کوټې د دروازې په څنګ کې لګېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنګینه شیشو نه په داسې اعلی طرز او شکل تراشلې شوې د کړکیو په تمبو کې ځائی شوې وې لکه چې چا ماهر جوهري په خپل ټول مهارت د کاڼو سینه تراشلي وي ـــ او د ښائسته غمیو جوڼه یې ورکړې وي . د حوېلۍ د ټولو کوټو دننه دغه رنګینه شیشو د تیاره په وجود خپلې رڼاګانې داسې شیندلې وې . لکه چې شیش محل وي . په لوی دالان کې یوسر ته به د تاج بي بي د ساتلي طوطي پنجره راځوړنده وه بل سر ته د پري د نازولې مېنا ـــ د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغیو طوطي او مېنا به په ښائسته پنجرو کې د سوز سندرې وئیلې . داسې ښکارېده لکه چې د دې حوېلۍ د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري یك یواځینې همرازې دا مرغۍ وي ـ تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئیل دواړه به ډېر ساعت د پنجرو سره ناستې وې ـــ تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندرشاه د خپلوۍ نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حوېلۍ نوکر(رفیق) ته پټ په پټه سپارلی وه . د ا هسې د هغې یو خیال وه ـــ یو ارمان . ګني د دې نه ګېرچاپېره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه د روایاتو دنګ دېوالونه ولاړ وو. او څه د بهادرشاه د قهر او غضب څهره . بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوې شوې وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده ـــ ماښام په توره خړه چې په لویه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه ـــ په تهوله لار یې یوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې یو ښائسته ځوان اووینې ـــ او پټ یې د خپلو خیالونو په دنیا کې د ځان سره کړي ـــ هغه به نن په انه بهانه په لاره پښه نیولې شوه ـــ خو نن تهولې لارې کوڅې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی . او بیا چې کله هغې د خپلې حوېلۍ په درشل خپل قدم کېښوو نو ـــ یو نوم .... یو احساس دلته راګېره کړه ـــ هغې په وړمبي ځل د رفیقي نوم په خله لکه د خوږې ګولۍ واړولو راواړلو ـــ او بیا چې په دغه ماښام هغه د کوټې بلۍ ته وروخته نو لرې ډېر لرې یې رفیقی په نظر شو. هغې رفیقی په وړمبي ځل د کوټې د بام نه مخامخ په لاره راروان ګړندی ګړندی لیدو. د هغه په دې چال د تاج بي بي زړه په وړمبي ځل په زوره زوره ودرزېدو. په سپین پرتوګ او بوسکي رنګه قمیص کې ورته رفیقی د خپل خیال د جانان په څیر ښکاره شو. خو د تاج بي بي نه دا هېر وو چې د رفیقي حېثیت خو په دې حوېلۍ کې د یو نوکر دی ـــ نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفیقی چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی . هر سوال جواب او خبره اتره به یې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه ـــ د دومره لویې فاصلې باوجود رفیقی نن تاج بي بي ته ډېر نزدې ښکارېدو. ـــ هسې خو د رفیقي پلار نیکه د دوي په کوټو کې پاتې کېدل خو د رفیقي په رنګ اوقواره کې یو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به یې په ګودرونو او تنورونو خبرې کولې ـــ د تاج بي بي د اخونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور د سپیارو د سبق همځولو به هم د رفیقي ذکر کولو ــ او داسې تاج بي بي دې نوم او قوارې پټ په پټه ځان له راښکلې وه ــ او نن يې چې ځانګې ځانګې راروان رفیقی د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بې خرته مسکی شوه . رفیقی هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلی وه . خو د پېړو پېړو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړ تر مینځه راښکلې وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو. رفیقی په دې حقیقت پوهېدو . هغه د ډېرې ویرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختی نه د همېشه لپاره وران کړو. خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختی داسې پوخ اولیکلو چې په هیڅ دستور نه ورانېدو. اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجرې سره بیا بیا کېناسته ــ او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به يې دغه نوم . . . پخولو. تاج بي بي او پري دواړه د ډېرو ویښو زړونو مېرمنې وې . د خپلو جذباتو ړندو اسپو به هر وخت په ترپکو کړې وې . د تورې شپې توره سینه به يې د خپلو احساساتو په توده شپېلی ورو ورو زمزمه کوله . د حوېلی قبلې غاړې ته د شنو ښائسته شګو په لویه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپین ململ رومال يې ډېر په مینه ګل کولو. نو پټ په زړه کې دننه يې د سندروبار شؤو اوښانو د جذبو جرسونه ټنګول ـــــ هغې یو نوم بیا بیا د ځان سره تکرارولو. تهاووایه رفیق جان . . . ته اووایه رفیق جان ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه خپل کور اباد کړی وه . جماله یې د ژوند ملګرې شوې وه جمالې د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندرشاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس تر ډېره حده لرې شوی وه . خو کله کله به د دې جینکو د پېغلتوب او یواځې توب فکر ګډوډ کړو. سکندرشاه جمالې ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه . او د جمالې زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو. خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لګیا وي خپل غم شړي ... د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندرشاه کور ته رانتوتو نو په جمالې به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندرشاه په طمع تېره کړې وه . په رښا ماښام به سکندرشاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم ګاونډ د ښې بدې نه به د حجرې ناستې خبرولو. د کلي د غم ښادۍ نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه ـــــ د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربوخبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې ... د مشرانو د تګ نه پس به د زلمو د ټوقو ټقالو دور شروع شو. د شنو چائو څښلو به دا خوندره ناسته لا ښکلې کړه ـــ ډېرو مشرانو به د چیلم شغلکولو. چې د هغوي د ناستې په وخت به چیلمد کټونوترمینځه په حرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ د کټونو اوږد قطار کې به دا نازولی چیلم په ډېر ناز تر ټولو رسولی شو. خو د تماکو رنګینه د کناویز جوړه کځوړه د بهادرشاه او سکندرشاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لویې کوټې په سرکې د اچولي کټ د پښې په برخه رسېدلې وه. د دې کځوړې نه یوخوا بل خوا د رېښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راګرځولو او د ماحول رنګ به یې هم شوخولو. هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منګی او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منګي وخت به نه وه ـــ سکندرشاه چې به د خپل کور د دروازې زنځیر وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالې تر غوږو شو هغه به د حیا نه راټوله شوه ـــ په شنه منډه به کوټې ته لاړه. یو سلایې رانجه به یې نوې په سترګو کې واچول په شونډو به یې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنګړو شونډې به هم پرانسنتلی شوی د بنګړو د شړنګ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړو ـــ او بیا چې به سکندرشاه ځنګه د کور انګڼ ته راننوتو نو د جمالې سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندي ته رسېدلي وو. د شپې تیارې به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل. یوه شپه چې سکندرشاه او جماله دواړه په مینه ناست وو. جمالې په خبروخبرو کې سکندرشاه ته د یوې نوې خوشحالۍ زېرې واورولو ـــ هغه بې اختیاره د جمالې ځهرې ته وکتل . د جمالې په مخ د دې نوې خوشحالۍ وړې وړې ډیوې روښانه ښکارېدې. په غونډ مخ یې د تورو تېرسرو غونډ ککوړې سکندرشاه ته م ډېر ښائسته ښکاره شو او چې سکندرشاه غلی غوندې مسکی شو د جمالې لاس یې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سینې یوړو... نو جمالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالۍ د هغې غېږې ته رارسېدلې وي . هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندرشاه سینې ته جخت کړو ــــ ستا لور خوښه د او که زوی . ..؟ سکندرشا د جمالې په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو ... هغه په برقه برقه وخندل د جمالې رنګ د سکندرشا په خنداتك سُورشو. د هغې دننه یو نوي وجود چاچۍ پاپۍ وهې ..!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه ته اوس هرڅا دا وئيل چې خپل کور دې اباد کړه نو د پېغلو خوېندو فکر به دې ډېر کم شي ـــــ او اوس خو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول وو ـــ خو د غه طبعې هر ښځه نه اخستله ـ وئيل به يې داسې ښځه به کوم چې ډېرې نخرې يې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه ښځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه دريو جوړو جامو کې يې قبول کړم ـــــ نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم ـــــ او خداى خبر چې په کوم زيارت يې لاس اېښي وو چې سوال يې قبول شوـزبرګه په رښتيا چې زبرګه وـــ خپلې کورنۍ ورته په يوه جرګه ورکړه ـــــ ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه ـ او په پېسه ټکه هم ـ اوس د جينکو په ژوند کې هم د زبرګې په راتګ يوه لويه خوشحالي راغلې ده ـ زبرګې ته دا جينکۍ لکه د خپلو خوېندو ښکارېدې ـــ خو په دې حوېلۍ کې د نوې مشرتابه له رويه يې ځان د دې جينکو مور هم ګڼله ـ سنګينه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې ورندارې نه ځارېدله ـ د کور کارونه به يې هسې هم په مينه کول اوس خو يې دا قسم کړې وه چې "په ناوې ورندار به تر يو کاله ټك نه کوم چې ناويتوب وکړي ـــ" د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وه ـ خو زبرګه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ به د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه ــ تاج بي بي د زبرګې په راتګ لږ زیات زړه موندلی وه ـ مخکې به یې د ورور نه څه غوښتنه نه کوله اوس به د ګران لالا مخې ته ډیر په زړه ورتوب ورتله . د ښو ښو جامو پیزار غوښتنه به یې ترینه خوېندو ته هم کوله او ځان له هم ـــ په حویلۍ کې دننه ژوند چې نور هرڅنګه وه ــ خو د زبرګې په راتګ پکې لږ ښه بدلون خامخا راغلی وه ـ هسې خو بهادرشا د خوېندو د کور بهر وتل ښه نه ګڼل د ښځو ډیر تګ راتګ یې په غټه غم ښادۍ هم خوښوله ــ دغه وجه ده چې خپلې دروازې یې هم د ډیرو نزدې خپلو د راتلو لپاره پورې ساتلې وې ـ ـ ځکه خو دې پېغلو که چرته د پردي نارینه نوم اوریدلی وه نو هغه د رفیقي وه ـ بهادرشاه به د ده نوم هم په کور کې نه اخستو د هغه دا خیال وه چې د یو پردي نارینه نامه اخستل د پېغلو خوېندو د مخې ښه خبر نه ده خو د رفیقي نوم خو تاج بي بي او پري د اخونې کره د ډیرو پېغلو د خلې نه اوریدلی وه ـ تاج بي بي خو پټ په پټه د دې نوم سره ډیره لرې لرې په خپلو خیالونو اوخپلوخوبونو کې ـــ تلې وه ـ

د رفیقي خوش بختي وه چې که یو خوا بهادرشاه د سرو او سپینو نه خبر وه د هغه په ژوند کې یې یو خاص مقام وه، نو بل خوا د حویلۍ د یوې پېغلې په زړه یې هم باچائي کوله ــ خو رفیقي ته دا نه وه معلومه ـــ هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډیر پوهـ وه ـ چې په کور کې په خوېندو ډیره سختي کوي ـ چرته تلل راتلل یې نه وي خوښ ـ رفیقي د بهادرشا سره د کاروباري خبرو نه سیوائي خبرې نه شوې کولې ـ د بهادرشاه په مزاج کې د شك او ګمان نه هم خبر وه ـ بیا د کور او پېغلو خوېندو په اړه څه خبرې خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کښې د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو ـــ خو د زلمیتوب هوا خو د رفیقي په احساساتو هم لړزان راوستلی وه کله کله به د هغه هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پري ذکر دې څوك د هغه سره هم وکړي ـــ خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ وه ـ زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډري هم یم ماله داسې نه دي کول پکار ... هغه ته د تاج بي بي او پري وړوکوالی یاد وه ـ دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقي سره لوبې هم کولې خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې ـــ د وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقي خیالونه هم ګډوډ کړي وو ـ د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو ګني حاضر وخت خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه ـ خپل غربت او بې وسۍ ترینه د ژوند او زړه د یو داسې نازولي ارمان حق هم ترولی وه ـ هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس هم د دې نوم یو ماشوموالي د دور همځولی ماشوم د لاسو نیولی چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترخنګ ولاړ وي او کله د پري شاته ـــ خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدي لونګۍ او تېله داري کولې د لاندې غضبناکه څهره او غضبناك غږ د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي ـ

کور ته ځئ بلاګانو ـــ!! او رفیقی د ډېرې ویرې نه په ځائی ولاړ پاتې شي ـــ پري او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي ـــ خو تاج بي بي او پري ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقي هم د دې یادونو ترخنګ سفر غوځ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د تاج بي بي یا پري ذکر نه شي کولې ـــ وختونو ډېر سفر سرته رسولی وه، د یوبل څهرې هم اوس د خیال او یادابنت په شیشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې تتې تتې لیدې شوې ـــ خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څېرې په نوي رنګ د ځوانۍ، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنګ راوځلولې ـــ ژوند به ودرېدو ـــ رفیقي که د یادونو په دې لویه لار په تاج بي بي او پري دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورستو ورستو په رفیقي پسې کتل ـــ د تاج بي بي په زړه پري نه وه خبر او د پري د خیالونو نه تاج بي بي ـــ پخوا به د رفیقي نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله ـــ خو د بهادرشاه بدګمانۍ هغه هم د کوره منعې کړه . بهادرشاه وئیل اوس مې خوېندې پېغلې دي شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم ګاونډ د شلو سړو سره په خبرو راروانه وي ـــ او که زما خوېندو سره یې د دې سړو قیصې بیان کړې نو د سترمنو خوېندو سترونه به راته مات کړي ـــ او د کله نه چې رفیقی د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه ـــ نو د هغه رنګ، اوچت قامت او ښائسته قوارې خو د کلي پېغلې لېونۍ کړې وې . د شمشو ترور خلې به د رفیقي په صفت کولو وار نه کولو . په خپله خوړه پسته ژبه چې به یې د نمسي د ځوانۍ او ښائست صفتونه کول ـــ نو پېغلې به اوترې اوترې ګرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه ایښودي وو ـــ خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقي په داسې رنګ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خو د کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقی چابک چابک راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخونې د کور د سیپارې د سبق وئیلو همځولو په خله هم ـــ اوس هغې د زبرګې ورندار په مرسته دا هسه کوله چې په ګل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي ـــ ولې چې اوس د زبرګې ورندار کره د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه ـــ هغې اورېدلي وو چې یو کال مخکې د سکندرشاه لور ګل پاڼه هم د شمشو ترور په لاس کې پېدا شوې وه ــ تاج بي بي په دې نوي سنجك د ځان سره مسکۍ شوه ـــ او د لویې حوېلې په لوی دالان کې په یو کټ کې خوره ور راپرېوته ـــ په ځنګل یې سر کېښودلو ــ او د رفیقې د خیال په ټال یې یوه لویه جوټه ووهله ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه هرڅو که اوس د خپل کور، ښځې خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادرشاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاؤ په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالې د لاس سمو کارونو کې به یې چینجي راوښکل اوس خو د جمالې دا غالب ګمان وه چې سکندرشاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته راننغله نو اوس داسې چینجن شوی دی ـــ په نه څه خبره د ډوډۍ لوښي لرګي زمکې ته ګوزاروي ـــ کله به په اینګولي کې د مالګې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي ـ خو جمالې ته څه پته ده چې د سکندرشاه دا تاؤ تریخ والی بهادرشاه ته کم خو رفیقي ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادرشاه ترڅنګ په نخرو پېښنو روان رفیقی چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوټکېدې ولې چې اوس یوه ګنګوسه د سکندرشاه غوږونو ته رارسېدلې وه ـ رفیقی خو یو غریب کسبګر سړی وه خو بهادرشاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې راننویستی وه نو خپل مقام ترینه هېر شوی وه ـ خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو ـ چې جماله په ګل پاڼه ناروغه شوه نو سکندرشاه زر په شمشو پسې لاړو ـــ شمشو لکه د سړو وېښه بېدار او خبرداره وه ـــ ماسخوتن یې چې سکندرشاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوري راښکته کړي ـــ سکندرشاه ته یې نیغ نیغ وکتل ـــ په چاربندونو یې لاس اېښي وو، ولې!! په دا مال دلته کومې بلا راوړی یې ـ ـ ـ؟ په سکندرشاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولګېده ـــ خو د جمالي ناروغۍ ډېر مجبور کړی وه ـــ په لنډو ټکو یې ورته د جمالي د ناروغۍ ذکر وکړو ـــ لاړه به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی ـ ـ ـ نه شم په پردو وینو ځوو کې لاسونه وهلی ـــ!! د سکندرشاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي څټ به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي ـــ خو حق دق ډېره لحظه لك د بُت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه ـــ ته ځه درځم ګورمه یې ـ ـ ـ دا یې ووئیل او کور ته کږه شوه ـ سکندرشاه چې غوږ کېښودو نو شمشو د ځان سره په ګوربدو و او بیا په درنو پښو هغه د شمشو د کور راروان شو لږ مخکې تلی نه وه چې یو ځل یې بیا د شمشو ګورېدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو ورپسې راروانه ده ـ د جمالي ناروغي په ښه کېدو وه ـــ شمشو ورته په خېټه د تودو تېلو مالش شروع کړو او د جمالي دردونه سېوا شول ـــ او بیا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپیا سینه څیرې کوله ـ ـ ـ نو شمشو د سکندرشاه مخې ته هم هغه رنګ ولاړه وه ـــ لُور دې وشوه ـــ ښځه دې ښه شوه ـــ په سکندرشاه کې لږه ساه راغله ـــ خو هغه نن د شمشو وران بوتاړ او سپورو ستغو ډېر زورلی وه ـ بیا ورته د رفیقي نوې خپله کړې کواره ترسترګو شوه ـــ "هوا خو یې په نمسي کې هم راغلې ده" ـــ د ځان سره وګونېدو ـ د هغه ګل پاڼې په زوره زور ژړل ـ اووان ـ ـ اووان خو د هغ د سترګو په وړاندې چې کوم منظرونه اورېدل راورېدل نو هغې سکندرشاه ډېر ګډوډ کړی وه ـــ هغه داسې محسوس کړه ـــ لکه رفیقي چې اوس د سکندرشاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي ـ د هغه په وړاندې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخرو نخرو په ګډا ګډا روان وي ... کله کله د ښې لاس په دوو ګوتو د خلې نه یو اوچت شپېلی وباسي ـ او سکندرشاه د رفیقې په دې حرکتونو لګه چې اور واخلي ـــ او بیا چې ګوري نو رفیقی د بهادرشاه د دروازې سر ولاړ وي ـــ کله په ښکر پرته ټوپۍ یو اړخ ته کړه کړي او کله بل اړخ ته ـــ د رفیقې دې حرکتونو د قهر نه د سکندرشاه د ټول بدن وینه د هغه په مخ راوسته ـــ اوس هغه په دې نتیجه رسېدلی وه چې د رفیقې د دې بربنډو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي یا د پري لاس خو نه دی ـــ؟ د هغه وارپار خطا شو .د بهادرشاه سره که د هغه هرڅو نالګي ده خو تاج بي بي، پري او سنګینه هغه خپل عزت ګڼلې.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبرګې ناویتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنګ رنګ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې يې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر ګران شوی وه . زبرګه په دې خبره ډېر خفه و چې د هغې نصیب هغه د یو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی . په ټول کور کې به یې زړه ډېر بوږنېدو . د بهادرشاه د ټولو سرو سپینو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه ـــ خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سؤبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدایت وکړی ــــ!! کله کله خو به یې په مصلله ډېر ژړلي وو ټول جانماز به یې په اوښکو لوند وه . زړه یې د بهادرشا په کور کې ډېر تنګ وه ـــ خو د نصیب نه یې تېښته نه شوه کولې . بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، یوه سنګینه وه چې د هغې د هر مرض دارو و . په منډه منډه به یې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئیل به یې دې ته به بل څوك نه راځئ . دغسې پري به هم په یوه کوټه کې ناسته و ـــ د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو . خو په هاغه غټه لویه د لرګي تونۍ يې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې یا پري، خو سنګینه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه . د خپلې ورندار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوېندو ته به یې تیاره ډوډۍ مخې ته کېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپله به د زبرګې سره کېناسته ـ د زبرګې د اولاد زېږون هم نږدې وه ـ سنګینه خپل وراره وربېرې ته ډېره خوشحالېده خو د خوشحالۍ په طریقه نه پوهېده ـ د سادګۍ د لاسه به تربنه یوه نیمه خبره داسې وشوه چې مشرانو خوېندو به وربورې ملنډې وهلې ـ په ترترۍ ترترۍ ژبه به یې د یوې سمې خبرې ځواب هم نیمګړی ورکړو نو د خوارې به خبر نه وه، پرې خو به وربورې لکه د سرې مچۍ ونښته ــــ چارۍ !!

د سنګین په سترګو کې به غټې غټې اوښکې راغلې ــ او بیا به ورنداري دلاسه کړه ــ خو د تاج بي بي د زبرګې سره لږه روغه وه د زبرګې په خله یې ځوځو واره بهادرشاه ته دا خبره رسولې وه چې د شمشو ترور سره روغه وکړي ــــ چې د زبرګې د روغ رنځور لپاره به مو پکار راځي ـ او چې نن سحر څنګ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي تربنه لکه د مچۍ تاوېده ـ دوه بالښتونه یې ورته کېښودل ـ په قلار پرېوځه ترور!! دا دې خپل کور دی ـ تاج بي بي چې د ټینګو چایېو غټه پیاله شمشو ته مخې ته کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان ګڼلو ــ او بیا چې شمشو په یو مخ د رفیقي د ځوانۍ صفتونه راواخستل نو پرې هم د شمشو ترور سره د کټ په لنګه کېناسته ـ د تاج بي بي خله خو نن هسې د خندا نه نه راټولېده ــــ شمشو ترور د زبرګې جاج واخستو او د هغې د لنګون اندازه یې ولګوله ــــ نن ځم د خبره دې کې لا ورځې شته ـ بیا به راځم ــ!! شمشو ترور چې د تګ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بیابیا کېنوله ـ ترور مه ځه شپې له پاتې شه، خو شمشو ترور کورته روانه شوه ـ تاج بي بي او پرې ورسره تر دروازې په جلب کې لاړې ـ د رفیقي ذکر نن شمشو ترور ډېر په خوند خوند کړی وه ـ د تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلي وو چې د خپل وجود نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې اور اخستو ـــ نن یې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې ښه سینګار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترګو یې نن د زړه د یوې غلا چغلي خوړله ـ د مړې مور نه پاتې لویه د لرګي تونۍ چې د مودو او زمانو راسې بهادرشاه د زلمیتوب په کوټه کې په لنډه چنه اېښودې شوې پرته وه ـ نن تربنه تاج بي بي توده توده تاوېده په دې کې یې د مور د لاس د خپلو درېواړو لوښو ته اېښې د ارمانونو داغ خو هرځل په دوې پورې د طنز خنداګانې کړې وې، کله چې هم تاج بي بي د خپلې برښې ځیزونو پسې د تونۍ تمبې خلاصولې ـ ـ ـ نو خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل ـــ خدای خبر چې په دې ځیزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر غم او مایوسۍ نه به ورته نه تاج بي بي لاس وړلی شو نه پرې ـــ وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنګ رنګونه خېژولي وو ـــ خو، پړ ـــ خو بیا هم د دې خړو رنګونو او خاورو دوړو په شا یې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې ـ پرې لړه په زړه تکړه وه کال به یې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مینه راسپړدل او لمر ته به یې کېښودل ـ نن چې د شمشو ترور خبرو د تاج بي بي زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مینه څه خوبولې خوبولې هاغه تونۍ سره جخته ودرېده، د تونۍ په تمبه پورې غټ تور د اوسنې ونځیر یې په قلاره غوندې پرانستللو، د تونۍ دننه توره تیاره وه خو د هغې د ارمانونو داغ لکه د ډیؤو رڼا کول، هغې نن په ډېره بې تابۍ یوه یو ترلې غوټه، یویو پنډوکی د تونۍ نه رابهر کولو، په لاس به یې ډېرې خاورې دوړې ولګېدې ـــ خو په منډه منډه یې بیا د دې ټولو سینه هم لکه د خپل زړه راوسپړدله ـ کټونه یې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډک پراته وو ـ د مور د لاس قت کړي سرو شنو لوپټو خو دومره خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په یو ټیټه موړه اېښودې شوې لویې شیشې ته مخامخ ودرېده ـ تکې سرې لوپټې یې پرې د رنګونو باران راښکې کړی وه ـ د ډېرې حیا نه یې سترګې نه شوې پورته کولې، هغې په شیشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلې، ولې چې هرځل به ورته د شیشې سترګې لکه د رفیقي د دوو ناقلاره سترګو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په یو مخ ګوري ـ خو بیا به یې غلې غوندې سترګې په شیشه ورغلې ــــ د هغې په سر سره لوپټه لکه د سرې بنارسۍ د هغې په مخ نیم کښو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پترو نه ډکه په سور پالنګ ناسته وي ... سترګې یې په مزه پټې کړې وي ... او په سرو منګولو کې سوچه برګ رومال یې پوزې ته نزدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواهشونو ټول پنډوکی هم د رفیقي په نوم تر دې دمه امانت ساتلی وه . . . اوس هغه د رفیقي ناوې وه ـ هغې دې وخت ته څومره انتظار کړی وه ... څومره کلونه یې د خپل پېغلتوب زهر څښلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکریزو ته کتل چې نرۍ نرۍ خوشبوئي ترېنه راوچتېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساګانې یې راښکلې او بیا د یو درونـد او معتبرقدم باوقاره ښکالو په هغې یخه خوله راوسته ـ د هغې زړه خو سم د سینې نه راټوپ کول ــ د زړه درزا یې لکه د زلزلې ټول وجود په لړزان کړی وه ـ خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته یو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په ګرېوان کې دننه کړه ـ د ژوند او جذبو نه ډك پېغلتوب یې نن د ګوتو په سرونو داسې ولګېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترګې پټې کړې وي ـ داسې یې محسوس کړه لکه د بجلۍ دوه بربنډ مزي ته یې لاس وروړی وي ـ دې لمحو د هغې ژوند او

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو ــــــ کشې سر وخورې ــــ!! او یوې چرګې ته د پرې د خلې دې غږ د هغې د خیال دنیا تـالا والا کړه ــــــ یو ځل یې سترګې په زوره زور وځنبولې .... د شیشې مخې ته یوه ښائسته پېغله ولاړه وه ــــ خو په وېښتو کې لړې لړې یو نیم سپین وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه واړولې . په قلار قلار یې ټول رختونه یو ځل بیا راغونډ کړل . او پنډوکې یې یو ځل بیا د تورې تونې تورې تیاره سینې ته لك د خپلو ارمانونو ورښکته کړل ــ په سترګوکې راغلې دبې وسۍ اوښکې یې پاکې کړې ــ اوپه خپل خیال په ناخوالۍ ځان سره مسکۍ شوه .

شمشو ترور راتګ اوس یو وارې بیا پېل شوی وه . سنګینې ورندار د کارونو نه اوچته کټ ته خېژولې وه ــ په شمشو ترور به یې ډېر سودونه کول چې د ورندارې او نوی ماشوم خیال یې ساتي ــ تاج بي بي او پرې خو هم د شمشو ترور نه چاپېره بنګړې اچولې .... تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشو ترور د خلې نه د رفیقي ذکر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تاج بي بي به ورپسې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو. د رفیقي د ځوانۍ او ښائست صفتونو به تاج بي بي د خیالونو په ټالونو ځانګوله خو کله کله به یې چې خپله خور پرې هم چرته یواځې د شمشو ترور په خوا کې په ګنګوسه ولیده نو وار پار به یې خطاشو. په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور یې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشو ترور غلې غلې د پرې سره څه خبرې کولې ـــ پرې به کله ورو غوندې د تنور خوا کې ولاړې تاج بي بي ته وکتل کله به یې سر شمشو ترور ته نزدې کړو. تاج بي بي د تنور تور اورلړونی په لاس کې نیولی وه ــ یو شك یې په مازغو کې کېناستو چرته .... شمشو خو پرې سره د رفیقي خبرې نه کوي؟ او بیا یې چې لاوکتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري په هیبت د لوپټې د پیڅکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې يې رډې نو زړه يې وغوښتل چې په دواړو پسې دا اور لړونی یوسي او دواړه پرې ښې اوځنبي . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلپۍ په ځائی پرېښوده ــ په قهر کې په ترپکو راغله او پري يې دکمڅۍ نه ونیسله ـــ داڅه مو سره خلې ورکړې دي . . .؟ په چا کورونه ورانوی ــ د چا د زړه اباده دنيا په سیند لاهوکوی ـــ!! شمشوچې په دومره قهرتاج بي بي په پري راغوټه شوې ولیده نو خپل خبر يې په دې کې ګڼلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خوپه تاج بي بي د مینې او رقابت داسې پېریان ناست وو چې په هيڅ شان د خبرې اوريدو په کور کې نه ښکارېده ـــ زماخبره واوره!!! شمشوتروره‌غه دپري نه راپاڅوله ــ چې په وهلو وهلو يې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل ـــ د شمشو وار خطا شو . . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنګینه او زبرګه د کوټې نه بهر راووتې ـــ د تاج بي بي په ګوتو کې د پري د وېښتو غټه شوړه ښکارېده . مخ يې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو . . . په څه نتیجه څوك هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی ؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرګې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاڅوله او تاج بي بي يې هم یو خوا ته کړه ــ نولږه چپتیاخوره شوه ــ اوچې بیاشمشوتروریه قلاره د تاج بي بي زنه په مینه ونیوله او ورته يې ووئیل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لېږي . . . نو ټولو په حیرانتیایوبل ته وکتل . دپري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو. د ګران لالا ويرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې راښکلې . سنګینه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي ـــ ژبه يې نوره هم ونښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاتاج بي بي ته په خپل مخ لاس راښکلو ... نو د تاج بي بي د لاسو نه طوطيان والوتل اف ګران لالا به مې خبر وي ـــ!! شمشو ترور د تاج بي بي يقين پخولو لپاره قسم وکړو ... چې زرو ته يې ليږلم ـ ـــ اوس د تاج بي بي يقين پوخ شوی وه ـــ هغې ته د اخونې د کور د سيپارې د سبق دور راياد شو چې ټولې جينکۍ به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې ـــ خو زرو او پري به دواړه نه وې ... او بيا ځوځو ځل په يو کُنج کې دواړه ليدلې شوې وې ـــ!! د هغې خيال د يوې نوې غلا په لټون ـــ د ژوند تر يو داسې کُنج رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رويو او عادتونو جولاګانو پکې جالې جوړې کړې وې ـــ او نوی جنسيت او جبلت پکې اپوټه راځوړند ليدی شو ـ د زرو او پري د دواړو ډېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه به اوس شمشو هم هسکه غړې دبهادرشاه کره په تلوراتلو لیدله . د هغه غوږونو ته ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې ګډې وډې خبرې رارسولې وې . چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي . چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي . دسکندرشاه داغالب ګمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي ـ نیااو نمسي دواړو ــــ نمسی یې د بهادرشاه ترڅنګ اوړي راوړي اونیایې دخوبندو مخې مخې ته کېږي . دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغنډو شو ــــ جمالې به د دې تاؤ هم محسوسولو ــــ یوه ورځ یې په قلار قلار پوهولو ـ ستا څه کار دی ــ غټ پټ بهادرشاه شته دخپل کورد ښې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خو یې د لارې کوڅې غم ښادي هم نشته . خوسکندرشاه کله داخبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادرشاه خو د دولت خورجېبونه ډکوي ــ دکوردهیڅ حاله نه خبرېږي . اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلې راښکاره ولاړه وه ــ . . څوځوځله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه . او دایې لاڅه کی . . . . شمشوبه کله یوه جینۍ راروانه کړې وه او کله بله . . دبهادرشاه کورخو اوس د رنګ رنګ نخرویومېله وه . خو د دروازې تمبې به اوس هم پورې وې ــــ د رفیقي ورځې هم بدلې شوې وې د بهادرشاه ښی لاس جوړ شوی وه . . . د کور نقشه یې بدله شوې وه ــــ اوس خو به بهادرشاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو . . . او چې د پورې وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شا به ولاړې تاج بي بي د رفيقي سره سوال جواب کولو نو د رفيقي به په خپل ځان د باچا ګمان کېدو ــــ د تمبو په نرو نرو درزونو کې به يې داسې نبغ نبغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځان ټول ښکاره کړی وي ــــ اوس خو يې په دې کوڅه د تلونکو راتلونکو پروا هم نه کوله . او کور په کور به د هرچا په خله دا يوه خبره بيا بيا کېده . د غريب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه په شا د چا لاس دی ــــ!! سکندرشاه ته د دې ټولو خبرو پته وه ــــ د خلکو د پس پسو نه خبر وه . . . د شمشو د دې نوې لګولې تماشې په چل نه پوهېدو خو بس ويني او غېرت به يې جوش وکړو ــــ د خپلې جرګې نه پس يې پرې نورې جرګې هم تش لاس د دې کوره په ستنېدو ليدلې وې ــــ او هرځل چې به کومه جرګه راتله نو سکندرشاه به د خدای نه دا سوالونه کول . . . چې خدايه! د بهادرشاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جينکو بند اسان شي . خو بهادرشاه د سود په ګټه کې د خپلو خوېندو د برخې قائل نه وه . هغه دا پخه اراده کړې وه چې خپلې درې واړه خوېندې به په کور زړوي ــ د تاج بي بي او پري عمرونه خو مخ په سېواکېدو وو ــ خو د سنګينې نور حالت د دې جوګه نه وه چې د يوکور په ژوند کې د چا مېرمن شي تاج بي بي خو ځکه اوس د خپلواحساساتو لاس پښې په رفيقي پسې وهل ــ او پري په نورو جينکو مئينه وه . . . او دا ټولې خبرې ټکي په ټکي سکندرشاه ته رارسېدلې . . خو د هغه غېرت او پښتو دا نه شو زغملی چې پلار په نيکه د دې کورنۍ تالي څټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ ترعزتونو راورسوي ــــ هغه د رفيقي او بهادرشاه سره سره د خپلې تربګنۍ او دشمنۍ پت ښه برابر پاللو . خو ځينو مجبورو يې لاسونه بند په بند تړلي وو ــــ سره د دې چې شمشو ترور په خپل ژوند د رفيقي سره ډولۍ هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلې وه ــ خو د واده پېکړو هم د رفیقي پښې ونه ترلې ــ او خپل کچه پیکه حرکتونه یې کول ـــ خو اوس د رفیقي د واده حقیقت د هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځګ کېنولي وو کومو چې به په تناره او ګودر د رفیقي خبرې کولې ..د رفیقي دنیا د هغه زوي شفیقي ترڅه حده بدله کړې وه .کټ مټ د پلار کواره وه .د وړوکوالي نه یې ډېرې نخرې زده کړې وې ...خلکو به وئیل چې رفیقي پل اوچت کړی او دې شفیقي پرې ایښی دی .د رفیقي دخُلې او ګوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به هرې پېغلې د ځان لپاره ګڼلو ــ اوس به هم رفیقي د خپل عادت ترمخه د بهادرشاه د کور په څنګ کې کله کله شپېلی وهلو په دې عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه مجبوره یم ــ او هم دغه عادت وه چې د سکندرشاه په زړه کې لکه د ازغي چوکه کېدو ــ پټې پټې یې ورته کُلمې خوټکېدې ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د زبرګې جولۍ ته د دریو اولادونو ورکړه کړې وه . طاهرشاه اوظاهرشاه دخپلوتروریانود سترګو تور وو او وړه زیبو چې په حویلۍ کې د خپلې نصیبې سره راغلې وه د هغې ورځ اونصیب هم د خپلوتروریانونه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه به په سُوړونتوته ـ پلارخویې څه کوې هغې ته خوخپل وروڼه هم دپلارنه کم نه وو ـ هرنارینه په هردورکې خپل فطرت ښکاره کړی دی ــ د دې کورنۍ تاریخ د داسې پېښو نه ډك پروت وه ــ لُور خور خو په دې کورنۍ کې بس یو پاتې مخلوق ګڼلی شو . دهغوي حقونه ټول عمرپه دې کورنۍ کې نارینو تر پښولاندې کړي وو ـ په ټوله سیمه کې داکورنۍ په دې یادېدله . چبه یې د لور خور په عزت تپوس نه شوکولی ـ او خدای خبر څومره تورسروډډولۍ ارمان ګورته په سینه کې وړلی وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه یو برابر وو . خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپیر نه شو کولی . د ډېرو خلکو دا خیال وه چې دواړه غبرګوني پیدا شوي دي . . خو نه په دواړوکې به دیوکال د مشرتابه مزې غزېدلی وه . طاهرشاه به د یوې ترور په څنګ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خو زیبو به خپلې کشرې ترور سنګینې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حویلۍ کې یوه باغیچه ډېرېخواراسې موجوده وه چې په هر دور کې یې د کور د ښځو پام ځان ته راګرځولی وه . په غاړه غاړه پکې د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځائی په ځائی پکې تاج بي بي او پري د سروګلابواوسپینورامبېلوښائسته بوټي هم کرلي وو۔ او چې د دې ګلابونوپه مخونوپسې دپرپرکولښکرې او سپلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالۍ به د کتو وې . سنګینې به ټوله ورځ د وړو وړو وربرونو سره په لویه تنه منډې وهلې . د دې شوراوغوغابه دحوېلې په دنګودنګوکوټوکې هم اورېدې شوه . اوس خو په سنګینې خپل د ماشومتوب دور بیا راغلی وه ــــ په زمکه به دماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې ګوډیانو ته به یې رنګ په رنګ جامې جوړولې . ماشومې زېبو به په خپله وړه ژبه دخپلې ترورپه شان تتې تتې خبرې کولې . . او زبرګه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اینښلې . سنګنې ځان له هم یوه ښائسته ګوډۍ جوړه کړې وه ـــــ د دې ګوډۍ په غاړه کې به یې لوی د مشکنو امېل راځوړند کړی وه . د ډك کمخواب جوړه به یې ورته په غاړه کړې وه . او په لوبو لوبو کې به یې د خپلې ګوډۍ واده په ډېره مینه راجوړ کړی وه . په کُنج کې به یې ګوډۍ کېنولې وه . او دې به قلار قلار تمبل غږولو . کله کله به یې تمبل د وړې زېبو په لاسو کې ورکړو او دا به راپاڅېده اوپه ګډا به شوه . د کور ټول خلك به د ترور او وربرې دې نازولې دنیا ته په کتو وو. بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوېندو او ښځې کلك ساتلی پړی یې لږ سست کړی وه . د هغه دا خیال وه چې تاج بي بي او پري د خپلو پېغلتوبونو زهر ښنلي دي . او اوس خو نه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ . خوبهادرشاه ته دا نه وه معلومه چې ډېرکلونه وړاندې په دې حوېلۍ کې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړه توره تاخانه خوډېره پخوا پرې اباده کړې ده ـ اوس خواوړی ژمی په هاغه تیاره تاخانه کې هغې هره غرمه دشړشمودتېلو ډیوه بلوله او چې زبرګه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پرې سترګې به هم مرغۍ مرغۍ شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته ښکته شوه د هغې د اخونې د کور د سیپارې دسبق همځولې زروبه د هغې سره په دې تاخانه کې یو ځائی ملاسته وه ـ د تورې تیار تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمینځه پروت وه ـ د کور نور خلك خو د دې شاړې تاخانې نه داسې ویرېدل لکه چې دا تاخانه یا خو د تورو اژدهاګانو جاله وي یا د پېریانو ـ پرې خو به د کور نور خلك د دې تاخانې د زبونتیااودروندوالي نه ویرول خوداتپوس ترېنه چا هم نه کولو چې ته په دې تیاره تاخانه کې کومه اوده پخوې ؟خو چې ماسپخین به ټول راپاڅېدل نو پرې او زرو به په لوی دالان کې په خنداناستې وې ـ خوشحاله خوشحاله ـ لکه چې د خپلو وجودونوډېر درانه بارونه یې سپك کړې وي ـ اوس خو به ځکه زرو یوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله ـ د پرې مینې به د جنت نه هم د هغې ځنګ ته رارسوله ... پټ پناه یې په زرو ډېر سره سپین پېرزو کړې وو ـ هغې ته ځائی په ځائی د بهادرشاه د ښخو خزانو پېسو هر پټ ځائی معلوم وه ـــ! د زرو هم ټولې ګوتې په غوړو کې وې ـ د پرې سره یې ډېرې مزې کولې ـ د مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو یې ټول په زرو زاړه کړې وو ـ خو د زرو مینې چې په تېر وخت د پرې په وجود کوم د ښائستونو سپرلي راخوار کړي وو دا یې په تنکۍ ځوانۍ نه وو لیدلي ـ اوس خو به دواړه ښې ښکار هم په یو کټ کې ملاستې وې ـ د زرو په ځنګل به د پرې سر پروت وه او د ژوند په یو نوي سرور به غرقه اوده وه ـ زبرګې په بهادرشاه وس کړی وه چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سود کاروبار پرېږدي ډېرې کرکې يې ورته بيان کړې وې خو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نه ورکولو نور کارونه خوکه ګټه لري تاوان هم لري او بهادرشاه ټول عمر د ګټې سودا کړې وه د تاوان نه ۔ زبرګې خو په دم کړو اوبو، چينو او تعويزونو هم په بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه څرمن يې هم غټه وه ۔ کرکه خو يې هډو په طبيعت کې نه وه ۔ زبرګه به يې په دې دلاسه کړه چې دا هرڅه تا او ستا بچو له کوم ۔ ۔ ۔! د جمعې شپه وه نن زبرګې استخاره وکړه او د خدايه يې دا يو سوال وکړو چې نن شپه ماته د خپلو بچو د خوشحالو زيری راکړه ــــ ټول عمر مې په دې کور کې پوټي سکون نه دی ليدلی ـــ چې د اولاد نه مې د خوشحالۍ برخه شته او که نه ؟ او بيا هغې يو خوب وليدو ـــ يو داسې خوب چې د هغې د ژوند او زړه پاتې سکون يې هم تالا والا کړو۔ هغې دغه ليدلی خوب د خپلو مزغو او وهمونو يوه نتيجه وګڼله خو چې هرکله پرله پسې درې جمعې ماسخوتن د استخارې نه پس هغې هاغه يو خوب بيا بيا وليدو نو اوس د زبرګې زړه لکه د پاڼې رپېدو ۔ د هغې د ګلابونو په څير ښکلې زامن او لور ډېر ښائسته وو د هغوي وده او غټ والی ډېر په مخه روان وه اونې خدای دنګې ورکړې وې په څو کلونو کې د پلار سره د اوږې لګولو شو۔ اوس به د زبرګې وار لا خطا شو ۔ د طاهرشاه او ظاهرشاه په ټوپيانو به روزانه خپلو توريانو د تازه ګلاب ګل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او ګلاب بېلتون به نه شو کېدی ـکله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل ۔ او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامن په لاره روان وو نو د لار هر نظر به ورته بيا بيا را اوړېدو ۔ چې کور ته به راغلل نو پری به د سپېلنو په دانو پسې کري کور ګرځېده ۔ "او خلکو به راته د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وي . . .!! که د پري یا د تاج بي بي په زړه وی نو په دې هلکانو به یې د کوره بهر قدم نه کېښودو. خو بهادرشاه دا غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طریقې، ښه او بد، ګټه تاوان خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوی سمبالوي . ظاهر شاه لږ ډېر هوښیار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو یې په پلار روزانه ثلورانیز قلنګ تړلی وه . او د کور په هر ګوټ کې ورته د پلار د ښخو خزانو هم پته وه . . .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼې هم په ځان پسې زمرى او ګورګوره راوستي وو ـ خو ګل پاڼه په ټول کور کې زورور وه ـ سکندرشاه ته خپل ټول اولادونه ګران وو خو ګل پاڼه يې ډېره نازولې وه ـ د ګل پاڼې ټول عادتونه لکه د هلکانو وو. په اوچت اواز خبرې، کلکه ځيره او په ټول کور خپل رعب ساتل ـ زمرى به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو. ګل پاڼه چې به يې د خپل ګران داجي سره نزدې ليدله نو خپل ځان به ورته بې معنې ښکارېدو. لا ماشوم و د دې فرق په احساس او معنى زيات نه پوهېدو خو بهر ملګرو به ورته دا احساس خامخا ورکولو. او چې طاهرشاه او ظاهرشاه به يې د خپل پلارسره خوشحاله خوشحاله ډك ډوك وليدل نو خپلو محروميو به پرې نوکارې راښکلې ـ زه خو د پلار يك يو نيازبين زوى يم خو خداى شته که په سمه خله يې راسره خبره قدرې کړې وي ـــ د ځان سره مېلې ته بوتلل خو لا غټه خبره ده ـــ د دې محرومۍ ذکر به چې يې کله خپلې کشرې خور ګُرګُرې ته وکړو نو هغې به هيڅ اونه وئيل بس غلې غلې به يې د زمري خفه څهرې ته کتل ـ خو چې کله به يې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره راجخت کړو ـــ په تندي به يې ښکل کړو ـ ـ ـ ـ مورې! چې ګران داجي رانه اوس ګيدړ جوړ کړى دى نو دا زمرى نوم يې راته څه له کېښودو ـــ!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج څرګندونه کولې شوه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې پوښتنه یې مور په زور زور په خندا شوه ـــ خو د ټولو نه زیاته د طنز ډکه خندا ورپورې ګل پاڼې وکړه . د زمري رنګ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو. د هغه هاغه ود نه وه کومه چې د ده دخوښدو وه . هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره یې هم نه لګېده . په مندرسه کې به یې خپل ټول قهر په هاغه همځولو ویستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمری سم لکه د زمري غړمبېدو . په نري نروچکي وجود کې به یې بې پناه طاقت راغلو. ډېر وهل ټکول به یې وکړل . د مندرسې استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکایتونه وکړل نو د زمري نوم یې د خپلې مندرسې نه خارج کړو. اوس زمری ازاد ګرځېدو. په ورانو، ویجاړو، په غرونو، ځنګلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغو په ځالو پسې ټول غرمه ګرځېدو او کله به یې مرغۍ په لینده ویشتلې، کله به یې یو ځائی خوړ وه کله بل . ګورګوره به پرې ډېره خفه کېده . لاس، پښه یا مخ تندی به یې په وینو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به یې ورته زر په تودو تېلو کې کورکمان سُور کړو او تودې تودې پهې به یې ورته پرې کېښودې ـــ د ګُرګُرې د زمري سره ډېر مینه او همدردي وه . د کور د مشرانو خو یې په ګل پاڼه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د ګُرګُرې لپاره د لېچو بنګړي او د سر کلیپ هم راپټولو. ګورګوره به دې ته ډېره خوشحالېده خپل دا شیونه به یې په هاغه وړوکي پټارګي کې ځان ته سمبال ایښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوې ګوډیانې به تاله هم جوړوم ــــ زه ستا هم ترور یم . خو ګورګور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ویرېده . د هغه سرو سرو سترګو او کونډه کړي برېتونو ته چې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې کتل نو ویرې به واخسته ... او هسې هم د خپلې مشرې خور ګل پاڼې نه به ویره کې وه . دا قدغن خو پرې هغې لګولی وه چې ــ! چې د دې کورنۍ سره مې د ګران داجي پخوانۍ دشمني ده که لوبو ته ورکره لاړې نو مړه به دې کړي ـــــ!! او د ماشومې ګُرګُرې لپاره دا ډېره وه . په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د کور نه مشرانو ویرولې وه . ګنې د ماشومې زړه به ډېر غوښتل چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي . د هغې ترور تاج بي بي ورته یوه ګوډۍ جوړ کړې ... سنګینه ورسره هم په لویه تنه پټ پټهونی وکړي ـــــ خو د مشرانو خبره یې په زړه پټهۍ کړې وه . ګورګوره د خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارماني وه خو دا ځل زمري په خپله خزانه کې دولس انې یو ځائی کړې وې او ګورګوره په دې خوشحاله وه چې زمری به یې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې د بهادرشاه او رفیقي خپلو کې ډېره خوښه وه داسې به شفیقې او طاهر شاه هم د یو بله نه خوښېدل ـ دواړه د مندرسې ملګري م وو ـ د کله نه چې د زمري نوم د مندرسې نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه ـ ولې چې زمری خو د کوره بهر سم زمری وه شفیق او طاهرشاه ته خو به یې بهانه کتله ـــ اوچې کله به ورسره لږخوږ شو نو د ظاهرشاه د کتابونو د کڅوړې نه به یې د سپینې مېدې غوړه ټوله پراته هم په غلا ویستې و او دوانیز به یې ترېنه هم پټ کړی وه ـ اوس به ظاهرشاه او شفیق جوړه ناست وو ـ سپینه د مېدې پاڼې پاڼې پراته به د دواړو مخې ته پرته وه ـ رفیقي په خپل بچې په مندرسه کې سبق کله وئیلو، وئیل به یې سبقونه دغټانوخلکو کار دی ـ خو طاهرشاه به ژړل سم قسم یې کړی وه چې هله به مندرسې ته ځي چې شفیق هم ورسره روان شي ـ د شفیق په سترګو به تاج بي بي د رفیقي د سترګو سود کېدو ـ چې کله به طاهرشاه شفیق دځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکۍ مسکۍ کېده، دخپل پېغلتوب دوربه پرې لکه دباران راښکی شو ـ دتصورپه دنیاکې به یې د رفیقي څهره بیا مسکۍ شوه ـ وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومره ضعیفه شوې وه چې ورستو به یې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به ګډه وډه شوه ـ خوخدای خبر ولې به د طاهرشاه په ځنګ کې ناست شفیق به یې لکه د بهادرشاه په خواکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ رفیقې ګڼلو۔ هغې به دشفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته ۔ د "چپ" په اواز به ورپورې پرې په برقه برقه په خنداشوه خوتاج بي بي دچاد خبرواوخنداپرواټول عمرنه وه ساتلې ۔ بیابه یې دلوپټې په پیڅکي پورې ترلی دوانیزدشفیق په جیب کې هم واچولو۔ په دې ځان له دواړه څیزونه واخلئ ـــــ!!

د طاهرشاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لګېده هغه ته خو د مندرسې پابندي لکه د قېد ښکارېده ۔ مشر استاذ خو یې ډېر بدي شو۔ څو ځله یې په نرۍ لښته دومره وهلی وه چې د مندرسې نه یې زړه تور شوی وه خو د پلار د ویرې به په نه زړه تلوراتلوـــ په هغه ورځ خو یې پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسې ته نه ځي کله چې مشر استاذ ورته په لاس دغمې ودرولې وې ـ او چې څنګه یې لاس تاج بي بي ته ښکاره کړل نو په هغې خو څه چل وشوـــ وې ته په طمانچه سُوری شه دومره خو به څوك پردی خر هم ونه وهي او بیا یې د طاهرشاه لاس بې واره بې واره ښکلولو د شفیقي زړه وغوښتل چې که داسې تروریه کورکې زماهم وی نو زمانه به هم ځارېده ۔ تاج بي بي لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړارمان رسېدلې وه ۔ زه یم کنه ۔۔ ماته رانزدې شه ۔۔ زه، زه ستا۔ موریم ۔ـ !!اوماشوم شفیق نېغ نېغ دتاج بي بي مخ ته کتل ۔

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه ـ ډېر سره سپین ورسره د خوارو خلکو د اخستو پیسو په سُود کې پاتې شوي وو. زبرګه خو زبرګه وه ـ بهادرشاه ورته اوس ښه په ډاډه وئیلي وو چې دا ټول کالي پټري اوس ته پکارولی شې چې چرته ځې راځې نو اچوه یې ـ د زبرګې طبیعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپك ډوډۍ ته به هم اوښکې څڅولې د خدای نه به یې معافي غوښته، خو پلارګنۍ او نورو ډېرو ښځو ورته په دې ناشکرۍ بد رد وئیلي وو چې سړی به خپل قبر کې ځملي ـــ بهادرشاه هرڅه تاله او ستا د بچو لپاره کوي ـــ!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث ښکاره شوې د خدای پاك ویره یې مخ په زیاتي وه خو د تاج بي بي او پري نه به هم ویرېدله ـــ هغوي به وئیل چې ته نه غواړې چې چرته غم ښادۍ او تربورولۍ ته په ښه رنګه ورشې ... دا غټ غټ درانه درانه کالي پټري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مې دلیرې ـــ!! د تاج بي بي خو د تربګنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا یو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نو زه یې په هره طریقه خپلولې شوم ـ خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شوـ هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا یوه صلاح د ځان سره کړې وه چې که ګران دادا مې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشا ته نه ورکوي نو بیا هغې یوه بله لاره هم کتلې وه ــــ خو دلته په کې یوه ستونځه بله وه چې سکندرشاه د هغې خواله نه راتلو ګني هغې ورته دا وئیل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپین هغې په دې اسره پنډوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندرشاه کور ته ورځي ــ خو بیا به یو خیال داسې ګډه وډه کړه چې په ګران لالا یې د متیزې خور د ورور کنځل پېرزو نه شوه او داسې هاغه ترلی پنډوکی ډېر وخت په هاغه تونۍ کې امانت وه د کومې سینه چې د داسې ډېرو پنډوکو نه ډکه وه ــــ او بیا چې ډېرې راغلې جرګې بهادرشاه تش لاس بیرته ولېږلې نو هرځل به په دغه ټولو پنډوکو تاج بي بي ډېر ژړل ـــ د هغې د تخیل په هره څانګه رنګ رنګ ګلونه سپړدلي مخونه په خندا وو ــ یو ګل به د سکندرشاه د څهرې وه، بل به د رفیقي ــــ نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو ـــ د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې لیدل . د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل ــ بس هغې د خپل خیال دنیا ډېره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تېرې ځوانۍ غم یو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت یې د خپل ګران لالا لپاره په زړه کې لرلو ــ خدای به دې زما په حکله تپوسي ــــ هغې به اکثر د خپل ځان سره خبرې کولې ــــ خو په دې خبرو کې لرلی نفرت به د بهادرشاه لپاره وه ــــ تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پېرزو ـــ! ته زما مجرم یې، کله کله به ډېره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به یې کور کې په جنګ جګړو کولو ـــ د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالانکې په دې درشل خو د هغې بله خور پرې هم د هغې ترڅنګ د ځوانۍ او پېغلتوب ماښام ته رسېدلې وه ــ خو د پرې احساس بل شان وه د هغې دنیا اباده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ زرو د هغې د داسې وختونو یوه ښائسته مشغولا وه ـــ د هغـــې پـــه ژونـــد کـــې کـــونترې، زرکـــې، تـــورانۍ، بلبلـــې او خاروګانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لګول ـــ!! هغې ته خو د سنګینې معصومیت هم په وړاندې نه ودرېدو ـــ چې د ډېرو بدنې عېبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نه و کړی ـــ خو د خپلې ځوانۍ ویر یې وظیفه کړی وه ـــ بهادرشاه د دې هرڅه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړی وه ـ خوخدای خبرڅه وجه وه چې دځوورځو راسې یې طبعه خړه وه ـ ډوډۍ ته یې هم زړه نه کېدو. سحر ورته زبرګې دم کړې اوبه هم ورکړې وې خو د خپل وجود دننه یې نن یې یوې عجیبه کمزورۍ سر راوچت کړی وه ـ په لاسو پښو کې یې بیخي لکه چې دم نه وه ـــ د کاروباري حساب کتاب هره لاثجه یې رفیقي ته معلومه وه ـــ اوس خو د پلار د کهاتې په کتابچو کې د لیکلو حسابونو او نومونو په حساب طاهرشاه او ظاهرشاه هم پوهېدل ـــ خو بهادرشاه د دې هرڅه لپاره لکه د فرعون ټول عمري ژوند غوښتو ـ کله کله به د مرګ ویرې ګډوډ کړو ـ په کور کې د ځوانۍ ماښام ته د رسېدونکو خوېندو وجودونه به یې په سترګو کښې لکه د ګردژنې سیلۍ چوکه شول ـ سترګې به یې وځمبلې، بیا به یې د ماشومې زېبولوبو او منډو ته کتل چې اوس یې اونه ورو ورو راوچتېدونکې وه ـ په زړه به یې تیاره راغله ـ بیا به بې د یوې نامعلومه ویرې د لاسه د زبرګې زیړې جوشې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نه پوهېدو ـ خوڅو ځله یې د زبرګې په خوب کې د ویرې چغې اورېدلې وې لکه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي ـ هغې به لکه دلېونود خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو ښنګ ته منډې کړې ـــ په غرق خوب اوده طاهرشاه او ظاهرشاه به مور ته په قهر کتل ،زبرګې به د دواړو بچو نه لاسونه تاؤ کړل ـــ زما بچي ... دا دې ژوندي دي . او بهادرشاه به پوهـ شو چې د ویرې خوب یې لیدلی دی . اوس زبرګه خپل دې وهم دې حد ته رسولې وه چې د غم ښادۍ نه پاتې وه . کټ یې نیولی وه ـ خو چې د بهادرشاه ناسازي یې ولیده نو خپل هر تکلیف یې هېر شو نېغه د کټ نه راپاڅېده ـ په ولاړې یې د بهادرشاه نظر مات کړو ـــ د خپل تور سرپیچك نه یې تړلې پېسې د صدقې په توګه د بهادرشاه نه تاو کړې ـ او طاهرشاه ته یې ورکړې چې په کوڅه کې یې چا غریب ته ورکړه ـ!! تاج بي بي چې د بهادرشاه مړاوې جوڼې ته وکتل نو پوزه به یې وچونله ـ د ځان سره به وګورېده او بد بد به یې د زبرګې په ښنګ کښې ولاړ بهادرشاه ته وکتل ـــ د تاج بي بي په ذهن او زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غم یو بځري غرغنډه وکړه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکندرشاه دکورملکه خو جماله نه وه ـــ ګل پاڼه وه، هغې هم د بهادرشاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قیصې اورېدلې وې خودګل پاڼې کره خوهاغه څه نه ووڅه چې دبهادر شاه کره وو. د دواړو استوګنې هم فرق لرلو، کورونه یې هم دیو بل نه بدل وو، ګل پاڼې خو چې سترګې غړولې نو پلار یې یو معمولي دوکاندار لیدلی وه .ساده غوندې کور چې دوه لویې کوټې یې لرلې .بل خوا د طاهرشاه او ظاهرشاه استوګنه په یوه ښائسته حویلۍ کې وه ـ د دواړو ورونو سره به شفیقی لکه د نوکر ګرځېدو ـ د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېبو د اوس نه سترګې ښخې وې خو ګل پاڼې خو د دې کورنۍ سره تربوروالي او تربګني ساتلې وه .دا به یې وئیل چې که زه ژوندۍ یم نو خپل پلار به د بهادرشاه سره په تول برابروم .خو دا د هغې یو ګمان وه . هغې څه کولې شول، هسې د بدنیتۍ او تعصب نه به یې یوغر بل غر ویشتو.خو بیا هم چې د زبرګې چاچي په غاړه به یې لویه غټه اته لړه د سرو کټماله راځوړنده لیدله نو د خپلې مور تشو لېچو به ډېر زهیره کړه ـ د هغې که وس رسېدی نو د بهادرشاه ښخ کړی دولت او سره سپین به یې ځان له کړی وی خو داسې کېدی نه شوه .بس د دواړو کورونو ترمینځه په دې نامناسبه فرق په حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به یې کور کې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنديانو او په تېره تېره د ازمري او ګرګرې نه ويستواو خپل ځان يې په داسې طريقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې وتلې خبرې ته به سکندرشاه پښې ترلی چرګ وه . هر ماښام به يې چې د ځان سره د خوراك ښناك څه ځيزونه راوړل نو د هغې وېش به د ګل پاڼې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره ورکوي يا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه لرلو. زمری خو به کور ته لکه د ګيدړ وتو ننوتو. د وخت سره سره دا يوه خبره د زمري په زړه کښې کښېناسته چې دا خو ګل پاڼه مونږ د هرڅه نه بهر وباسي . اوس زمري دا نه شو زغملی چې د هغه يا د ګرګرې په حق دې ګل پاڼه ډاکه واچوي . هغه په زوړمبې ځل د ګل پاڼې په رويه احتجاج وکړو. ټولو په حېرانتيا زمري ته کتل . او ګل پاڼه خو د خندا نه شنه وه . خو لږ ساعت پس لکه د ټيپي شوې اژدها په پرشېدوشوه . دهغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی شو. خو ورسر د زمري غړمبار هم نن د ډېرو خلکو ستر ګې ځان پله راړولي . زمری قهر نيولی وه . هغه هم نن ځان ځوګند کړی وه چې په کور کې به نور د ګل پاڼې زياتی نه زغمي ـــ او د هاغه راز نه به د پلار مخکښې پرده لرې کوي چې د هغه سره وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

رفیقی د بهادرشاه ښې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په رفیقي ډېر مهربانه ساتلی وه. هغه وئیل چې د هرچا سره د زړه خبره سړی نه شي کولې. هر کس څوك په خپله کوځه او دروازه نه شي رانباسلی. رفیقي ټول عمر زما د ګټې او تاوان خیال ساتلی دی. رفیقی هم د دې کورنۍ نمك خور وه. ځان یې ټول عمر د دې کورنۍ سره کلك تړلی وه. خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي شفیق په یارانه خبر شو... نو دا خبره به یې ورته بیابیا یادوله چې دا زمونږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خیال ساتې ـــ خو شفیق هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانګېدو ـــ د پلار داسې خبرې به یې ډېرې په غور نه اورېدې ـــ هغه خو هم طاهر شاه ته د یارۍ کلك لاس ورکړی وه. په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان طاهرشاه او ظاهرشاه دي ـــ او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر یې د دوي بیګارونه کړي دي ـــ حالانکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې کورنۍ ورځ ډېره ښه شوې وه ـــ ټولې پېسې ټکې یې د رفیقي په لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته ښه په ایمانداری برابر ساتلو ـــ ځکه خو بهادرشاه د رفیقي نه بغېر ټك نه شو کولی. خو خدای خبر ولې... د څو ورځو راسې د رفیقي طبیعت ډېر ګډوډ وه ـــ د هغه په حساب کې د ډېرو پېسو تېروتنه راتله ـــ هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په یاد یې نه راتلل ـــ او ډېر خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر باور به له لاسو ورکړي ـــ خو په هیڅ نتیجه نه رسېدو. د خپل زوي شفیقي او د طاهرشاه لرې لرې ګرځېدل یې هم په نظر کې وو. په تش لاس خو دومره لرې په مېلو ګرځېدل نه کېږي ـــ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دا غالب ګمان وه چې دغه پیسې شفیقي چپه کړې دي ــــ او
چې ښه یقین یې وشو نو شفیق یې ډېر په مینه کښېنولو. خو
شفیقي یو قران راخستو بل یې کېښودو خو په پیسو داده نه شوــ
رفیقی ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې
نیګړی حساب پوره کړي د دې لپاره به یې د چا نه پور اخستوــ
خو د پټ غل په ګوزار یې ځان ډېر ژوبل ګڼلو. شفیقي نن طاهرشاه
لاس نیولی د جوارۍ اډې ته روان کړی وه . دواړو دا پټه صلاح د
هاغه ورځې نه کړې وه چې طاهرشاه ته خپل پلار د ډېرو پیسو
ورکولو نه انکار کړی وه او شفیق ته خپل پلار. د جوارۍ په داؤ د
ګټې خوبونه دواړو لیدل . طاهرشاه خو لکه د پلار د تاوان د کوره
ناخبره وه . هغه سره په داؤ د اېښودو رقم نه وه . خو نن د هغه زړه
ډېر ډاډه وه ــ یو څه یې لرل ځکه خو په دانګو دانګو د جوارۍ
اډې ته ور روان وه ــــ طاهرشاه خو ورکې ورانې د شفیقي په
مرسته ډېرې د پخوا نه پېل کړې وې خو نن هغه د ژوند یو نوی
داؤ په منډه کړی وه ــ ترڅو به مې د پلار څو پیسو ته لاس نیولی
وي ــــ؟ په زړه کې یې د ځان سره خبرې کولې ــــ او بیا هغه زر
هاغه منظر سترګو ته کړوــــ چې د مشرې ترور تاج بي بې ببوجي
نه یې د صندوق کنجي د بالښت د لاندې پاتې شوې لیدلې وه ــــ
ببوجي خدای خبر ولې دومره په تادۍ چرته تلې وه چې دې ته یې
پام نه وه کړی . دا خو چې کله سنګینې د کوټې په کټونو څادرونه
او سوزنۍ سمولې نو د تاج بي بې د بالښت د لاندې یې د تاج بي
بې نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندرې لویه
کنجي مخامخ د کوټې په تاخ کې کېښوده چې د طاهرشاه ورته د
لرې نه نظر شوــ په طاهرشاه سم اخترشو ولې چې بېګا ورته پلار
د پنځو روپو ورکولو نه پوخ انکار کړی وه او طاهرشاه دا خبره په
ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه ــ هسې خو به چې پلار روپۍ دوه
هم ورنه کړې نو د تاج بي بې زړه پرې ډېر خفه شوــــ تندر د
بهادرشاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه ــ!! چې هلك یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورټلو!!! او چې طاهرشاه به خفه زهیر خپلې ترور ولیدو نو زر به یې ورته غلی غوندې اشارت وکړو ـــ طاهرشاه به خپلې ترور پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپیچك پورې تړلې کنجي راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلپ به یې خلاص کړو ـــ بیا به یې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې ـــ ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به اختر شو ـــ!! ځان به یې منډې ته سمولو ـــ چې شیت... په غلې اشاره یې طاهرشاه په ځای ودرېدو ـــ هئ دا بله روپۍ شفیق ته ورکړه ـــ د تاج بي بي په سترګو او مخ به د تېر وخت د یو یاد اوراورکي په رڼا ګانو شول ـــ!! اوس به طاهرشاه منډې کړې ـــ زبرګه د ترور او وراره په دې راز ونیاز ښه پوهه وه ـ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ اوس که هرڅو تاج بي بي او پرې ډېرې سرتېزه وې د بهادرشاه زور به یې د زبرګې نه ویستو خو چې اېندروریانې به یې په خپلو بچو داسې مهربانه لیدې نو هرڅه به یې هېر کړل ـــ طاهرشاه او شفیقی په دو دو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د ژوند په دې ورمبي داؤ باندې اېښې رقم به د دواړو دنیا بدله کړي ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي دصندوق نه غلاشروع شوې وه، دنغدوپیسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې ـ تاج بي بي په چغوچغوژړل ـــ سینه یې ټپوله ـــ وئي خدایه زما په حال یې کړې .... زما پیسې ورپورې اور کړې ... خدایه خپل غل په ګوتو راکړې ـــ!! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی واړه راپاڅېدل .صندوق تاج بي بي د کوټې ور ته راښکلی وه . هرڅه یې لټ په لټ کړي وو. زبرګه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې . سنګینه خو داسې رپېده چې لاس پښې یې کاږه شول د خلې نه یې خبره نه راوته ـــ پري په چاربندونو لاسونه ایښودي وو ـــ زما په چا شك نشته کانی رابانديې خپلې خور غورځولی دی ـــ خپلې یارې زروګۍ ته یې زما ګور کفن غلا کړی دی ـــ زه ښه پوهـ یم ... !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه . دا خو ښه ده د حوېلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ یې راګېر کړی وه ګني کوټې بلۍ به ټولې د ګاونډیانو نه ډکې شوې وې ـــ زبرګې ته په ولاړه ولاړه رایاد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی . وجود یې تپجن وه، رفیقي ورته ووې کورته ورشه ارام وکړه زه یم ـــ هغه زر د بهادرشاه کوټې ته روانه شوه ـ د طاهرشاه طبع تسلۍ ببوچي غلې کړه ـــ خو دسترګونه به یې د اوښکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پړسېدلې ناسته وه ـــ طاهرشاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیمار ببوجي ته وئیل ماته به خدای ډېر هرڅه راکړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي اوښکې اوچې شوې خپل لت پت داج یې بیرته په صندوق کې کېښودو او د صندوق ور یې پورې کړو ـ طاهرشاه ډېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د ببوجي اوس دومره د زړه زور نشته چې خبره به شاربي خو طاهرشاه ته د خپل ژوند د وړمبي داؤ منظر او خپل تش لاس راستنېدل رایاد شو ـ په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي وو ـ په وړمبي داؤ خو یې د ډېرو پخو جوارګرو نه ټولې پېسې وګټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفیقی وه ـــ طاهرشاه ډېر په سُر کې وه ـ جېب یې د پېسو ډك وه ـ خو چې په دوېم داؤ یې ډك جېب تش شو.. نو په درنو درنو پښو کور ته راروان شو.. په ژوند کې په وړمبي ځل په خپل یار قهر ورغلی وه ـ زړه یې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بیرته واخلي ـــ خو شفیقی ډېر مکار وه.... په چل ول یې د طاهرشاه نه ټولې پېسې وهلې وې... طاهرشاه په درنو درنو پښو کور ته روان شو.. او شفیقي د ډېرې خوشحالۍ نه، د ډېرې مستۍ نه یوه تېره چغه ووهله... او طاهرشاه داسې ګڼل لکه د شفیقي دې چغې په هغه پورې ملنډې کولې . قدمونه یې ونښتل خو په لاره روان وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه دځو ورځوراسې په کور وه د ډېرې کمزورتيا
دلاسه يې سر نه شو نيولی ـ چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې
چورلېدو ـ زبرګه د بهادرشاه سرته په کټ ناسته وه د مونه يې پرې
چوپ کول اوببوزی يې ورته وهلو، په ټول کورد بهادرشاه د
ناروغۍ د لاسه دچپتياخپسه ناسته وه ـ دطاهرشاه اوشفيقي په
ورانوويجاړوګرځېدودهغه رنځ نورهم سېواشوی وه ـ دهغه
دقهردنيااوس ډېره غلې وه ـ داسې ورته ښکارېده لکه چې
وجوديې يولوی رنځ راايسار کړی وي ـ رفيقی د خپل اشنا په
ناروغۍ ډېرخفه وه ـ خوداتسلي يې ورکړې وه چې دکاروبار غم
به نه کوې ځنګه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي
خوهغه داسې ګڼل لکه چې دهغه په لاس راغلي ډېرڅه د هغه
دلاس نه روان دي ـ د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي
بي په خپل لاس کې اخستې وه ـ او چې بهادرشاه به په کټ پروت
وه نو په څېکونو به د هغه کټ ته رانږدې شوه په کور دې زړې
کړو ـ خدای ته به څه جواب ورکوې؟ د تاج بي بي په دې
پېغورونو به د بهادرشاه زړه نور هم راډك شو د ډېر درد نه به يې
سترګې پټې کړې ـ ځوان تکړه بهادرشاه په لږو ورځو کې کټ
ونيولو ـ د طاهرشاه ورکو ورانو هم زور کړی وه ـ د شفيقي سره
په ډېرو غلاګانو کې هم ککړشو ـ کله به يې داؤ ګټلواوکله به يې
بائيللو ـ کورته ناوخته راتله خويې اوس عادت ګرځېدلی وه ـ
زبرګه خواره که يو خوا ته د ژوند ملګري ته په ولاړه تويېده نو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا د ظاهرشاه په عبثیاتو هم پوهـ وه خو په ظاهرشاه یې نه شو راګرځولی ـــــ د شپې خوبونه یې اوس بیخي حرام شوي وو ـــ وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغه لیدلي خوب ویرې به اوس هم ناقلاره ساتله ـــ د دوارو بچو د ژوند خبره یې ډېر غوښتو ـ د کلي دیوښه حکیم نه د بهادرشاه علاج روان وه ـــ خو په بهادرشاه کې هیڅ فرق نه راتلو ـــ ورځ په ورځ لکه د مالګې اوبه کېدو ـ نري نري ټوخي سره به یې اوس په بلغم کې لړه لړه وینه هم راتلله ـــــ او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د ټوخي دوره راغله نو زبرګه به یې د خوا نه نه خوزېده ـــ زر به یې توکدان د بهادرشاه مخې ته کړو ـــ بهادرشاه د زبرګې په کړاؤ ډېر خفه کېدو ـــــ خو زبرګه یوه سیاله پښتنه مېرمن وه ـ د خپل ژوند د ملګري خدمت ته یې ملا تړلې وه ـــ دې سره سره به یې د خدای د قهر او غضب نه هم خبرولو ـــ خو بهادرشاه دا ګڼل چې د هغه ناروغي دومره لویه نه ده پخپله به ښه شي ـــــ خو کله کله به د زبرګې مینې او پرېشانۍ لږ په فکر کې واچولو، ما ټول عمر د بچو لپاره د ډېرې ګټې په سر د سور اور سودا کړې ده ـ په حرامو پیسو مې د ځان لپاره دومره جائدادونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچې راوړي ـ زما د هاغه دنیا فکر خو یوائې زبرګې کړی دی ـ د زبرګې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادرشاه زړه ډېر نرم شوی وه ـــ د هغه نه یو کلک سوګند واخلي ـــ که خدای جوړ کړی چې بیا اور ته لاس نه کړی، زما سره لوظ وکړه ـــــ ماته به حلال رزق ګټې ـ زما په بچو نور د بې وسو خلکو وینې ځوې مه خوروه ـــ ځان له د اخرت لاره پاکه کړه ـــ د خدای نه د بخښنې سوال وکړه ـــ!! خو دا ټولې خبرې به د زبرګې په خله لکه د سلګو غلې شوې ـــ ځکه چې د بهادرشاه پوره باور وه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به بیا خپلې دنیا ته روغ شي . زبرګې دعاګانو، وظیفو ته زور ورکړی وه ـ خدایه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې ـــ خو د زبرګې خوارې هره دعا به د عرش نه لړزېدلې هغې ته راستنه شوه ـــ د طاهرشاه ژوند اوس بیخي په ورانو وه . د مور او پلار ډېر نامنونکی شوی وه ـ بس که د چا خبره به یې منله نو د تاج بي بي ببوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترګو ژړېده ـــ او کله یې هم طاهرشاه نه وه خفه کړی ـــ ظاهرشاه د رفیقي سره د پلار کاروبارسمبال کړی وه ـــ او ډېر ځیرك زلمی ترې وتلی وه . په خپل کار ډېر پوهېدونکی او ډېر سنجیده ـ ځکه خو د بهادرشاه زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کټ کې پروت یم کار به مخ په وړاندې روان وي ـــ!! او په دولت کې به مې کمی نه راځي .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه په وینه او غوښه شریك خپل وه خو د عمرونو او زمانو هاغه بدنیتۍ او د زړه بداوي د یوالونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو ـ خو د بهادرشاه کټ ته د پرېوتو غم اوس په سکندرشاه هم چکونه لګول ـــ د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوځه او حجره کې نه وه لیدلی خو په کور کې د بهادرشاه د ناروغۍ نه هم لاځوك نه وو خبر ـــ او بیا هغه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت ډېر غلی غلی جمالې ولیدو نو هغه پرې د ټکه پوې شوه ـ سړیه خبر خو دی کنه !! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودوـــ "ناـ ـ ـ بس هسې ـ ـ ـ" سکندرشاه خبره زړیه بله واړوله ــ!! خو جماله پوهېده چې د سکندرشاه په زړه کې څه د خفګان خبره اوړي راوړي ـــ او بیا د جمالې پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنګ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه ـــ د څو ورځو راسې مې بهادرشاه نه وه لیدلی پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه ــ!! جمالې چې په غور د سکندرشاه څېرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندرشاه دا دومره خفګان او تشویش چې دی نو بهادرشاه به ډېر ناروغه وي ـــ!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي ـــ او بیا چې ډېر عمرونو پس سکندرشاه د بهادرشاه په حویلۍ قدم کېښودوـــ نو د خپل تېر ژوند د ماضي په ټال یې یوه سرورناکه جوټه اووهله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ ګوټ کې چرته لرې پټه نن هم مسکۍ وه ــ د خپلې ځوانۍ د غورځنګونو سره ــ خو چې د هغه وړمبی نظر څنګه د کور دننه دروازې سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو ــ نو په خپل مخ د ګډې وډې تورې سپینې ږیرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو ګردونو نه راښکاره شوې د یوې داسې شیشې په څېر ولیده چې وخت او زمانو پرې خپل ګردونه ښه پاښه مښلي وو ــ خو کله کله به د دې مښلو ګردونو په شا د پړقېدونکې شیشې پلوشو د هغه سترګې وبرښولې. هغه په ډېر غور تولې حوېلۍ ته وکتل ــ دلته نن یوه عجیبه چپتیا وه ــ خو ناڅاپي لرې د یو ځای نه د پرې د مستې خندا یوه خوره وره سندره د ده د غوږونو د پړدو سره بې شانه ولګېده ــ او بیا دواړه د ده مخې ته حېرانه حېرانه ولاړې وې.
پري خو نن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې لیده ــ د تاج بي بي او پري په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پري رنګ؟؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې ــ سترګې ورته بې اختیاره اوړېدې شوې ــ خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی څادر په مزه مزه راښکلو ــ د زبرګې وجود هم د حالاتو ډېرو تودو سړو وهلی وه ــ سنګینې د خپلو مشرانو خوېندو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په ښکاره نه کوله. د ځوانۍ سپرلو خو به یو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې راښکلې وې خو ...
د هغې د شخصیت ځینو عیبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لرې ساتلې وه ــ او هغې ته هاغه ورځ یاده وه چې د رفیقې نیا چې د جینکو دلالي به یې کوله ــ یوه ورځ یې ډېر په سپین سترګۍ د سنګینې مخ کې دا خبره کړې وه ــ چې خواره به څه د چا د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نه يې اونه غنه د مزې ده ــ او نه خبرې ... چاړې چپې خو بس ټول عمر د ورور او پلار د غاړې د هډوکو امېل وي ــ او په دې ورځ سنګينې پټ پټ ډېر ژړلي وو ــ په دې نه چې ګني هغه د بل د کور کېدی نه شي، په دې چې هغه چاړې تتې ولې ده؟ ژبه يې ولې نښلي ...؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خو د ګران لالا ويره او قهرونو داسې کړې ده . د هغه هېبوتونو ګونګې کړې ده ــ ګني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ويره ترهه يې په وړاندې نه وي نو بيا خو لکه د رېډيو غړېږي ــ!! اوس خو سنګينې خپل ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلی وه چې نوې نوې د ځوانۍ په درشل پښه کېښوونکې وه ــ هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند او کور ډېر ښائسته خوبونه ليدل ــ هغې به اوس هم په لوبو کې زېبو ناوې کوله ... په مينه مينه به يې ورته کتل ــ شايد د هغې فکر د ځانه اوړېدلی وه ــ که خدای مه کړه د دې کورنۍ تاريخ په زېبو تکرار شو نو د يوې بلې پېغلې ځواني به په دې حوېلۍ کې لوځړه شي ــ سکندرشاه ډېره لحظه د بهادرشاه سره په لوی دالان کې ناست وه ــ بهادرشاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه چې راغورځېدلی وه، سترګې يې کوغالو ته پرېوتې وې ــ په مخ يې د خپلو زياتو او ظلمونو احساس ډېر څرګند ښکارېدو ــ "تاته ډېر ملامته يم ــ" او چې بهادرشاه په ډك ستوني څنګه دا خبره وکړه نو د سکندرشاه پرې زړه ډېر خفه شو ... نه نه وروره! داسې مه وايه زما سره دې هيڅ بد نه دي کړي ... هغه زر د بهادرشاه نه د ملامتې احساس لرې کول غوښتل . "ما که د تاج بي بي لاس تاله درکړی وی نو نن به ته زما متې وزرې وې . . . " بهادرشاه اوس په زوره زوره ژړل خو د هغه کم طاقتۍ د هغه د ژړا قوت ذرې ذرې کولو ــ د هغه زړه سم راډك شوی وه ــ خپل کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات د هغه نه د خلاصي ژړا وس هم اخستی وه ـ "ورورها!! زه نن هم ستا متې وزرې یم ـ ـ" سکندرشاه د زړه نه د هغه تسلي کوله ـ او بهادرشاه هم د هغه په تسلۍ لږ په استقامت شو ـ په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې یو غټ پتنوس د دواړو مخې ته کېښودو ـ تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره منه یې ځنګه چې په چاړه پرې کوله نو لاسونه یې لکه د ګوزن ریږدل ـــ سکندرشاه د تاج بي بي د لاسونه منه او چاړه واخسته ـــ د دواړو سترګې د یو بل سره د څه لحظې لپاره څلور شوې ـــ تاج بي بي یوه لویه لوپټه په سر کړې وه ـــ د هغې په مخ او لاسونو راغلو ګونجو یو ځل بیا د تېر وخت د دواړو کورونو ناسازي د سکندرشاه مخې ته کړه . . . د هغه همدردۍ خو د بهادرشاه د دربوارو خوبندو سره وې چې د بهادرشاه د لاسه یې ځوانۍ بائیللې وې ـ اوس یې د خپلو ځوانو په څلو بې اوښکو ژړاګانې کولې . . . د حویلۍ د لوی دالان یو سر او بل سر ته اوس هم د طوطي او مېنا پنجرې رازوړندې وې ـــ دې دواړو مارغانو په دې پنجرو کې قېد که د خپلو چغو نعروډېر وختونه اړولي وو ـــ خو د خپلو مالکانو ډېر دردونه یې په خپلو چغارو سندرې کړې وو ـــ طوطي نن بیا په زوره زوره نعرې وهلې ـــ او مېنا هم ښه په زوره زوره د خپلې مالکې ویرونه، ارمانونه ترخپل چغاري د لاندې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه ـــ مښوکه یې ماته راماته وه ـــ بس دا پنجره پرې اباده ده ـــ او دواړو به دا ګڼل چې زمونږ په سینو کې د چا رازونه دي ـ او مونږ په هغې ژوندي یُوسکندرشاه دواړو پنجرو ته هم وکتل او بهادرشاه ته هم، داسې ورته ښکارېده لکه چې دا لویه حویلي یوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړي وي ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پنجره کې یواځینۍ د پرې د شونډو نرۍ مسکا د وخت د تېرېدو پرته هم په برقه خندا بدله شوې وه ــ او د دې ژوند او مستۍ په شایې د ډېرو پېغلو لاس وه ــ چې د پرې ژوند ، شپې او ورځې یې رنګینې ساتلې وې ــ د هغې دا غم نه وه چې زه ولې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت یې د کور په تیاره تاخانه کې د مینې یوه دنیا د زړو سره اباده کړې وه او بیا به په ډېرو جینکو پسې ګرځېده ــ ډېر وخت یې ډېرې جینکۍ د هوس ښکار پاتې شوې ــ او اوس هم د هغې دنیا اباده وه ــ سکندرشاه ګېرچاپېره کتل ــ د حوېلۍ د لوی دالان بلۍ او چجې رانسکورې لیده شوې ــ د دېوالونو نه په دلو دلو ښورې ښکته پرتې وې .خو د حوېلۍ باغیچه نن هم تازه او شنه وه .د سرو ګلابونو ګڼ بوټې د ګلابونو د زوره کاږه په زمکه پراته وو ــ کور کې د ډېرو کټونو لنګې شلېدلې پرتې وې، ځنې په کې جولنګې وو ــ د ورانې ورانۍ زړه دردونکې احساس د سکندرشاه زړه نور هم راډك کړو ــ هغه د زبرګې د لاسه ببوزی واخستو او په مزه مزه یې د بهادرشاه مخې ته وهلو ــ د هغه د پټو سترګو نه راروانې اوښکې اوس د ببوزي په باد وچېدې .تاج بي بي خو نن ډېره خوشحاله ګرځېده . د ګوړې یخ ټینګ شربت یې په سور خاورین کنډول کې سکندرشاه ته وړاندې کېښودو ــ سکندرشاه چې ځنګ د شربت نه ګوټ وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورینې چاټۍ ته یې وکتل، د چاټۍ په ځنګ کې کوړ ووړ ګړونج وجود هم لکه د بهادرشاه نسکور لیدی شو ــ چاټۍ څه په استقامت ولاړه وه هم هاغه شان او د خپلو مالکانو سره یې د خپلې مینې پټ پاللو ــ اوبه یې نن هم ډېرې خوږې او یخې وې .سکندرشاه په دې منظر یوه دیکه وخوړه ډېر لرې لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ د تره او چاچي پخواني دور يې رامخې ته شوــ او بيا د عمرونو او زمانو هاغه لویه جدائي چې د دې کورنو ترمينځه تېره وه ــ اوس بهادرشاه سترګې پرانستې وې ـــ زبرګه د خپل لېور په راتګ ډېره خوشحاله وه ـــ زېبو او سنګينه خو يې له ځنګه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انګڼ طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرګ راننوتل نو د ډېرې خوشحالۍ نه يې ورته چغه کړه ... هله زر راشئ کاکاجي مو نن کور ته راغلی دی ... سکندرشاه دواړه ښکل کړل ... د دواړو په ټوپيانو به روزانه سنګينې او تاج بي بي ګلابونه ټک وهل . د زبرګې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سُود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . . نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې ښکارېدې ... او ناڅاپي زبرګې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هيبت رامنډې کړې ... زبرګه يخه تخته په زمکه نسکوره پرېوته . ــــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر څه وجه وه خو د طاهرشاه خو د هاغه ورځې نه د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې یو مابنام یې پلار د پېسو غټه کڅوړه په کټ کې راتشه کړې وه ــ او ده چې دا ولیدې نو د پېسو دا بیا بیا شمېرل یې ډېر د خوند وګڼل هاغه وخت طاهرشاه لا دومره لوی نه وه خو بس د پېسو عشق یې ملګری شو. . . نن هغه د ډېرو پېسو مخونه لیدلي وو زړه یې وغوښتل چې د دې ډېري نه دا جولۍ راډکه کړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې د ښار په بازارونو وګرځي . . . . چې غوړې امرسې او ځلوبۍ ځان له واخلي . . . خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورټلو، تښتته مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غبر طاهرشاه دا څوګند کړی وه چې هم دومره ډېرې پېسې به ګټي د هغې مالك به یوائې طاهرشاه وي . او کله چې طاهرشاه شفیقي ته د خپل ارمان خبره وکړه نو شفیقي د ځان سره نېغ د جوارۍ اډې ته بوتلوــ شفیقي ډېر چالاك وه، په چل چل به یې په طاهرشاه د کور او یو ځای بل ځای نه غلا هم وکړه ــ او د غلا پېسې به یې ترېنه هم وګټلې د طاهرشاه په لاس به هیڅ رانغلل ــ خو شفیقي هم اوس طاهرشاه داسې ګېر کړی وه چې د لاسه یې نه ورکولوــ اوس خو زمری هم د دوي ملګری وهـ شفیقی که ډېر مکار وه نو زمری هم ښه تللی وه بس که ساده بوده یې موندلی وه نو طاهرشاه وه ــــ دا ځل خو ورته دواړو یوه صلاح کړې وه . داسې که د ده نه هر وخت هر داؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته ګټو نو زړه به يې تور شي او که د جوارۍ نه يې لاس واخستل نو مونږ سره دومره پېسې چرته وي ـــ؟ دا ځل به داؤ په طاهرشاه ګټو ....!!

د زمري د دې خبرې سره شفیقي مرسته وکړه ـــ او کله چې د زمري او شفیقي نه ننني داؤ طاهرشاه پرله پسې وګټلو نو په مخ يې د ډېرې خوشحالۍ نه رنګونه راورېدل ـــ په لاره يې خپل لاس په جېب کې کلك اېښودی وه ـــ زمري او شفیقي ورپسې ډېرې چغې وهلې .. يارو!! شاته وګوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډك جېب سره د ښار لويې مېلې ته روان وه . دې ارمان خو په پېسو پسې لولپه کړی وه .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي چې د کله نه سکندرشاه لیدلی وه ــ زړه یې خوږ خوږ درد کولو ــ په کټ کې به خوره وره پرېوته ... څنګل به یې په سترګو کېښوده ... او یو خوبولي خیال به نشه کړه .... تاج بي بي او سکندرشاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي ... په مینه مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوګندونه کوي ــ سکندرشاه هم د تاج بي بي سره نږدې ناست وي ــ سره غرمه وي ــ چپه چپتیا وي ... دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي ... چې ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندرشاه جولۍ کښې کېږدي ... سکندرشاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي ــ خپلې تودې تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي ... د تاج بي بي وجود مېږي مېږي شي . . . دواړه سینې یې د ډېر جوش نه نېغې ودرېږي . . . او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د دېوال چنې ته د راغزېدونکي سیوري ته په پروت کټ وباسي ــ دواړه د مینې یو داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راولاړې ویرې اخستې وي .... اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندرشاه منتونه کوي ما د ځان سره وباسه ... زه به د رسوائۍ د دې داغ سره څنګه ژوند کوم ... ګران لالا به مو ووژني ــ!! او سکندرشاه د تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي . ته اوس زما امانت هم یې او عزت هم ... زه به په بهادرشاه جرګه وکړم ــــ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سکندرشاه په دې خبره تاج بي بي د سکندرشاه په څنګ کې مدام د داسې مینې او شدت غوښتونکې شي ـــ بیا تاج بي بي د بنارسۍ په جوړه کې د سکندرشاه د لویې کوټې په سورپالنګ کې ناسته وي د هغه په طمع وي ـــ د هاغه مینې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي ... سکندرشاه هم د یو باوقار زلمي په څیر د تاج بي بي د ژوند په انګڼ پښه ږدي ـ او ژوند د مینې یوه سندره شي ـ او ناڅاپه د بهادرشاه د پرله پسې ټوخو اواز د تاج بي بي د خیال دنیا په بله واړوي ـــ وار دې تېر شه !! د زمکې زنې شې .. تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کټ نه راپاڅي ... او چې وګوري نو سنګینه او زبرګه په شنه منډه د بهادرشاه کوټې ته ور رواني وي ـــ ببوجي ببوجي ماته یوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم ـــ زېبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه ـــ وئي !! دې اونې ته دې وګوره!! دې سور سپین رنګ ته دې وګوره !! اوس بهادرشاه د زوره پرېوتو نو ته به اوس په دوکانونو ګرځې ـ او کنه، تاج بي بي په یو مخ زېبو ته یو سل خبرې وکړې ـ او زېبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه ـــ دپلار ټوخې یې اوس لږ غلی شوی وه ـــ!! او بیا سنګینه ورو غوندې د کوټې نه راووته د زېبو په خفګان خو داسې پوهـ شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفګان پوهیږي ـ هڼ! واخله! دا مې تاته ساتلې وې ـ سنګینې د لوپټې د پیڅکي نه انیز پرانستو او زېبو خوشحاله منډه کړي ـــ د تاج بي بي طبیعت خو په دې خراب شوی وه چې د خیالونو د دنیا نه د بهادرشاه ټوخي رابهر کړې وه ـ هغې ته اوس په دې خیالونو کې یو خوند محسوسېدو ـــ یو سرور او یو نشه ... وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارماني ساتلې وه خو سکندرشاه یې د کاکا زوی وه ـــ د هغه خیال به ورته ډېر خوند ورکولو ـــ هسې خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کله کله د شپې په خوبونو کې رفيقي هم ليدلو۔ دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول ــ رقيقي خو به يې دومره ښکلولو چې په چيياري به يې سترګې وغړېدې ۔۔ خوب به يې د سترګو نه دانه وانه شو۔ تاج بي بي به د ځان سره مسکۍ شوه داسې به يې ګڼل لکه چې ټوله شپه يې رفيقي د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی ــ د رفيقي د سترګو کتل به يې ډېر خوښ وو۔ د ډېرو جينکو سره يې د رفيقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه ــ او د خپلې خور پرې سره د رفيقي په سر د کړې جګړې منظر خو به يې هر وخت په سترګو کې وه ــ ځکه چې رفيقي هغې د خپل زړه او وجود مالك ګڼلو۔ او د خپل ژوند دې لويې محرومۍ او ارمان د احساساتو يو داسې مقام او حد ته رارسولې وه ــ چې خپل ورك ارمان يې هم داسې په خوبونو او خيالونو کې لټولو۔ ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه ــ د ژوند هر سفر او هر پړاؤ يې بس په دې کور کې سرته رسېدونکی ليدلی وه ــ د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاڅه بل رنګه لېونۍ کړې وه ــ جنګ جنګ نعرې به يې وهلې ــ په لويو لويو چغو به ژړېده ــ د انګڼ په مينځ کې به ودرېده سر به يې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه ــ اوس به ټولو دا وئيل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه ــ او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی يو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوَبه د عبرت يوه نمونه ده ــ خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د ښنګ نه يوه لحظه نه شوه خوځېدې ۔ د کلي غم ښادي يې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاره ساتله ــ چې څه حال به يې وي ــ تاج بي بي او پرې خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به يې زړه سترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو که د زېبو او سنګین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې
ــ بهادرشاه د لاچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه ــ د نري رنځ اواز
خو پرې ډېر مخکښې شوی وه ... رفیقي به د ښار هسپتال ته کله
کله بوتلوــ خو بهادرشاه داسې ګڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج
نه وتلی دی ــ اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې
د نعرې طاقت به یې هم نه لرلوــ د هغه هره نعره او غږ به هغه ته
واپس راوګرځېدو ــ چې زبرګه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنګ
وه ــ زبرګې ورسره یو ټیمګی اېښودی وه چې که اواز نه شې
راکولی نو دا ټیمګی په چوکه ټنګوه په غږ به یې زه راځم ــ!! خو
کله کله به د بهادرشاه په ډنګ ډنګ هم زړه ستړی شو ــ او چې
لا د تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په ټیمګي ډنګولو
خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله ــ په یو مخ به د بهادرشاه
کټ سره ولاړه وه ــ او سپورې ستغې به یې وئیلې ــ تاته مرګ هم
نشته چې بې غمه شو درنه ــ ځنګ ظلمونه دې په ما کړي دي ..
. زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي . . . ته به هم
داسې کړېږې ــ!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښي لاس شهادته
ګوته تلي ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي
ظلمونه وریادوي ــ خو تاج بي بي به دځان د فکر نه نه وتله ــ
بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه ــ چې په
کور یې زړه کړې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼه د پلار د ډېرې مینې د لاسه د خودسرۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوږې جوړه شوې وه ــ د سم دم زمري نه خو یې داسې ګیدړ جوړ کړی وه چې مخ به یې ترې پناه کولو ــ د پلار ټوله صلاح مصلحت د ګل پاڼې سره وه جمالې به سکندرشاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول ښه نه وي ... مشر اولاد خلکو ته ګران وي خو د نورو بچو هم خپل ځایونه وي ـــ او که د ګل پاڼې دا نیازبین توب هم داسې وي نو دا به درته کار وګوري ـــ!! سکندرشاه پوی سړ وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بیا د ګل پاڼې په معامله کې ړوند کوڼ وه ــ د وړوکوالي نه یې په خپله اوږه خېژولې ګرځولې وه ــ جمالې به ورته دا هم وئیل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي ـــ!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندرشاه نه وه پوهه یا که پوهه هم وه ځان یې ناغرضه کړی وه ـــ هغه د خپلې کوټې په سر کې شفیقې ځوځو ځله لیدلی وه خو د خپل کور مخې ته یې چې په وړمبي ځل په ډېره ښه څښه سترګه ولیدو نو زړه یې بې واره بې واره درزېدلی وه ــ په دغه وخت یې ګل پاڼه هم یو ځل ډېره وارخطا لیدلې وه ـــ د ګل پاڼې رنګ رغوڼه او په ترېکو ګرځېدل پرې په وړمبي ځل ښه نه وولګېدلي ـــ او چې یوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندرشاه په واز کومې د ګل پاڼې د خلې نه ډېر اړتاوك د شفیقي نوم او ذکر د هغه په غوږو ولګېدو ــ نو جمالې ورته په پس پسي یوه داسې خبره وکړه چې د سکندرشاه په مرۍ کې نمړۍ ونښته ــ د قهر او غصې نه یې وینې لمبه وکړه ــ د شفیقي دا مجال؟ او بیا جمالې په ډېره ګرانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهرېدلی سکندرشاه کوټې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه ــ خلك وائي که خپله چرګه مو غله نه وی د بل کره به یې هګۍ نه اچوله ــ خو اوس هم بهر په انګڼ کې ګل پاڼه مسته مسته ګرځېده ــ د ځوانۍ نه په چورلکونو وه . د ښائستونو د باره درنه درنه وه ــ او د پېغلتوب نشې په هوا کړې وه ــ د سکندرشاه زړه اوس د ګل پاڼې خطا نه منله ــ ټوله خطا یې د شفیقي ګڼله ــ!! او چې بیا ګل پاڼې خپل داجي ته دواړه لاسونه په ډېره مینه په غاړه کې واچول نو د سکندرشاه نه یې هرڅه هېر کړل ــ د سکندرشاه هاغه مینه او محبت یې مخې ته وه ــ بچی خیال کوه . ګل پاڼه په دې پوهه شوه چې د داجي دا خبره هغې ته د احتیاط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوې نو چې څوك دربانديې پوهـ نه شي ــ او ګل پاڼې د یوې نرۍ مسکا د ادا سره لکه د ټال جوټه وخوړه ــ! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې ــ زما داجي اوس هم زما دی ــ زه چې هرڅنګه شم بیا به هم د خپل داجي یم ــ او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفیقي او ګل پاڼې د خبرو اترو انګازه رارسېدلې وه ـ خو طاهرشاه په دې طمع وه چې یا خو شفیقي په داسې څه حرکت په خپلوسترګو ووینې او یا د شفیقي د خلې نه د ګل پاڼې نوم واورې ـ ـ ـ ـ او بیا هغه وخت راغلو چې شفیقي په ډېره بې شرمۍ د ګل پاڼې ذکر وکړو ــ"زما سره خو یې خبرې اترې شته ـ ـ ـ" شفیقي دا ګڼل چې یارو ته د زړه خبره کوي ـ خوهغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجود په دې یوه لمحه کې دغېرت او عزت د کومو قیامتونو نه تېر شول ــ هغه چې دشفیقي اعتمادته وکتل نوغلی پاتې شوولې چې ـ ـ ـ شفیقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې ـ ـ ـ خامخا به د ګل پاڼې لاس په کې وه طاهرشاه د خپلو مشرانو نه په کورکې داخبره ډېره اورېدلې وه چې دشفیقي پلار نیکه عمر ته د دې کورنوتالي څټ اوکسبګردي خو د دې نه نه وه خبرچې د دې کورنۍ پېغلوپه هردورکې دې کسبګرو ته د زړونودبامه کتلي وو ـ یو تاریخ خولاد دې خبرې ډېرپخواد لیکل کېدونه پاتې شوی وه ــ خو د خواوشاډېروخلکوته دا ښکاره شوې وه چې دبهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفیقي د پلار لیدل کتل هم شوی وو ـ یو بل یې طبعې ته پرېوتلي وو خو د ویرې او د روایاتودلاسه زړونه بس دیوبل دتصوراونوم ترحده درزېدلي پاتې شوي وو دا بیله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه ګل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیئت په درجه ښکارېدو ـ خو دطاهرشاه فکرته به داکله راتله چې ببوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي ؟ د هغې په سترګو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ ببوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي ؟ ایا په دې چې زما ملګری دی؟؟ خو نن طاهرشاه ته د شفیقي او ګل پانې تعلق د تېر وخت سترګو ته کړی وه ـ ببوجي چې په رفیقي ډېره مئینه وه ـ خوداخبره او راز د روایاتواو د طبقې د توپیر له سوَبه په زړونوکې پاتې شوی وه ـ طاهرشاه یوه لحظه ډېرګډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تار تار نه شو لیدلی خو د مجبورۍ او بې وسۍ یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه ـ بیاهم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي ـ شفیقیه!!! خوښ به دې شم ... دا نوم به دې د مرګه پاتې کړم ـ په تلوتلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچیچل ـ!! او چې طاهرشاه کور ته روانېدو نو شفیقی یې مخې ته راګرځېدلی وه ـ ټخ ... په مخ یې ترینه توده څپېړه ووېسته خدای خبر څه وجه وه چې طاهرشاه په وړمبي ځل ډېروارخطاشو ـ د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې ګرانه شوه ـ په مخ یې لاس اېښی وه ـ او د ګوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دهړکه ورکړه چې شفیقی هم ویرې واخستو ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه لنډې لنډې ساګانې او ټوخی به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه ــ اوس خو پرې هم د ورور په حالت د خپلو ورانو او عبثیاتو نه لړه لاس په سر شوې وه ــ ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د ښار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله ـــ د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پېسې د لګولو سود نه راتلو ــ په کور کې د پېسو ټکو خواري ده زه په ځان پوهېږم ــ!! د بهادرشاه ټوخي نن وار نه کولو ـــ د پرې په مزغو کې خو دغه یو شك د مودو نه ناست وه چې په ګران لالا مې ګل پاڼې او جمالې کوډې کړې دي چې په ځان اخته شي او د پېسو ګټلو نه لاس واخلي ــ اوس د تاج بي بي زړه هم دا خبره منلې وه ــ تاج بي بي خو ډېره عجیبه شوې وه ... ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو ــ په خپل ورك ارمان پسې به پکښې ګرځېدله ــ خو کله کله به یې د کور واکمنې هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکي او مینه هم کوله ـــ کله څنګه کله څنګه؟ پته یې نه لګېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل ښه به وه ــ ورور او ورېرونو ته به یې سپېلنې هم لوګی کول ــ ګُرګُرې او زېبو ته به یې رنګ رنګ ګوډیانې هم جوړولې .... خو د زبرګې او سنګینې سره به یې جنګ جګړې هم کولې ـــ اوس خو د ګران لالا د کټ سره جخته ولاړه وه ـــ د سپېلنو دانې یې ورته لوګی کولې ـ چې په وجه یې د بهادرشاه ټوخی نور هم سېوا شو ــ خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته ووئیل چې دا سپېلنې بهر یوسه زما ټوخی سېوا کوي ــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بیا خو جنګ دی ـــ زبرګې به په لاس د بهادرشاه د خوا نه د سپېلنو لوګی اخوا کولو۔
او چې پري ترېنه د سپېلنو تالي واخستو ـــ چې راکړه ګورې نه د ګران لالا مری، يې ترخه کړه ــ څه د نظره شوی خو نه دی، په ده چا کوډې کړې دي ـــ نو بس دواړه به په جنګ شوې ـ یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لګېدو شوې ــ په جنګ کې هم په تاج بي بي خپل زاړه پېریان راغلل ــ وئي خدایه !! توره څړۍ مې سپینه شوه ـ د خپل کور نه شوم ــ زما په حال بهادرشاه وتپوسي ـــ!! او بیا کوتې ته راننوته هم دغه زوړ سرود يې راواخستو ـــ د بهادرشاه په سترګو کې نن اوښکې راغلې وې ــ زړه يې غوښتل چې خپلې درېواړه خوېندې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي ـــ خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو ـــ د پلار د کټ لنګې ته کښېناستو په مخ يې د غم او خفګان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو ـــ څه چل دی؟ پري زر د طاهرشاه نه د هغه د ګډوډ حالت تپوس وکړو ـــ ډېره لحظه غلی وه ـــ هلکه !! خبره ولې نه کوې لکه د جینکو دې سر ټیټ نیولی دی ـــ اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یوځل بیا يې هغه زوړ قهر راپیدا شوی وه ـــ شفیقي په ما ګوزار وکړو ـــ!! وئي ته لاس يې مات شه ــ مور پرې بُوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلې دي هغه خلك څه وئي چې زما په نوړۍ شته شوی نو زما د مور مېړه شوی ــ!! د طاهرشاه په خبره پري یو دم په وېنا ښېرو سر شوه ــ تاج بي بي اوس د طاهرشاه په څنګ کې ولاړه وه ـ په سنګینې خو بیا د هیبت نه څه چل وشو په زمکه راګوزار شوه لاس پښې يې کاږه واږه شول ـــ زبرګې په قلار بهادرشاه دم دلاسه کړو ـــ په بالښت يې څملولو۔ ته په قلار شه هلکان دي ــ خو تاج بي بي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري اوس د طاهرشاه راوړلی شر په بیعه واخستو ــ په تماچه سوړ شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل ...؟ خپل وراره به زه ګټم پري د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر یې کړه ــــ که د کوره مې اونه ویستل او پلار ته مې یې کړه په سر نه کړه نو نوم به مې پري نه وي ــــ!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټټر ټپولو. پري په تېزۍ د کور نه ووته او زبرګې خپل سر په دواړه لاسو ونیوه ــ د پرېشانۍ او فکر نه یې طبیعت ډېر په خرابېدو وه ــــ خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به یې تر هغې د ځان سره کرل ریبل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي ــ د هغې زړه به لکه د پاڼې رپېدو هیڅ بې هیڅه به یې ډېر فکر کولو ــ خو هیڅ بې هیڅه خو نه وه ــــ ډېره موده وړاندې یې چې پرله پسې څوڅو ځل یو شان خوب لیدلی وه ــ د هغې خوف او ویره ترېنه ترننه راکم شوی نه وو ــ څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې دنګېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ویره هم سېوا کېده ــ او نن چې د طاهرشاه او شفیقي ترمینځه تریخوالی راغلی وه ــــ نو زبرګه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر ښه ملګري نه خفه شوی دی ــ که رفیقی یې د بهادرشاه به لاس پر ګټلو نو شفیقی یې د طاهرشاه هم ــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ټول کلی په بله اوړېدو ــ د بهادرشاه د ګل په شان زوی طاهرشاه چا په ډېره بې دردۍ وژلی وه . د هغه په ټوپۍ د خپلې ترور د لاس لګولی سور د ګلاب ګل د هغه په وینو کې پانې پانې پروت وه . یو الغاؤ تلغاؤ وه ــ د طاهرشاه کټ چې څنګه د حویلۍ په دروازه رادننه کړی شو ... نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرګه کې ساه نه وه ـــ زبرګه او سنګینه خو د غم په دې ناڅاپي اوازه بې خوده شوې وې ــ تاج بي بي او پرې د ځانه سرونه شوکول ... زېبو د ورور په کټ چکونه لګول . دا ولې دا چا؟ دا داسې پوښتنې وې چې جواب یې چا هم نه لرلو ــ جماله زیړه تښتېدلې ګونه د زبرګې او سنګینې سره په زمکه ناسته وه ـــ د ګل په شانې طاهرشاه ځوانې مرګي هرچا ژړله ــ ټوله لویه حویلۍ په یوه لحظه کې د خلکو نه داسې برجق شوه چې د پښې لګولو ځای پکښې نه وه . بهر په لویه حجره کې سکندرشاه فاتحه اخسته خو داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره یوه بله اندېښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وې . د سکندرشاه نه به خبره نه شوه کېدی . د ډېرو پوښتنو مخکښې یې هیڅ جواب نه لرلو ــ خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو به د یو بل سره غوږونو کې څه ووئیل . . . او داسې هر چا د طاهرشاه د وژنې کیسه معمه ګڼله ـــ!! د قاتل هیڅ درک نه لګېدو ... پولیس د ډېرو خلکو نه بیانونه واخستل ... بس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرکله چې په ډکه حجره په ګڼو خلکو کې سرتور سر پرې ډېره قهرېدلې را ننوته نو داسې چېتیا خوره شوه لکه دا ټول ناست خلك بې دمه شوی وي ـ د پري غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست وه . . . . پرون زما د وراره سره د شفیقي تکرار شوی وه او په طاهرشاه یې لاس هم اوچت کړی وه ـ ماته داسې ښکاري لکه چې شفیقي زما وراره وژلی دی ـــ د پري د خلې په دې نوې خبره د خلکو یوې بلې خبرې ته بې اختیاره پام شوـ خلکو د یو بل سره بیا پس پسي کول ـــ!! سکندرشاه د پري په ناڅاپي حجرې ته راتګ تك زیړ تښتېدلی وه ـــ خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا ګڼل چې د کورنۍ یوه ښځه یې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې پړدې راغلې وه ـ خو د سکندرشاه په وجود دننه چې د اور کومې غرغنډې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو سزا موندلې وه . د زمري او ګُرګُرې په مقابله کې د ګل پاڼې سرته خېژول یې نن داسې ګڼل لکه چې چا د عرش نه پړمخې په زمکه راګوزار کړی وي ـ یو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو هغه به یې ماتم سبا ته کولو ـــ نن یې د طاهرشاه غم ژړلو ـــ!! د هغه سترګې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټیټ شوي وو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ظاهرشاه د مرګ دریمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پرې د خلې په خبره د شفیقي لټون هم روان وه ــ پولیس په دې کېس کې ډېر ګرځندی وه . ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نیوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې . د شفیقي هیڅ درك نه لګېدو ـــ بل خوا د شفیقي په غائبېدو د رفیقي حالت مرګ ته رسېدلی وه . د زړه حمله پرې شوې وه او بیا بیا به یې دا خبره کوله ... که چرې دا کار شفیقي کړی وي نو دا به یې لویه نمك حرامي کړې وي . . . اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي ـــ!! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفیقي د کور ټوله کډه یې د خپلو کوټو نه ګوزار کړه ـــ رفیقي ډېرې ژړاګانې کولې ... منت زاری یې کولې خو د ظاهرشاه پرې هیڅ ترس نه راتلو ــ پولیس ته یې بیان ورکړو چې زما د ورور قاتل د ده زوی شفیقی دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده ـــ د قتل په دعوه کې د رفیقي نوم هم ولیکلی شو ـــ او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت یو نوی رنګ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې ګل پاڼه هم نشته غېبه ده ــ خلکو به حېران حېران یو بل ته کتل ... اوس به یو خوا ته د ظاهرشاه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني خبره کېدله بل خوا به د شفیقي او ګل پاڼې د تښتېدو ـــ
دري کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې . د سکندرشاه پټکی ګل
پاڼې تارتار په زمکه راغورځولی وه ـ د زمري عزت یې د خاورو
سره خاوري کړې وه ـــ د کورنۍ د غیرت او ننګ جنازه یې
ویستلې وه ـ زمری خو یې د وینو تږی ناست وه ـــ سکندرشاه
په وړمبي ځل زمری ځان ته رانزدې کړو ـــ بچی !! ما ټول عمر ستا
نه سترګې اړولې دي ما وبخښه ما لویه غلطي کړې ده ... !! د
پلار په ږیره یې چې رڼې رڼې اوښکې راروانې ولیدې نو زمري
داسې وګڼل لکه چې د سکندرشاه اوښکو د هغه د ټول عمر
محرومۍ اووینځلې ـــ هغه د خپل ځان او زړه دننه یو نوی طاقت
محسوس کړو ـــ هغه لکه چې نن په رښتیا زمری شوی وه خپل
حقوق او خپل مقام یې په خپل پلار شته کړي وو خو بیا زر هاغه
غیرت یو ځل بیا راولړزولو چې د یو پښتون ورور په حېثیت یې
لرلو ـــ د هغه خور یو کسبګر سره تښتېدلې وه ـــ دې احساس د
هغه نه بیا ګیدړ جوړ کړو ـــ ملك د پښتو دی مونږ به څنګه ژوند
کوو ـ د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د
هر اړخ نه ګېر ګڼلو ـــ خو د پلار لویې سینې نن هغه ځان ته
رانزدې کړی وه، په دې احساس یې نن ډېر سکون محسوسولو ـــ
خپله خور ګورګوره یې ځان ته رانزدې کړه ... د خپلې مور په سر
یې لاس کېښودو ... جمالې تا به ماته وئیل خو ما نه منله ... ما
خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندرشاه
ماتې خوړلې وه ماشومه ګورګوره یې په ټول عمر کې ځان ته نه وه
رانزدې کړې نن ګورګوره هم د خپل داجې د سینې سره نزدې وه
ـــ ټولو ژړل ... د کور دېوالونه خو د ګل پاڼې د کړې حرکت په
وجه په ټولو رانسکور لیدی شو ـ خو زمري په ډېر په ګرانه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوالونو ته اډانه ورکړه ــ د خپلې سينې د زخم سره ــ خو د دې کور په لمن د ګل پاڼې د نوم د تهمتونو د داغونو سره ـــ د زمري په سترګو کې يو نوی عزم ښکارېدو او سکندرشاه داسې محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی ــ يوه لويه سرمايه خپل لاس کې لري ـــ د تلې عزت ټوله سرمايه يې نيازبينې لور داسې لوټ کړې وه ـــ چې ځان ورته اوس هم تش لاس ښکارېدو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه په ژوندد هغه په کور کې د خزان داسې سپېره سيلۍ راالوتې وه چې د هغه ټوله هستي يې لړزولې وه ــ يو خوا ته که د هغه زلمی زوی وينې وينې ګور ته تلی وه ... نو بل خوا د هغه د ژوند او وجود ښی لاس رفيقی هم د هغه د ژونده وتلی وه. شايد دواړو ته د خپلو کړو سزا رسېده. خو د دې هرڅه نه پرته د بهادرشاه لپاره خو د ګل پاڼې متېزتوب هم يو لوی عذاب وه په ټول کلي کې د دواړو کورنو يو نوم ناموس خو وه ــ هغه د ګل پاڼې قدم خاورې ايرې کړی وه ــ د کورنۍ په سپينه جامه يو نه وراندونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان وي ــ بهادرشاه په دې احساس په کټ کې راټول شوــ د خدای نه يې بيا بيا د ځان لپاره مرګی غوښتوــ ځکه چې د رفيقي کورنۍ د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او ګمان کې هم نه راتله چې د رفيقي نه پېدا شفيقيی به د دې کورنۍ لپاره يو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . .او د بې ګناه طاهرشاه قاتل هم ــ زېرګې خو دې لوی غم ته په ځان کې هيڅ طاقت نه لرلوــ د هغې د ليدلي خوب تعبير د هغې مخې ته راغلی وه. ځکه خو يې اوس د سترګو نه پاتې خوبونو هم چرت کډه کړې وه. د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کټ ته اچولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـ د لويې حوېلۍ نه يې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتورسر دروازې ته ورغله ـ خو زر به د بهادرشاه نري نري فرياد راستنه کړه ـ تاج بي بي خو د دې غم بهانه غوښته په مزغو کې يې څه چل شوی وه، کله به په بړقه بړقه خندېدله ــ او کله به په چغو شوه ــ په ژړا کې به يې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ وير کولو ــ د بهادرشاه د ناکړدو غم يې اوس هم د ساندې کړې وه ــ وئې ظالمه څنګه دې تورې خاورې کړم ـ!! نه مې کور شو، نه خاوند ، نه مې اولاد شو، نه ژوند ...
مخ سر به يې ټکولوخو بيا... منظر بدل شو ــ تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به يې ور کلك پورې کړو ــ ډېره لحظه به کوټه کې وه ــ او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر راښکاره شوه .... نو د نورو خلکو خندا به چا کله رانيولې شوه ــ د کور خلك خو به بيا هم غلي غلي وو ــ يو بل ته به يې کتل خو که د بهره به څوك راغلي وو نو پردي خلك د چا غم او خفګان څه کوي ــ په بړقه د خندا اوازونو به د زبرګې په زړه چړې ښخې کړې ــ په رنځور بهادرشاه به يې نوکارې راښکلې دپري اوښکې به يې په سلګو کړې ــ او ماشومې زېبوګونه به يې هم اوتره کړه ــ تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې ــ په توره تياره کوټه کې به يې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه ــ ځو... دا څنګه ناوې وه، دا څنګه يې سينګار وه ـ د دې په شونډو او مخ خو د سرې غازې رنګ نه وه ــ ځای په ځای به يې د تورو رنجو تورکي په مخ او شونډو پراته وو ــ په تندي به يې د غازې سُور رنګ څه ډېر عجيبه ښکارېدو ــ سپينه کونځۍ به يې راسپړدې وه، ببر سر کې به لکه د بلا ښکارېده ــ په سر به يې بنارسۍ پرته وه ــ لاسونه به يې ټپول ــ کله به يې پېبر هم واړولو ــ بيا به يې چغې کړې .... څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو زما خاوند ... رفیق جان، سکندرجان او داسې به یې ډېر نومونه واخستل. په ټول کور کې به لکه د لېونو ګرځېده ــ څه مو کړه ــ زما هاغه کوټه ــ او هاغه پالنګ مې چرته رانه چا یوړو ــ هڅ!!! زما کالي څه شول ــ خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې بیا بیا کتل ــ!! اوس به زما سره ډولۍ راشي ــ ګران لالا به مې سره ډولۍ کې کښېنوي ــ الالالا ــ او لاسونو ته به یې پړق ورکړو ــ په ګډا به شوه ــ تاوده تاوده پېرونه به یې اړول ــ چې ناڅاپه به راپرېوته ټول خلك به ترېنه راتاؤ شول ــ خلکو به رنګ رنګ خبرې کولې ...!! وئي عاجزه ګرمه نه ده ...!! خپل ارمان ژاړي ... زیاتی خو یې ورور کړی دی ... او په لوی دالان کې په کټ پروت بهادرشاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې ــ ما بچ کړئ ــ ما هیڅ نه دي کړي ــ خلك ما پسې راځي ــ ما وژني ــ!! زبرګې به بهادرشاه په زوره په کټ ځملولو ــ خو بهادرشاه کې لکه چې ډېر طاقت راغلی وي ــ د کور مالت خلك به دې تماشې ته راټولېدل ــ چا به څه وئیل چا به څه ــ په دې نوې تماشه کې طاهرشاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور کې نورو نورو مسئلو سر رااوچت کړی وه. په تاج بي بي به اوس په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله ــ د پلار کاروبار اوس ظاهرشاه سمبال کړی وه ــ خو اوس زبرګې دا کوش کوه چې په ظاهرشاه نور د پلار دنیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې ګټې ته یې مخه کړي ــ ظاهرشاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پېدا شوې وه ــ د خپلې مور نصیحت یې ځان له په زړه پېټی کړو ــ او د کلي په بازار کې د یو غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه ــ په زبرګې کې یو نوی ژوندون راغلو ــ خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلله ــ هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې ـــ نه ـــ ـ او د نا سره به یې سترګې پټې کړې ... او بې خوده به شوه ـــ خو د دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنګینه وه چې د طاهرشاه د ځلوښتې شریکه شوه ـــ پټه خله یې یوه ورځ د دې دنیا نه سترګې د ډېره غمه پټې کړې ـــ د مرګ په وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه ـــ!! د حویلۍ سینه یوځل بیا وجړقېده ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمری او سکندرشاه خو هرڅو که ګل پاڼې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ویستلي وو ــ خو زمري پلار په دې رضا کړو چې ... ژوند کول دي ـــ او د شفیقي سر هم خوړول دي او ګل پاڼه هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کوزو سترګو ژوند لویه بې غیرتي ده . خو سکندرشاه په دې پوهه شوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چرې هغه د ټولو اولادونو ترمینځه د انصاف د غوښتنو خیال ساتلی وی نو داسې صورتحال به نه رامینځ ته کېدو ـــ اوس د پښېمانۍ نه سېوا بل هیڅ لاره نه وه ـــ خو دا لویه خبره وه چې دې حادثې زمری بدل کړی وه ــ هغه د خپلې کورنۍ په سر د خپلې مینې او سړیتوب لاس کېښودو ــ د کلي کور نه یې چرته لرې کډه وړلې وه ـــ ولې چې د کلي اولس د پېغورونو تاب پکښې نه وه ـــ د دم ختلي جمالې او سکندرشاه په خله کې ساه وه ــ د دواړو په زړونو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې ــ خو د زمري د زړه نه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو خدای خبر وه ــ د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغـه شـوې ده ـــ او چـې د خپلـې ورېږ خـور ګـُرګـُرې سره بـه یـې ښکلې ښائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر به خوشحالېدوـــ د هغه په زړه کـې د زېبـو د مینـې وړو وړو ښـاپېرو لـوبې کـولې ــ خـو د طاهرشاه سره په ورکو ورانو پسې ګرځېدل خو یـې د خپـل پـلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئیو یو احتجاج وه ــ هغه په دې هرڅه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله ــ او خیال یې دا وه چې یـوه ورځ بـه د هغه پلار په خپلو کړو پښېمانه کېږي او هغـه بـه خپلـې سینـې تـه رانزدې کوي ــ بیابه زمری خپل وراني پرېږدي او ژونـد بـه د سـړي توب په لاره کړي ــ خپلې مور ته به په پټه د زېبـو د خوښـولو خبره وکړي ــ او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېرو خوشـحالو سره راشي ـــ خو زمری څه خبر وه چې د هغـه دغـه ارمـان خـو د لېوني خوب دی ــ ګل پاڼه به ورته داسې پـه سـترګو کـې مرچکـي واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترګو ونه وینـي ـــ ګـل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه ـــ اوس د زمري په سر هم د کـور د راتېنګولـو ذمـه واري وه ولـې چـې مـور و پـلار یـې کټونـه نیولي ووـ د ګل پاڼې د نـوم تهمتونـو دلتـه هـم هغـوي پـه قـلاره نـه پرېښودل ــ وخت ډېر اوړېدلی وه خو د تهمتونو څادر خو هر ځل نوی وي ـ د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شوچې پرله پسـې یـې د ډېرو غمونـو د لاسـه مـور و پـلار نـزدې نـزدې د ژونـد ډېـرو ازمېښتونو ته زمری او ګورګوره یواځې کـړل ـــ خـو اوس د زمـري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د ګـُرګـُرې نصیب وشـي نـو بـس یـو سـر زمـری بـه پـه ګـل پـاڼې او شـفیقي پسـې ګرځي او چـې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومې نه راوباسـي ـــ زمـري د خپلـې خور ګـُرګـُرې لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخسـتې وه ـــ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې يې وئيل چې دا زولنې مې په حيا او عزت کې د پښو نه اخوا شي نو زه خو بيا ازاد زمرى يم ـ دنيا به تهوله خپل ځنګل ګڼم ـ! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې ګرانې خور د ګرګر په سر د سرې بنارسۍ ارمان لکه د خوب جوته ورکړه ـ خو بيا يو لړزېدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې ـــ د هغه د غېرت هغه دنيا يو ځل بيا راولړزېده ـ کومې ته چې ګل پاڼې د ېر سپك کتلي وو ــ خپل دوه نليز ټوپك يې نن د ېر وخت پس په خپله اوږه کېښودو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سيالي کوله ــ خو د طاهرشاه غم پکښې د ژوند تاب نه وه پاتې کړی ــ او کله چې د يوې شپې او دوو ورځو ځنکدن او سختيا نه پس د يوې وړې سلګۍ سره يې د زبرګې په غېږه کې ساه ورکړه نو زبرګې ته داسې ښکاره شوه لکه چې د يو ډېر دروند غم نه پس نن يو ځل بيا په هغې دا ماښی رانسکوره شوې وي ــ خو اوس د هغې په څنګ کې ولاړ ظاهرشاه د هغې لويه دلاسه وه ــ پري او تاج بي بي نن يو ځل بيانوی مړی د بهادرشاه نه ژړلو د طاهرشاه غم او ځواني بيا ژړلې شوه ــ زما غندل غاړيه ظاهرشاه ــ زما ځواني مرګه طاهرشاه ــ وئي ګران لالاته چې لاړ شې ماته خپل طاهرشاه راولېږه ــ تاج بي بي د خپلې خور پري سره غاړه ورکړې وه ــ خو بيا زر يوه لحظه پس يو ځل بيا په تاج بي بي خپله د زړه دوره راغله ــ اول خو راغله د بهادرشاه په کټ اوچته کښېناسته زبرګه خواره خو يې داسې په زور ديکه کړه که چرې نزدې ظاهرشاه نه وی راټينګه کړې نو خدای خبر څه حال به يې وه؟ تاج بي بي په زوره زوره په مرګ پټې سترګې بهادرشاه را اېښې وې، د ګوره ور ايسته تېر شې بهادرشاه ــ څنګه دې د ګل غوټۍ زه برباده کړې يم ــ په کور دې ولې زړه کړم بهادرشاه ولې دې داسې وکړل ــ ما پسې خو د رفيق جان سره ډولۍ رارسېدلې وه تا ترې په زوره کوزه کړې وم، ياد دې شي ــ بهادرشاه ــ!! ولې دې داسې وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ؟ اوس تـاج بـي بـي پـه زوره زوره پـه چغـو چغـو ژړل ــ خلکـو راټینګوله چې چرته کوټه کې یې ګېره کړي ــ خو تاج بي بي به چا راټینګوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلاسه سترګي ولاړ وه د مـخ نـه یې خولې او اوښـکې پـه رومال اوچې کـړې ـــ هغـه د ببـوجي پـه دې حالت هم ژړل ــ او د خپل پلار په دې لویه خطا هم ډېر خفـه وه ــ اوس خو ټول خلك په دې پوهه وو چې په تاج بي بي داسې چل ولې کېږي؟ پري پرلـه پسـې غمونـو ډېره بدلـه کـړې وه د ظاهرشـاه غـم دومره ځپلې وه چې اوس د ښکلو جینکو سره ناستې او ملاستې خونـد نـه ورکولـو ــ هغـې تـه هـم اوس دا احسـاس شـوی وه چـې پـه دومره ډېرو غمونو کې د خپل ژوند او محرومـو ژړل بـه لکـه د تـاج بي بي هغه هم تماشه کړي هغې په ځان ډېر زور کوه ــ چې د کـور دا ورانه ویجاړه دنیا د ظاهرشـاه د ژونـد او خوشـحالو پـه زور ابـاد کړي ــ د هغه د سر خبر وغواړي ــ د خپلـې ورنـداري ملاتړ وکـړي ــ د خپلې زېبـو د ژونـد او کـور فکـر وکـړي ـــ ظاهرشـاه د زېبـو د ژوند اور د ابادۍ خوبونه لیدل ــ او بیا ورستو به یې د خپـل ژونـد فکر کوه ـــ د هغه مخې ته اوس نوي نوي ازمېښـتونه ولاړ ووـــ او هغه ورته ډېر یواځې وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د بهادرشاه ټولې د سرو سپینو نه ډکې خزانې راسپړدې وې. د هغې د ژوند په لویه ډاګه ولاړ دوه بوټي ـــ اوس ظاهرشاه او زېبو وو ـــ د سرو سپینو ډېر کالي پټري چې د بهادرشاه نه ورته پاتې شوي وو ـــ د هغې مخې ته خواره واره پراته وو ـ د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل کور نه بهر کړي ـ په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلکه!! راشئ خپل امانتونه مو یوسئ... د ډېرو تور سرو، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسۍ یې رامخې ته شوې چې دا کالي پټري یې د سود په پېسو کې د بهادرشاه سره پاتې شوي وي ـــ خو وختونه او زمانې دومره اوړېدلې وې چې د دې د مالکانو هیڅ درك نه لګېدو ـــ خو اوس زبرګه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د ټېل مالګې دوکان ښه مخ په وړاندې روان وه ـــ د حقې حلالې ګټې رزق ته چې به کښېناسته نو خدای ته به یې سجده ولګوله ـ خدایه!! شکر دی چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول کالي پټري تاج بي بي په خپله ولقه کې اخستي وو ـ او ټول یې په یو غټ صندوق کې سمبال کړي وو ـ کله کله خو به داسې په خود وه چې د چا به پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خیال نه راتلو ـ زبرګه به په دې خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه یې تپوس نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د ظاهرشاه لپاره د ښې اوښائسته جينۍ لټون د ډېرو خلکو په مرسته شروع کړی وه ــ او په يوه کورنۍ کې دظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کاميابۍ روانه وه تاج بي بي ظاهرشاه سره نن يوه پټه صلاح کړې وه او دا يې ورته وئيلي وو چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خېرات کوم ــ دا کالی ښار ته يوسه خرڅ يې کړه ــ ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه ــ او هسې هم نن روان وه د ښار نه يې دوکان ته سودا راوړله ــ ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته ــ ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختې ښار ته تلو ټوله شپه زبرګه د مصلې نه نه خوزېده ــ د ظاهرشاه د ژوند کور او خوشحالو دعاګانې يې کولې ــ سحر په توره خړه ورته پري چائې په وړاندې ايښې وه ــ ظاهرشاه د چائيو نه يو ګوټ نيم وکړو ــ په شکور کې د مېدې سپينې پراټې ته ډېر خوشحال شو خو نوړې يې ترې نيمه نه کړه ولې چې په لارې کې به ورته زړه خرابېدو ــ د تاج بي بي ببوجي ورکړې راغونډ کړې پنډوکی يې په خړه لويه کڅوړه کې سم راسم کېښودو ــ په تلو تلو کې پري په شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس راښکاره شوه په ټوپۍ يې ورته تک سور ګلاب ټک وهلی وه ــ ظاهرشاه مسکی شو ټوپۍ يې په سر کړه ــ دواړو ترورريانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې يو بل هېواد ته مسافرۍ ته روان وي ــ زېبو هم د لالاجي د تلو په خوشحالۍ کې د تروريانو سره سمه راپاځېدلې وه لالاجي ماته به د ښار نه سره سېنډل خامخا راوړې ــ هغې په ډېره مينه د ظاهرشاه نه په ولاړې لاسونه تاؤ کړل ــ سره سېنډل ــ!! ظاهرشاه د زېبو د سرو سېنډلو ارمان ډېر وخندولو ــ د پوزې نه يې کلکه ونيوله ــ سره جوړه ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره بنارسۍ ـ ـ ـ!! په تلو تلو کې چې زبرګې پرې د مونه چُپ کول ـ ـ ـ ظاهرشاه د خپلې خور سره ټوقې کولې ـــ د سرې جوړې او سرې بنارسۍ تصور خو د زېبو په مخ د حیا غوټې په غوړېدو کړې ــ خو د تاج بي بي د زړه دنیا یو ځل بیاراولړزېده ـــ!! تاج بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادۍ د کوره ووتلوـــ زبرګه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره زوره یې ورپسې سبقونه چُف کول ـــ د تمبو په رؤنو کې اوس ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه ــ خو د دروازې پناه ولاړې زبرګې ته خپل تېر وخت ناڅاپي را په زړه شو چې نوې نوې د بهادرشاه ژوند ته راغلې وه او د راتلو سره یې په خپل قهر او غضب د کور بندیوانه کړې وه ـــ ځان به ورته داسې ښکارېدو لکه په دې حویلۍ کې د لوی دالان یو سر او بل سر ته د طوطي او د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي ــ بهادرشاه ډېر شکي سړی وه چې د دروازې ور به یې وډبولو نو که د وخت څو لحظې به واوړېدې او زر به ساه نیولې زبرګه تر وره نه وه راغلې ـــ خبر به یې نه وه لاندې باندې به یې داسې په سترګو اخستې وه چې د خوارې نه به یو دوه خطا شول ــ چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وینه وچه کړه ــ خو ـ ـ ـ بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنګه که وه د هغې د ژوند ملګری وه هغې خپل فکر اوس بدل کړو ـــ او ځل بیا یې دعاګانې په ظاهرشاه پسې بدرګه ورولېږلې ــ او بیا د وره نه رادېخوا شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د حویلۍ ټوله فضا عجیبه غوندې وه ـ ډېره چوپتیا وه ـ د اور د بلېدو په کوټګۍ کې تاج بي بي هم زوړند سر ناسته وه ـ په نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ایره خول کې بدلې شوې وې او تاج بي بي په یو خسنې د نغري نه ټولې ایرې داسې په مزه مزه لټولې لکه د خپل ژوند په ایره خول کې نن د اور یو بڅری یې لټولوکله کله به یې په زمکه په نري ډکي ګډې وډې کرښې ویستلې ...لکه د خپل ژوند یوه ورکه ورانه نقشه یې کټله ....په سترګو کې راغلې اوښکې به یې د سرپیچك په پیڅکي اوچې کړې ...ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پري د خیالونو د دنیا نه رابهر کړه ...نن د زېبو کتنې ته یوه کورنۍ راروانه وه ــ د زېرګې لپاره دا ډېره د خوشحالۍ خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه ښارته تلو ډېره ګډه وډه کړې وه ــ سبقونو او دعاګانو یې خله ګنډلې وه خو په دې پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زیات فکر یې خپله ترور پري لري ــ ځکه خو نن پري هم توده توده ګرځېده ټول کور یې جارو کړی وه ــ په زېبو یې هرڅه سم راسم کړي وو ــ په خپله لویه کوټه کې یې په کټونو نوي څادرونه په خپله خواره کړي وو ــ اوس به ډېره زر ستړې کېدله ـ خو نن دې خوشحالۍ ډېره نه ستومانه کوله ــ زېبو ته یې هم دا سپارښتنه کړې وه ــ چې ځان ښه جوړ کړي ــ زېبو د وړې ببو خبره کله غوږزولې شوه ــ د تور ساټن ساده جامې یې چې په تن کړې نو تا به وئیل چې په توره تیاره کې چا مشال بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وي ـ وېښته يې کلکه کونځۍ کړي ووخو د ببوجي په وېنا يې بيا راخواره کړل ـ نن پري د زېبو په ليدو نه مړېده ـــ پري ته هم خپله ځواني او مستي رایاده شوه ځنګه مې د جينکو وار تېر شو ـــ!! د ځان سره غلې غوندې وګونېده ـ خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به يې د وړې ببوجي نه تپوس کول ـ ببو ځنګه ښکارم ـــ؟ او کله به د لويې شيشې مخې ته ودرېده ـــ په غټو سترګو کې نري رانجه يې لاړې لاړې ډېر ښکلي ښکارېدل ـــ په مخ او وجود يې د پېغلتوب سپرلو لوبې کولې ـ مچ وړې ببو ترېنه چپياني اخستې ـ اوس زېبو د وختـه تيـاره وه او وړې ببـو (پري) دمېلمنو دراتګ لپاره د نورو شيانواوانتظام جاج اخستو ـ چې د نغري په غاړه زوړند سر تاج بي بي يې وليده نو غږ يې پرې وکړو ـــ د زېبو کتنې ته خلك راځي ـــ!! پري د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځايېده ـ او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله ګنډلې وي ـ خو سترګې يې بيا په ورانېدو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدو ـــ خدايه خېر!! دا خو بيا ورانېږي ـــ پري خلك راځي هسې نه ـ!!! پري ډېره وار خطا وه ـــ اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه ـ راځه! ببوجي چې کوټې ته ځو ـــ!! زېبو تاج بي بي د متې نه په قلاره ونيوه او چې ځنګ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه ـ نو په جنګ شوه ـــ ښه ته څه وايې ته به زما نه په ډولۍ کې لاړه شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی ـ په دې به راونه خېژي او په دې به پرې نه وځي ... قدم به رانه کېږدې ... بهادرشاه دا ټټو دې په سيوري وتړه لُور به دې رانه مېړه ونه ويني ځنګه چې تا په ما حرام کړی وه داسې به ورپسې زه ستا لور رنډوم ـ د تاج بي بي سترګو نن اور ورولو ـ داسې تللې خبرې يو ځل بيا يې د بهادرشاه کړی ظلم راپه ياد شو ... خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پرې لکه بیا نُوکې راښکلې وې ـــ زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې . . . زبرګه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه ـــ د زېبو رنګ خو داسې زیړ تښتېدلی وه لکه د کورکمان ـــ د پرې لاسو پښو کار نه کولو ـــ د مېلمنو لپاره یې د موړې نه سوچه روسۍ پیالۍ، پرچونه او چانك راخستلو چې د لاس نه یې یوه پیالۍ ښکته راګوزار شوه ـــ د پیالۍ ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنګ پټه یې چالو کړه . . وئې ته سر وخورې، ټکړې ټکړې شې د داج پیالۍ دې راته ماته کړه ـــ دا خو مې ځان له واده له ایښې وه څه ـــ تا پرې ګوتې پورې کړې ـــ . . . خدایه!! نصیب به مې کله خلاصیږي . . د بخت غوټې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم . رفیق جان ته مې زر واده کړې خدایه !! د بهادرشاه نه ډېره تنګه شوې یم . . . ګل غوندې ځوانۍ ته مې نه ګوري . . . د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه ګروو ـــ ولې چې خلکو به وئیل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي
بي لېونۍ شوې ده اوتې بوتې وائي ـــ

د مېلمنو ښه مدار کېدو ـ پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده . د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده . د راغلې جرګې په سترګو کې د زېبو لپاره د خوښۍ په پیغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه ـــ ماشاء الله جینۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپوږمۍ راښکته شوې ده . د مشرې بي بي په خبره زېبو د حیا نه راټوله شوې وه . په سر یې لوپټه بیا بیا سموله ـــ خو د ډېرې خوشحالۍ سره یوې اندېښنې هم ناقلاره ساتلې وه ـــ او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه . . . د هغې په اندېښنه یې بې اختیاره ووئیل . . . جینۍ ده شرمیږي . . .!! او په زېبو کې لږ دم راغی . . . زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زبرګې په بیا بیا پوهه کړې وه ـــ خلك ستا لیدو ته راځي ډېره به یې مخکښې نېغه نېغه کېږې نه ـــ او زېبو خو څه ماشومه هم نه وه ــ په خپلو روایاتو او رواجونو ډېره پوهه وه ــ بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو یې په دې ضروري ګڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خوابښې دا نه وائي چې لیدلې مو نه وه ـــ د مشرې بي بي سره څو زنانه نورې هم راغلې وې ــ چې د سردار د ځوانۍ او ښه سرېتوب صفتونه یې کول ـــ او په دالان کې ناستې زېبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې . د هغې د ارمانونو غوټۍ په سپړدو وې . په زړه کې یې یوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې ... د سردار نوم به یې بیا بیا غوږونو ته راتلو ـــ د ځان سره به مسکۍ شوه . هغې به وارخطا وارخطا ګېرچاپېره وکتل ــ د لاسو نه یې کار نه کېدو . د پیالو، چاېنکونو او رکېبو نه یې چې د تاج بي بي په سرپیچك دوړې څنډلې نو هیڅ بې هیڅه به د ځان سره مسکۍ شوه . داسې به یې ګڼل لکه د سردار دوه شوخې سترګې ورته چرته نه پټ ګوري ــ وړه ببو به د مېلمنو څنګ ته بیا بیا روانه وه او زبرګه خو یې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه ــ د مېلمنو سره د راغلې یوې زنانه په غېږ کې ورکوټی د پیو ماشوم وه . چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه ـــ په غونډ مونډ پلن مخ یې دوه غټې تورې سترګې د زېبو ډېرې خوښې شوې وې ... دا ماشوم لکه چې د سردار خورئی وي ــ زېبو یو ځل بیا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه ــ چې وړې ببو ورته د سترګو او لاس په اشاره څه ووئیل ... زېبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوده ده او وړه ببو یې د هغې څنګ ته لېږي . په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بیا به ډېر ساعت په غرق خوب اوده وه ـــ او چې د خوبه به راویښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هیڅ پرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي شوي ـ د زېبو سره خو دغه فکر وه چې ببوجي خوب پوره کړي چې خوب يې پوره وي نو د مېلمنو څنګ کې به ناسته وي ـــ او چې زېبو څنګه په قلار قلار د تاج بي بي لويې کوټې ته ننوته نو تاج بي بي د خوبه سترګې پرانستې وې کوټه کې يې يو خوا بل خوا کتل ـــ د کټه يې راودانګل ـــ او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو ورته تېله داري پنجابۍ پڼې په پښو کړې ـ تاج بي بي خپلو پڼو ته بيا بيا کتل ـ زېبو ويرې واخسته چې بيا د خوده ونه وځي ـ خو داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مينه او استقامت د مېلمنو کوټې ته لاړه ـ زبرګې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو يې طوطيان والوتل ـ خو تاج بي بي په ډېره مينه د خوراك څيزونه مېلمنو ته وړاندې کول ټول ساه صورت شوـــ د وړې ببو خو ټولې زنانه داسې خوښې شوې وې چې ترمانښامه يې پاتې کړې وې او دا يې لا ورته هم وئيلي وو چې که خدای کول زر به خپل شوـ د سردار د مور لپاره خو دغه يوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه ـ تاج بي بي يې بورقې په تونۍ کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو يې ډېرې شپې کولې ـ زبرګې او پري يو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله ووـ د سردار مور ته خو خپلې لورداسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې خوشحالۍ نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه ـــ د تاج بي بي په زوره زوره د لاسونو پړقا به چا منعې کړې وه ـــ د زبرګې وارخطا شو ـ زېبو په ريېدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم اوختو ـ!! د سردار د مور خوشحالي خو په ځای وه ـ خو د تاج بي بي لاسونه پړقول او په خانك په ډمامه راباندې کول ـــ په هغې د بلې دورې انګازه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوړي غرمه د کابل هومره وي د ډوډۍ خوړلو نه پس په ټولو مېلمنو سترګې مرغۍ مرغۍ کېدې. زبرګې په لوی دالان کې د مېلمنو د څملاستي لپاره کټونه سم کړل. ځکه چې په دالان کې یخه یخه هوا لګېده. د ماسپخین مانځه ته لا ډېر وخت وه ــ د سردار د خور سره خوا کې خپل د ګل په شان زوی بې غمه اوده شوی وه د مور یې هم سترګې په خوب ورغلې وې ... پري په کوټه کې د زیبو سره د کټ په لنګه داسې اوپره غوندې پرته وه څنګل یې په سترګو ایښې وه ـــ نن ټول ډېر خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د مُلا د اذان سره سم ټول راویښ شوي وو ــ زبرګه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره راویښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې وې ولې چې نن ظاهرشاه ښار ته روان وه ــ پري، تاج بي بي او زیبو هم د وخته راپاڅېدلي وه ــ د مېلمنو سره ناستې پاستې او منډو ترړو په ټولو پرکالي راوستې وه ــ د ځانه څوك هم نه وو خبر چې د زبرګې په اواز د ټولو سترګې وغړېدې ـــ د مانځه وخت دی ــ دېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي ـــ د سردار مور خو زر د اودس چاراندام لپاره د پري د لاسه کوزه واخسته. زبرګې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هیبت په اواز ټولو منډې کړې.. هلۍ هلك نشته دی... هلك مې څه شو؟؟ پري په منډه دروازې ته لاړه ـــ خو د دروازې پورې تمبې په زنځیر کلکې تړلې شوې وې ـــ د ماشوم په داسې غائبېدو په کور کې الغلۍ تلغاۍ شو ــ زیبو د تاج بي بي ببوجي د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ور په زوره دیکه کړو ــ او ـــ ـ ـ د ډېرې حېرانتیا ــ ـ دلاسه یې په خله لاس کېښودو ــ څه ګوري چې تاج بي بي هم په خپل کټ کې بې غمه اوده ده ــ او ماشوم یې دځان سره جخت څملولی دی ـ ـ ـ په خپله اوچته کړې لمن کې یې مخ پټ کړی وه او په ښکاره شوې سینه ورته ماشوم کلکه خله لګولې وه ـ ماشوم هم اوده وه او تاج بي بي هم ــ د زېبو خو وار خطا شو ـــ خو په دې تماشه یوه لحظه ولاړه پاتې شوه ــ بیا یې ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سینې نه رابیل کړو ــ ماشوم چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کښېناسته خپله لمن یې راښکته کړه ــ او وران وران یې زېبو ته وکتل ـــ راکړه زما زوی ـ ـ ـ ولې دې زما د تي نه وشوکولو ـ ـ ؟ څنګه په قلار یې زما تی خوړو ـ زېبو په هیبت ماشوم د کوټې نه بهرکړو ـ تاج بي بي پښې ابلې پښې بهرراووتله ـ ماشوم خپلې مورکلك په غېږه کې نیولی وه ــ په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی وه چې شونډې یې بوسې بوسې کولې خو ژړلي یې نه شول ــ اوس تاج بي بي یو ځل بیا چغو نعرو ته ګوتې واچولې ـــ خپله زړه پټې یې په زوره زوره تېرولـه ــ او مېلمانه حق دق ولاړ وو ــ په سترګو به رانه زېبو اونه وینئ !! تښتئ جارو مړو! دا به دغه شان په دې کور کې سولېږي څنګه چې زه زړه شوی یم ـ ـ ـ!! او بیا په ژړا شوه ـ ـ ـ د سردار مور غلی غوندې پري ته اشاره وکړه چې زمونږ برقې راواخله مونږ ځو ـــ تاج بي بي په شنه منډه برقې راوړې ــ او یوې یوې ته په سر ولاړه وه ـــ په دې ساعت وځئ چې بیا رانه شئ د سردار مور هم دواړه ګوتې غوږونو ته یوړلې ــ چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه ـــ د زېبو په سترګو کې غټې غټې اوښکې په موجونو وې ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چا هم نه لیدې ــ هغې چې ګېرچاپېره وکتل نو پرې او زبرګې هم خپلې اوښکې له ډېره غمه د لېمو په پیڅکه کې راټولې کړې وې ــ پرې خو د سردار د مور ډېر منتونه کول ــ خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږي ته خو زېبو غواړې زېبو خو تا ولیده ډېره عقل منده هوښیاره ده ــ کور به دې په دواړو لاسو راټول کړي ــ پرې که ډېر څه وئیل خو د سردار د مور تندی بدل وه ــ پوزه یې چونډله راچونډله وئې توبه!! د لېونو د ذاته مې خدای ساته ــ دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم ـ ـ ـ ـ!! د ماسپخین سیورې ډېر راغزېدلې وو ــ ټول د ظاهرشاه په طمع وو چې مازیګر به رارسېدو ــ د زېبو د واده انډول شوې خبره خو بیا پرې شوه ــ خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ وه ــ پرې د زېبو څنګ کې ناسته وه ــ "مه خفه کېږه دې کې به خبر وه ــ د اسمان مارغونه به دې پرېښږدي ـ" زېبو هم پېغله وه ــ خپل ټول غم یې په شا کړو او خپلې ورې ببو ته مسکۍ شوه خو د هغې سترګو په کاسو کې د راغلو اوښکو جرګې به چا څنګه نه لیدې ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـري نـن د وختـه تنـور لمبـه کـړی وه د ځـان سـره یـې د سندرې زمزمه غلی غلی کوله ــ په تنور کې بـه یې اور لړونـی بیـا بیا وهلوــ د تنور یوې غاړې نه به بلې غـاړې تـه تلـه راتلـه د ډوډو تیارې یې نن تر لرې لرې اورېدی شو ــ د ظاهرشاه لپاره د ماښـام د ډوډۍ نـن خـاص تیـاری کېـدو ولـې چـې ټولـه ورځ یـې لکـه د مسافرو بهر تېره کړې وه ــ د کوره لـرې ــ پرې سرې سرې لـویې لویې ډوډۍ په دسترخوان کې قط په قط ونغاړلې ــ کټوۍ به یې بیا بیا په انغري کېښوده ــ رکېبۍ خو یې د ځان سره خوا کې د ماځیګره راسې ایښې وه ــ د لاس د وینځلو لپاره یې کوزه هم د دالان پـه ډبـه ایښـې وه ـــ د زبرګـې نظـر خـو د دروازې نـه نـه خوزېدو ــ په مصلحه ناسته وه خو سترګې یې په دروازه ښـخې وې ... مارغان خپلو خپلو ځالو تـه سترې سترې روان ووـ خو د حوېلۍ په ډېره چېتیا کې اوس د ماښامي په دې خړه کې مرغـو او چرچڼو داسې چغار کولو لکه د یو بل سره میراثونـه ویشـي ـــ یـا لکه چې ډېر وخت پس ډېر سېلونه رایوځای شوې وي ــ او یـو بـل ته د زړونو حالونه وائي ــ زېبو تـه د مارغـانو او چرچڼو دې غـالمغال ډېر خوند ورکولوــ خو د پري په مزغو دا زوَر ښه نه لګېدو ــ د هغې زړه ډېر تنګ وه ــ د دې ماښـام ټولـه تیـاره یـې د زړه نـه لکه د تور ځادر راچاپېره شوې وه ــ د نـن د ورځـې پېښـې بیـا بیـا په عذابوله ــ د سردار د مور چوڼ کړی تندی به بیا بیـا وریادېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ خپل منتونه او زارۍ يې هم يادولې ــ د ټولې ورځې ستړيا ــ او خفګان يې په وجود نرۍ تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو ته اېغه نېغه ناسته وه ګني کله به يې سر لګولی وه ـــ زېبو ورته په پښو لاسو زور کولو ـــ هغې داسې ګڼل لکه د زېبو لاسونه هم نن ډېر بې دمه دي ـــ د هغې په سر د درد څرېکې يې نه شوې راټولولې ــ د کټ په لنګه کې د تاج بي بي د سر په سرپيچك يې سر کلك وتړلو خو درد په کمي کې نه راتللو . او په دې کې يو دم په شنه منډه د چم يو ماشوم په چړق دروازه خلاصه کړه او د لرې نه يې چغه کړه ـــ ظاهرشاه يې راوړو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه لارې کې چې ظاهرشاه د ښار نه راروان وه د دوکان سودا یې د لارې د سر د پاسه تړلې وه او دې ورته په ټوله لاره د لارې په دروازه کې ولاړ وه چې ناڅاپي د یوې دیکې سره ښکته ګوزار شو او د پاسه پرې بل ګاډی هم تېر شو. ظاهرشاه د ټکه مړ وه ــ یو ځل بیا د حوېلۍ د یوالونو وژړل ... په چغو چغو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړو ــ دا کور د هستۍ نه په نېستۍ بدل شوی وه ـــ د بهادرشاه په مېنه یك یو پاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه ــ د زبرګې لړمون بیا په چړو غوغ شوی وه ــ هغې په چغو چغو ژړل غوښتل خو ژړلی یې نه شول ـــ بس شل کاله مخکښې لیدلی خوب یې په ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو ــ وئي زویه !! نن د هاغه ویرې ووتم ــ زویه ته رانه روان یې ـــ خلکه! ما چې خوب لیدلی وه ــ زما په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه ــ خلکه! زه به د خپلو بچو د غم ویرې واخستم ــ ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلی او زبرګه ـــ هم د یوې ناتار چغې سره بې خوده شوه ـــ پرې او زېبو په کټ خلې لګولې ـــ زېبو یې سرته ناسته وه او پرې خوا ته ــ تاج بي بي ډېره غلې غلې وه ــ خو د خپل واده لپاره اېښې سره بنارسۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کړې ـــ!! بیا پرې خپله دوره راغله ـــ دا وګورئ بهادرشاه د خپل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس به ظاهرشاه ته سره ډولۍ راوړي ــ خو زما ډولۍ څه شوه ــ زما رفیق جان ماپسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه ... زما بنارسۍ ... زما رفیق جان ... په زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره یې لاسونه پړقول ... واده دی د ظاهرشاه واده دی ــ کله کله به پېرونو شوه ــ خلکو به رانیوله خو تاج بي بي چا هم نه شوه رانیولی ــ ظاهرشاه به ډېرو اوښکو او ژړاګانو کې اوچت کړی شوــ خلك ورو ورو روانېدل ــ حوېلي خوشې پاتې کېده ــ!! د نزدې ګاونډ څو ښځې د پري، زبرګې او زېبو سره ناستې وې ــ په دې کور د میراتې په اواز ټولو ژړل ــ کاڼو بوټو ژړل ــ خو غم دخپل کور وي ــ د مور وه ــ د خور وه او د ترور وه ــ زاړه مړي هم ستائیلی شول او د ظاهرشاه ارمانونه او ځواني هم ژړلې شوه ــ لوندې غوښې اور نه اخلي ګني زبرګه خو به د ټکه مړه وه ــ خو بې نېټې مرګ نه وي هغه اوچته راپاڅېده ــ په مصلحه ودرېده ــ نفلونه او دعا یې وکړه ــ د ظاهرشاه په وینو سرې جامې یې د خپلې سینې سره ینولې وې ــ او بیا یې ووینځلې ــ!! خلك حق حېران وو د زبرګې حوصلې ته ــ د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرګونه یې ولیدل خو د صبر او استقامت یوه نمونه جوړه شوې وه ــ د هغې غوږو ته به چې د چا د خلې نه د میراتې ټکی راغلو ــ نو زر به یې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل ــ خدای مه کړه لور لرم ــ! هغه به یې ځان ه رانزدې کړه ــ خو زېبو خوارې څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بي بي د لاسه خاورې شوې وه ــ د هغې زړه خو هم مات مات وه ــ هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی ښکارېدو دومره ډېرو غمونو ته یې خپل ځان د مور او ترور شریك ګڼلو ــ!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادرشاه په مال دولت سترګې وې ــ اوس خو د هغوي غوږونو ته هم د خلکو ګنګوسې راتللې .... وئې چې دا لویه حوېلي به اوس د چا رسي؟ د میراتې د مال خو ډېر میرات خواره وي خو زبرګې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره يو نوی ژوند راپېدا کړی وه ــ په کور کې د ځلورو تورسرو يك يواځې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدل ــ خو زبرګه ډېره تکړه وه ــ پري هم د ژوند په لوړو ژورو پوهه وه ــ خو لاد ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په سينو ډېر تازه وو ــ دومره تازه چې ظاهرشاه او بهادرشاه يې هم مخې ته ودرولي وو ــ په دې تورسرو به د ډېرو خلکو زړونه هم خفه کېدل ــ د بهادرشاه په سود ګټلی ډېر دولت اوس د ټولو لپاره عبث او بې معنې وه ــ پري اوس په دې پوهه شوې وه چې زمانه ډېره هوښياره ده ډېره مکاره او مطلبي ده . . . چې د بهادرشاه زامن لاړل نو اوس د پاتې ټول دولت يك يواځينۍ مالکه زما وربره زېبو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دظاهرشاه دنوي غم سره سره د ژوند ډېروغمونو سرونه راوچت کړي وو ـ تاج بي بي چې به په خود وه نو د طاهرشاه او ظاهرشاه نخښې به يې زړه پورې نيولي وې په خوړو خوړو ستائينو کې به يې يادول ـــ د هغوي په کتهونو به يې څادرې او سوځنۍ بيا بيا سمولې ... د ظاهرشا د لاس د کوټې په دېوال ګير کې رازوړند واسکټ خو يې د زړه سنته وه ـــ د دوړې مخ به يې پرې نه پرېښودو ـ!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله نو کور به يې په سر اخستی وه ـــ کوټه په کوټه به همساء په لاس ګرځېده ـــ همساء به يې اوچته نيولې وه ـــ څه شو بهادري زه ورسره نن توره سپينه معلوموم ـ په رفيق جان کې د څه کمی دی چې ما نه ورکوي ـــ زما هيڅ نه دي پکار، ماته دې هيڅ نه کوي ـ خو زما د وړولو لپاره دې د رفيق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه لېږې ـ ـ ـ !! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې پوهېده چې د ببوجي مې وس خپل نه دی ـــ هغې به خپلې سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغوښتې چې په ترورېې دلېونتوب دوره هروخت راتلې شوه ـ زبرګه اول د بهادرشاه تريخ والي او اوس د دوو زلمو زامنو غم په لږ وخت کې ډېره زېلې وه ـ خو د دې غمونو نه يو لوی غم خو يې د ژوندی لُور زېبو وه چې ډېرې کورنۍ به ورته راوچتې شوې خو د تاج بي بي د لاسه به وويرېدې ـــ د زېبو په وېښتو کې هم خال خال سپين لګېدلي وو ـ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه ډېر داجونـه برابر کړي وو ـــ دسرواوسپینوسره بـه یې لېږلـه خوقسمت یې نه خلاصېدو۔ دې غم یوه شپه زبرګه یوړله ـ او زیبو په خوشۍ مېره یوائې پاتې شوه پري خو هم ډېرو غمونو اوس د کټ کړې وه ۔ پـه زیبو یې د روانې ځوانۍ نخښې اوس نـه شوې لیدې ولې چې د سترګو نظر یې تلی وه ـــ تاج بي بي لاد لاسو پښو او لېمو په زور ښه په ترپکو وه ـــ دا ځل ډېر وخت پس د زبرګې د لرې خپلوانو د لوري د زیبو غوښتلو له یوه جرګه راغلې وه ـــ دغـه کـورنۍ د دې کـورنۍ پـه انقلاباتوښـه خبر وه ـ اوس د زیبـو طمـع راژونـدۍ شـوې وه ولـې چـې د تـاج بـي بـي ببـوجي د لېونتـوب نـه دا کـورنۍ ښـه خبـر وه د اقبـال لپـاره د زیبـو لاس وغوښتی شو ـ اقبال یوکم عمره هلك وه چې زیبو یې لیدلې هم وه ۔ په کـور یـې ډېرومشـرانو د دې رشتې مخالفت پـه دې وجـه کولـو چې اقبال د زیبونه په عمرکې ورکوتی وه خواقبال داضد نیولی وه چې ماته داتوپېرېې معنې ښـکاري زیبویـوه سیـاله پښـتنه حیـاداره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه ـــ د پري خو د زړه د هیلو غـوټۍ ګلونـه شـول ـــ د لاس پـه تپـېدو بـه یـې د زیبـو لپاره په ډېر ارمان اېښې جامې، لوپټې کټلې ۔۔ زیبو ته به یې بیـا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړې ۔ پېسه ټکه ډېره ده ځان لـه هرڅه ښه ښه وکړه ـ دلـویې ورځې وتـل دې دي ـ خوبیابـه د زیبـو دجدائۍ احسـاس ژړغـونې کـړه ـ مونږبـه څه کـوو؟ زمونږخـو بلـه اسره هم نشته ـــ دالوی کورخواوس ډېر ژوندي وګړي غـواړي ـــ د دې حوېلۍ نه خواوس دغـم چپتيـالرې شړل غـواړي ـــ هغـې بـه د ځان سره ناسته زیبو کلکه رانیوله او لکه د ماشوم بـه ورتـه پـه ژړا شوه ـــ زیبـو تـه وخت او حالاتو ډېره پوهـه ورکـړې وه ۔ اوس یـې د خپل ژوند د فېصلې ګړۍ هم په سر راغلې وه ـــ او ورسره ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلودواړو ترورریانو او د دې حوېلۍ فکر هم مل وه ــ!! خدایه!! دا ګران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې ــ د خدایه به یې ډېرې دعاګانې کولې ــ ځکه چې په سر یې د یو داسې مشر لاس نه وه چې دا بوج یې ورسره نیم کړی وی . . . چې د صلاح او مصلحت لارې یې ورته ښودلې وې ــ بس اوس خو د دې کور نر هم وه او زنانه هم ــ د وخت په داسې پړاؤ کې یې خپلې دواړه ترورریانې هم یواځې نه شوې پرېښودې ــ او د خپل ژوند ــ ستړیاګانو یې هم یوه دمه کتله ــ یو کور یو ژوند خو هغې ته هم پکار وه ــ هغې خو چې سترګې غړولې وې ــ نو د مینې یوه مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې ... هر وخت به د پلار د ویرې نه په ګوټ کې ناسته وه ــ او دغه تیاره ګوټ د تورې تیارې احساس ورسره لکه د همځولې رالوی شوی وه اوچې په ښه بدپوهه شوه ـ نو دغمونوامبارونه یې ولیدل ــ سرو وینو او سپینو کفنونو وژړوله ــ ودردوله ــ په داسې حالاتوکې نن دخپل ژوند د فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه ــ هغې ګېرچاپېرخپل لوی کورته وکتل ــ دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه ــ خو د دې دېوالونو په مخونود هغې د ژوند ډېر یادونه اوس هم ښکارېدل ــ د هغې ډېرمئین خپلوان د هغې د وینې شریك وو ــ د یو یو عکس یې هرخواته لیدو ــ دپلار د غضب ډکې سترګې ــ د مور ترهېدلې څېره، د ترورریانو پاښې پاښې ارمانونه ــ د دو زلمو وروڼو ــ د ناتارمرګونه ــ اودخپل ژوند، زړه او وجودغلې دنیا ـ خو اوس د هغې دنیا ته هم چا د خپلې نامې یوه ښائسته رنګ داره باډیوه په هوا کړې وه ــ د هغې د ژوند اسمان په دې باډیوه ډېررنګین شوی وه ــ د دې باډیوې تارد دې په لاس وه ــ هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه ــ اقبال ... !! د اقبال څېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې د خيال د سترګو مخې ته شوه ... هغه د ځان سره مسکی کېده چې د پري سلګو هغه ساه نيولې کړه ـــ!! اوس هغې يوه بله فېصله کړې وه ـ د وړې ببو لاس يې په لاس کې کلك نيولی وه د کور د ېوالونو ته يې داسې کتل لکه چې دا د ېوالونه هم د هغې په جدائۍ د اوس نه خفه ولاړ وي ـــ يو يو د ېوال او يوه يوه بلۍ د هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي ـــ زمونږ نه مه ځه ـــ!! اُف !! اوس هغې يو سوچ کړی وه ـــ د ژوند د فېصلې د اختيار مخې ته يې يو شرط هم رامنډې کړې وې ـ او هغې د دې شرط په سر خپل لاس ډېر کلك اېښودی وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

☼

د اقبال کورنۍ هم د زیبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه ـ اوس نه مخکښې کېدی شو او نه ورستو کېدی شو ـــ زیبو د ژوند په دې نوي او ناآشنا محاذ هیڅ ویرې نه اخسته ـ هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شوــــ هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازمېښتونو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري ـــ نو د جینۍ واله دې ولې اونه لري ـــ؟ خو دا شرط زیبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه ـ هرڅوك د زیبو مرستیال ووـ د اقبال د پلار او د مور په مینځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه ـ کله کله به دواړه ډېر لرې لرې لاړل ـــ زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی ... چې د ښځې سره یې دېره کړم ـــ!! د اقبال پلار خپلې ښځې ته ښکاره کړښه راښکله !! ګوره سړیه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار یې نه منل ـــ اخر چې اقبال د دواړو ترمینځه په دې تکرار کې شریك شو ـــ نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زیبو لپاره هر شرط منلو ته تیار دی ـ اوس د هغه په قهر کې لږ کمی راغلی وه ـــ خو د ځان نه یې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل ... ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه ـ کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لاټجې ښکار شوی وه ـ هلته که زیبو د خپل شرط نه نه ورستو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه ـــ نږدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې ښادۍ ته سر زړوکي هم کړي وو خو دا نوی صورتحال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه ـــ "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې ښځه پاتې شي" د اقبال مور ژړا ته ګوتې کړې کور يې ټول په بله واړولو ـــ خو که زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د ښځې په شرط به ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرګ دی ـــ په ما دې خاورې واړوي نو بيا دې کوي چې څه يې زړه غواړي ـــ!! د اقبال موروپلار به يو بل سره نږدې نه شول کښېناستی چې به يو ځای شول نو په جنګ به شول د اقبال مورخوخو ځله زېبو ته ورغله د زېبو زنه يې ونيوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادرۍ هغې ته د خپلې مجبورۍ ځايونه په ګوته کړل ـــ د زېبو خبره په ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختي هم د بهادرشاه نه کمه نه وه ـــ اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې يوه د مينځ لاره وکتلې شوه ـــ اوس د اقبال پلار يو شرط لرلی وه ـــ او دې شرط د زېبو لپاره يو نوی امتحان جوړ کړی وه ـــ هغې ځان د ژوند په يو مشکل پړاؤ کې ليدلو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو د صلاح مصلحت څوك وو؟ د اقبال د کورنۍ شرط ته یې غاړه کېښوده ـ د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه ـ د هغې ترمخه به زېبو د څو ورځو لپاره د اقبال کورته سره د خپلو تروریانو راتله ــ د واده د رسمونو ـ امبارکو سلامو نه پس به زېبو خپل کور ته د اقبال سره واپس راتله ولې چې هغې نه غوښتل چې د هغې د تروریانو جنازې دې د پردي زوم د کوره اووځي ـ د شرط ترمخه به د دواړو تر ژونده اقبال د زېبو سره د هغې د پلار په حوېلۍ کې د وسېدو پابند وي ــ په دې خبره دعا د خېر وشوه ــ او د زېبو او د اقبال د واده نېټه کېښودې شوه ــ پرې خو داسې په ورو ورو ژړېده لکه چې زېبو د دې کوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي به یواځې پاتې شي ـ ـ ـ اوس د پرې مازغه هم ډېر کمزوري شوي وو خبره به یې زر د یاده وتله ـ ـ ـ خو زېبو د خپلو تروریانو لپاره نه مړه وه نه ژوندۍ ــ تاج بي بي خو په لاسو پښو او سترګو روغه وه خو اوس به پرې د لېونتوب دورې زر زر راتلې ـ زېبو د خپل واده لپاره تاج بي بي او پرې ته هم نوې جامې ګنډلې وې ـ ـ ـ تاج بي بي خو لکه د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جينکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بيا بيا به يې په ځان مېچ کولې کله به يې خوښې شوې او کله به يې لرې ګوزار کړې ـــ اخوا کړه دا چيړانګې ! زه په دې کندانو څه کوم ـــ ماته به خپل رفيق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسۍ سره ـــ!! هغې به په نوو جامو لاړې تو کړې ـــ اخ تو ـــ زيبو د پري په وينا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړی وه د واده سامانونو ته به خلك تماشې له راچلېدل ـــ هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تيار شول ـــ د سرو زرو پخواني کالي پتري ورته د اقبال پلار خپله د ښار په ښه زرګر رنګ کړل ـــ هغې چې د تونې نه يو يو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه ـــ د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کټماله خو يې راوچتولې نه شوه ـ هغې ډېر کالي پتري د مور په غاړه، غوږو، لاسو او ګوتو ليدلي وو ـ خو دې کټمالې د هغې سترګو ته د ژوند د يو ښائسته سفر حسين ملګری رامخې ته کړو ـ اقبال هغې ته ډېر په مينه کتل او د هغې د سينګار او ښائست صفتونه يې کول ـــ هغې زر په يو وړوکي پنډوکي کې د سرو څو ښائسته بنګړي، والۍ او ګوتې رابيلې کړې . . . دا خو به پټې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري يې زما لپاره راوړي سبا څوك هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي ـــ او يو ښائسته د غاړې زنځير يې د هغې لپاره غوره کړو ـ دا به خوابښې ته ورکوم ـــ!! هغې ټول تيارى په خپلو لاسو کولو ـ خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همځولې ګورګوره ډېره رایاد ېده ـــ که نن هغه راسره وی نو زما نه به يې ډېر بوج اخستی وه ـ خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي . . . د ژوند ملګرى به يې څنګه وي؟ بچي به يې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنو سره یو ازغن خیال لکه چې د هغې احساس زخمي کړو ــ د هغې زړه یې راوکنستو د هغې په ګوتو کې یوه ستن ننوتې وه ــ د یوې وړې چغې سره وئې مورې !! هغې زر خپله ګوته په بل لاس کلکه ونیوله ــ د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه هم که د ګوتې نه یې وینې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي سفر په خیال ډېره مطمئینه وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د زېبو نکريزې وې... د هغې همځولې ټولې د هغې سره په کُنج کې ناستې وې ــ چا تمبل غږولو ــ چا سندرې وئیلې ـ او چا د اقبال په نوم د هغې سره چېړچاړ کولوــ زېبو ته د ژوند دې نوي او نابلده وختونو ډېر خوند ورکولوــ هغې به د ډېرې حیا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو ــ خو کله کله به د هغې د وجود زړه او د فکر په دنیا کې یو لوی اړی ګړی جوړ شوــ هغه به د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه ــ د غمونو او د وینو د لختو نه یې ټوپونه وهل ـ هغه په دې هڅه کې دغلته ولاړه وه ــ د وخت په یوه داس پوله چې د غمونو د سرو وینو د لختو نه ورته اوړېدل وو ــ خو د هغې زړه ډېر کمزوری وه ــ هغې داسې ګڼل لکه چې دا به په دې لختي کې ګوزار شي خو د ژوند او مینې یو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلی وه د خپلو ټولو محبتونو سره ــ د ډېر اخلاص سره، په دې احساس هغه په کُنج کې د ډېرې خوشحالۍ نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه ګلاب ــ همځولو د هغې د وېښتو نه د اوربل وړې وړې کمځۍ جوړولې ــ هغې په زړه کې پټ له ډېرې مینې د کمځۍ په دې ولونو یې خپل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال په نوم نغښتلو ــ چمنې خو د زېبو د واده نکريزې او شمعې په ډېر اخلاص راوړې وې ــ د چمنې د غېږې زوي لويې لويې چغې وهلې خو چمنې د زېبو سره لکه د خپلې سکه خور د خپلې مینې پت پاللو د هغې د واده په خوشحالۍ کې یې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تابه وئیل روانو اوبو ته وردانګي .خو دا یې د زېبو د واده بامبېرونه په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستي ووـ او زېبو ته يې د خور کمی نه ورکولوـ زېبو به د تمبل او لاسونو په پړقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه ـــ د هغې همځولو به د سندرو ډکې جولۍ په هغې لکه د باران ورولې ـــ شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه ... خلك د هر خوا نه په واده راغلي دينه ـ خو د زېبو لېمه به د اوښکو نه راډك شوي ووـ هغې ته به په دې مېله کې د خپلې مور، د خپلو وروڼو څهرې نه ښکارېدې د يوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نوي سفر لپاره يې خپل وروڼه په قلار قلار تر ډولۍ بيائي او نن د زېبو د ژوند دې لويې محرومۍ په هغې چکونه لګول د مور د دعاګانو لپې يې نه لرلې ـــ د پلار د مينې لاس يې نه ليدوـــ د وروڼو د مضبوطو متهو تکړه حصار يې د ژونده ډېر مخکښې نړېدلی وه ـــ هغه څنګه يك يواځې د لېونو سيېلنو تروريانو سره پاتې وه ـــ هغې ته د خپلو تروريانو ارمانونه هم ځومبك ځومبك رامخې نه شوي وو. تاج بي بي خو د واده او کور ارمان تراوسه په طمع ساتلې وه ـ هغه نن هم د واده جينۍ په کُنج او ډولۍ کې نه شي ليدلې ـ خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې ـ د دې حوېلۍ په ګوټ ګوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونه دوړېدلي، خاورې شوې وې اوس خو دا حوېلۍ خلکو د يوې سپېرې هديرې په نوم پېژندله ـــ چې ژوندي په کې هم خاورې شوي ووـ او مړه يې هم وينې وينې ليدلي ووـ چمنې خو زېبو ته دا پټۍ زوته کړې وه چې ـ "په دې در بيا قدم مه ږده ـــ" خو د زېبو نه به خپل کور او د بوالونه څنګه هېرېدل ـ د يادونو د ښو او بدو وختونو يوه حواله خو يې هم دغه حوېلي وه او نن يې په دې حوېلې کې د هاغه ټولو حوالو يوه ؟؟؟؟؟ شپه پاتې وه ـــ دا احساس هرڅو که ډېر د هغې لپاره د تکليف وه خو د هغې لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي کور ته روانه وه ـــ پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرتې وې خو د زېبو فکر د هغوي نه هم چاپېره چورلېده ـــ پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو زما لپاره به وي ـــ زما تروریانې چرته پېښې ونه ګڼي ـــ هغه به اند ېښنې واخسته ـــ اوس ګلابې د هغې لاسونه په نکریزو سره کړي ووـ درنګ ساعت له د اوربل خوروللو لپاره د اقبال کورنۍ راروانه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

☼

د زېبو نن ډولۍ وه ــ هغه د دې حوېلۍ وړمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دواړو تروریانو د ارمان مقام ته ـــ د اقبال د کور د اړخه ګڼ جنجیان هم د ډهول سُرنا سره راروان وو ــ د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضحه راتلو ــ خو د زېبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سېوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول ــ زېبو په سره جوړه کې غونډه مونډه پټې سترګې ناسته وه ــ خو د پټو سترګو په شا یې د راتلونکو اوښکو مخونه د ښو شپول پټ ساتلي وو ــ خو داسې ښکارېده لکه چې زېبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د څو اوښکو تویولو رو ایت په ځای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخیانو، د هغه ښکلې وتې دنګې ځوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترګو کې راغلې اوښکې اوس د هغې په ګلابي اننګو لکه د پرخې پرتې وې ـــ چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسۍ پلو په ورو غوندې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به یې پټه څه خبره وکړه ـــ زېبو به سر د حیا نه نور ښکته کړو ــ زړه یې بې واره بې درزېده د نوي ژوند د خوشحالو سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زېبو ملګرې وې ــ ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجیبه وي ــ ژوند که سمی وخوري خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند توله لږه ګډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي ــ ګلابې په سور بخملي استر کې نغښتی قرآن پاك په ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط د هغې لاسونو کې ورکړو ــ زېبو د قرآن پاك مخ ښکل کړو او بیا یې په قلار خپلې سینې پورې ونیولو ــ هغې ته ډېر سکون محسوس شو ــ اوس پرې په سرو سترګو د هغې سره نزدې د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېبو سینګار نه شو لیدی خو د زړه په سترګو یې زېبو ډېره ښکلې لیدله ــ ماشاء الله ... د زېبو په لور چې څنګه هغې لاړه توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوټې زوې لکه د پوورارې پرېوتل ــ د کلې کسبګرې تورې خو د سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرچا ټوخی لګېدلی وه ــ اول ښه شيبه د زېبو مخې ته ولاړه وه په يو لاس کې نيولی د سپېلنو د تالي نه به يې په لاس لوګی د زېبو مخې ته شړلو ــ نظرمات د شنو سترګو، د تورسترګو نظرمات، د لارې د کوڅې، د چم د ګاونډ، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د مهيانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات ــ د تورې په دې وېنا پرې زر د غاړې نه د ګرېوان په لاره د پېسو ډکه کڅوړه راواخسته او د زړه په دليل يې يوه روپۍ د تورې په لاس کېښوده ــ په زېبو هم د سپېلنو لوګي ټوخی لګولی وه ــ په پوزه يې رېښمين رومال کلك اېښودی وه ــ د جنج د ډهول سُرنا اوازونه رانزدې شوې وو ــ پرې خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه ــ تېله دارې پنجابۍ پڼې يې په پښو کړې وې ــ بورقعه يې لکه د مېلمنو په ترخ کې نيولې وه ــ د کور د ټولو کوټو، صندوقونو کونجيانې يې څه زېبو ته حواله کړې وې او څه يې ځان سره په کڅوړه کې ساتلې وې ــ د زېبو سره خپلې دواړه ترورياني هم رواني وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو ــ که کور داسې ميرات نه وی نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو خلکو اوس هم بهادرشاه ته بدرد وئيل ــ دا هرڅه د هغه د لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوي دي اوس بـه د دوارو لښـکر بچـي ګرځېـدل، دا خبـرې او ګنګوسې د زېبو په غوږو هم لګېدې ــ خو زېبو ته د ښه ژوند او نصیب دعا په هره خله ګرځېده ــ زېبو به پرې پټ په زړه کې امـین وئیل ــ د رخصتۍ وخت نزدې وه د زېبـو د داج د سامان نـه لویه حوېلې ډکه وه ــ چمنې او ګلابې په ډېره مینه ټول سامانونه په مېدان سینګار کړي ایښي وو ــ خلك د حېرانتیا په سېلاب لاهو وو ــ وئي ! دا کارخانې دې ورته خدای بختورې کړي ... نصیب یې شه !! توري خو د داج سامانونو ته هم سپېلني لوګی کول ــ سره پالنګونه، کرسۍ، صندقونه، الماری، په دلو دلو لوښي لرګي او په صندقونو کې د سرو زرو خښتې هم قطار قطار زېبو په خپلو لاسو ایښې وې ــ!! ټول سامانونه اوس د زېبو د ډولۍ نه مخکښې د اقبال کور ته وړلی شول ــ هرڅوك رامخکښې کېدل هرچا د زېبو د بې څوکۍ د خاطره د هغې خدمت ته بډې راښکلې وې ــ د اقبال خوېندو او مور خو د سامانونو نه ګېرچاپېره داسې بنګړې اچولې چې خلك یې په تماشه وو ــ اقبال د ورونو او دوستانو سره ــ په سور جوړکړي پالنګ ودرولی شو ــ په غاړه ورتـه د روپـو امېلونـه قطـار قطـار ځلېـدل د پـري پـه پښـو ډېر پـه احترام د سلامۍ د خاطره پرېوتو پري ځان ته رانزدې کړو په تندي یې ښکل کړو ــ او په زړغوني اواز یې ورته ووئیل ــ په خدای او تا مې سپارلې ده ــ اقبال د پري لاسونه کلك ونیول لکه چې خپل کلك لوظ د هغې سره بیا کوي ــ د اقبال خوېندې او مور په جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکه ډولۍ سم د سحره د زېبـو پـه طمع پرتـه وه ــ د سرې بنارسۍ نـه لاندې ګېرچاپېره ترېنـه ول ول د سـپین څـادر ترلـې پـردې د بنارسـۍ پېڅکو پټې کړې وې ــ ټول خلك په تاج بي بي پسې لی په لی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدل ــ څه شوه چرته لاړه؟؟ د تاج بي بي هيڅ درك نه لګېده ـــ او چې څنګه دوو تکړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه ورکوله ـــ نو داسې يې محسوس کړه لکه چې ناوې پخپله د وخت نه مخکښې ډولۍ ته راختلې وي ــ دواړو يو بل ته وکتل ـــ او بيا يې ډولۍ په ځای کېښوده چې په دې کې د اقبال پلار په دې کسانو غږ وکړو هلکانو زر کوئ ناوخته کېږي ... او چې د اقبال پلار ته دې کسانو دا خبره وکړه نو هغه د حېرانتيا نه ګوته په خله شول ـــ نه يره!! هغه زر د ډولۍ نه پړده په قلاره اخوا کړه ــ او بيا يې ټوپ کړو ....

خلك د خندا نه رغړېدل ــ ډولۍ کې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه ـــ خلکو ورته منتونه کول ــ ته راکوزه شه چې زېبو کښېنوو ـــ خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نيولې وه چې پرېښوده يې کله ـــ زېبو به خپل کار کوي ــ دا زما ډولۍ ده ګورې نه خپل رفيق جان راپسې راوړلې ده ـــ هله زر کوئ اوچته مې کړئ ـ!! د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه ـــ د تاج بي بي سره زور هم چانه شو کولی ولې چې مېلمنو کې داسې د عزت مېلمانه راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذکر هم نه شو کېدی ــ او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ کې ورسولې شي ــ بيا به ناوې پسې راشي ــ د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چټيا اوچته شوه ـــ او ماشومانو چغې کړې ــ الالاکۍ الا ـــ تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښکلی وه ــ په زوره زوره ـــ الاوايئ ـ!! او ماشومانو به نورې هم چغې کړې الالا ـــ د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلك د خندا نه شنه وو ـــ خو د زېبو په مخ د اوښکو سمندرونه ليدی شو ـ هغه وړو وړو سلګو نيولې وه ــ د ترور په ارمان يې په زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره ژړل خو یوه محرومي یې د خپلو وروڼو هم راپه زړه شوې وه ــ د هغې د بنارسۍ د پیڅکي تړلو څوك هم نه وو ــ هغه ګلابې او چمنې یو خوا بل خوا د لاسو نیولې وه ــ د هغې په شا نه د مور د دعا جولۍ وه او نه یې په سر د پلار د مینې لاس ــ څنګه بې څوکه روانه وه ــ د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل کول، داسې ورته ښکاریده لکه چې دهغې په پښو او قدمونو پورې چا غټې ګټې تړلې وي ــ هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د نوي سفر دا ورمبی قدم او لار یې څه ډیره عجیبه ګڼله ــ!! د یوې لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لویه حویلۍ چپتیا خوره شوې وه ــ خو د ډهول او سُرنا اوازونو دغه چپتیا د خپل شور په کومې کې ننباسله ــ اوس د هغې قدم سپك شوی وه ــ د زیبو ډولۍ رارسیدلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو لپاره سينګار کړې شوې کوټه د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډکه وه ــ خو کوټه يوه عامه کوټه وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنګونو لکه د ناوې سينګار کړې وه زېبو ګېرچاپېره کتل هغې ته د خپل پلار لويه حوېلې راياده شوه خو زر د حوېلۍ سره تړلو تورو تورو د غم ډکو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنګ شوـ لکه چې چا په ورغلي موټې کې کلك نيولی وي ــ خو بيا يو ښائسته احساس دم دلاسه کړه د اقبال د ملګرتيا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مينې احساس ... هغې د سترګو نه ټول خيالونه اخوا دېخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه ــ او بيا چې په ورو شان د هغې د کوټې د پورې ور تمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وګڼل لکه د هغې د ژوند انګڼ ته په دې ښکالو بې شمېره سپرلو ډکې ډکې غېږې د رنګ رنګ ګلونو، خوشبويو او خوشحالو راوړې وي ـــ اقبال د خپلې ښائسته رنګ جوڼې او دنګې لوړې مردانه کوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه ــ هغه د حيا نه بيا راټوله شوه ـــ د ګلابې او چمنې ډېرې شوخې خبرې ورته رايادې شوې ــ دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناويتوب په سينه ډېر درانه دران ښکارېدل ـــ ځکه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو انديښنو درانه درانه کاڼي پرې پراته وو ـــ خو اقبال په ډېره مينه او استقامت د هغې لاس نيولی وه ــ زېبو خپل ځان د يو نوي اسمان په مخ راځلېدونکي نوي اميدونو او هيلو ستوری ګڼلو اقبال يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دې هیلو د رڼاګانو ملګرې ووـ ژوند ډېر ښائسته وه لکه د جانان ـ زېبو تېر وختونه به نه یادوې مونږ به د نوي ژوند لوظونه کووــ !! اقبال چې د هغې په نازك لاس خپل مضبوط لاس کېښودو نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راټول شو ـ هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمینځه د عمرونو خوره وره فاصله هم په دې احساس رالنډه محسوس شوې وه ـ خو دا یو حقیقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچۍ ناسته وه ـ خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپیر به د خپل ژوند نه لرې ساتو ـ ځکه خو هغې د خپلو هیلو دنیا د اقبال د سیوري لاندې جوړه کړه ـ ژوند د خوشحالو او سپرلو په لاره روان شو ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي خو چې څنګه د ډولۍ نه راکوزه شوې وهـ په خله غلې شوه . د زېبو زړه به هروخت لکه د پاڼې رپېدو چې په ببوجي مې دوره رانه شي ـــ هغې له ویرې خپل ناویتوب هم نه شو کولی . خړه پړه به ګرځېده ـ خو تاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه ـــ د خپل هاغه ارمان نه لاس په سر شوې وه چې د مودو مودو نه ورسره ملګری راروان وه اوس یې نه د ډولۍ خبره کوله، نه د واده ـ نه به یې رفیق جان یادولو او نه یې د هغه کور ـــ بس غلې غلې به ناسته وه لکه چې د ژوندي یو کس سره یې هیڅ رشته نه وي لکه یو پردي کور ته راغلې وي ـ پردو خلکو کې راګېر شوې وي . زېبو د ببوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه ـــ د اقبال سره یې څوڅو ځله دا خبره وکړه چې ښه د مزغو ډاکټر ته یې وښائي خو اقبال به خبره په بله واړوله ـ د وخت سره به خپله ښه شي ـــ!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بیرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او کېدی شي د ببوجي حالت هم د خپل کور په لیدو ښه شي ـــ خو اقبال به خبره اخوا دېخوا کوله ـ زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو کې دومره زر اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخکښې به یې څه حال وي خو اقبال ډېرسیانه وه، د هغه په دلاسو به زېبو بیا په خپل زړه د صبر کاڼی کېښودو ـ د هغې په دولت د اقبال د کورنۍ ژوند بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ـ او چې اقبال تك سپین موټر په خپله دروازه رادننه کړو نو د اقبال مور خو ورته په لستوڼو ګډېده ـ خدایه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سبوا کړې ـ!! زېبو چې دواړه لاسونه یې په اوږو لړلي وو اوړه یې اغږل، د خوابنې په دې خبره هکه دکه پاتې شوه ـ د کور لوی واړه په هیږه داسې ګاډي ته ورختل لکه چې په وړمبي ځل یې ګاډی په سترګو لیدلی وي ـ د څو ورځو نه پرله پسې اقبال په زېبو پسې شوی وه چې تروریانې دې روغې رنځورې دي ناوې ښځه یې داسې دې نه شم ګرځولې ښه به وي چې یو موټر کور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي ـ!! او زېبو د اقبال دا خبره هم په پټو سترګو ومنله ـ د ګاډي راتګ په کور کې څه وه د اقبال مور ته د لرې لرې غم ښادۍ رایادې شوې، سحر به موټر کې یو ځای ته تله او مازیګر بل ځای ته، د زېبو خوارې نه خو چا یوه خله تپوس هم نه کولو ـ چې ترور دې دارو ته بوځې ـ!! زوړ کور ټول پوخ کړی شو. د کور دې نوې جوتې خو د لرې لرې خلك ځان ته رابنکل د اقبال د عمرونو د ناستو حوېندو د بخت غوټې وسپړدلی شوې ... په ښو ښو کورنو کې یې کوږدنې وشوې ـ د ببوجي طبیعت او حالت ورځ په ورځ په زوال وه زېبو به یې ډېر خیال ساتلو ... یوه ورځ چې زېبو د تاج بي بي ببوجي د څنګ نه نه خوزېده د ببوجي پېنې لاسونه پړسېدلي وو رنګ یې تك زیړ وه خو کله کله به یې په تته تته ژبه زېبو ته څه خبره وکړه، زېبو به کله په خبره پوهه شوه او کله به په ببوجي رانسکوره وه سترګې به یې د اوښکو ډکې وې ... ما خپل کور ته بوځه ... او چې څنګه ببوجي د خپل خواهش اظهار وکړو .. ډېر په قلار ـ نو زېبو ته داسې ښکارېده لکه چې ببوجي د ژوند اخري ارمان هغې ته مخکښې کړو ـ!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نه بوسه واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې اوښکې یې نورې په لېمو کې پاتې نه کړې شوې د تاج بي بي مخ او تندی د زیبو په اوښکو تر شوي وو او چې زیبو وکتل نو د اوښکو په ډکو سترګو تاج بي بي ببوجي هم زیبو ته کتل ــ لکه چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي ــ زیبو چغو په سر د تاج بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس یې په لاس کې کلک نیولی وه ــ په رڼو رڼو اوښکو یې ژړل ــ یو ځل بیا د ببوجي په ارمان هم او په خپله بې وسۍ هم ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې په ځنکدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېبو دې هرڅه ته ملا ښه کلکه تړلې وه او چې اقبال په دې پوهـ شو چې زېبو اوس اراده کړې ده نو هغه يې هم په نه زړه ملګرتيا وکړه ـــ د حوېلۍ دنيا يو ځل بيا د زېبو مخې ته ډېر وختونه راوړل ــ ډېر څه يې د تصور په شيشه وځلېدل . . . د حوېلۍ نه يې ډېرې جنازې وتلې ليدلې وې او يو ځل بيا ترېنه جنازه وتونکې وه . زېبو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه ـ تاج بي بي چې څنګ د خپل کور د ېوالونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکۍ شوه لکه د خزانونو وهلی يو ګل چې چرته په هوا اوښوري مسکی شي يا د ژوند په هيله پروت يو رنځور چې ناڅاپي د مسيحا مخ ووينې ــ او بيا يې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې ـــ زېبو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور يو يو ارمان ژړوله . . . خو يو ارمان د زېبو په زړه هم پاتې شوی وه ـــ د هغې په خېټه کې د ساه اخستونکي بچي مخ يې ببوجي ونه ليدو ــ ببوجي لړه به ايساره شوې وې . . . خو مرګ ژوند د خدای په رضا وي . انسان ډېر بې وسه وي يو ځل بيا ګلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوښکې يې وچولې . . ـ هغې له يې تسلۍ ورکولې . . ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده ښه . . . . او چمنې هغه دلاسه کړه ـــ هغه نن ډېره خفه وه . . . خو داسې د مړو ډېر غمونه هغې ليدلي وو . . .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببوجي هم په کې شمار شوې وه ـــ خو دا ژړا او اوښکې د زېبو د یو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او ښکاره ژړلی هم نه شو.

د زېبو د اولاد د زېږون نېټه رالنډه وه. خو هغه په دې خوشحالۍ نه پوهېده. مجبوراً هغه بیا د حویلۍ نه کور ته راغلې وه. نن د هغې په ملا نرۍ نرۍ درد وه اقبال ته یې د شپې نه وئیلي وو چې په کور کې اوسه خو اقبال د یو ضروري کار په بهانه تلی وه، زېبو په خپله کوټه کې پرته وه. چې ناڅاپه یې خوابښې په جنګ کوټې ته راننوته ـــ بي بي! دا ته چې کټ کې پرته یې نو دا کارونه به څوك کوي ـ زما لوڼه خو خپله مېلمنې دي نن سبا یې که نصیبونه راوېښ شول نو ځي به. کور خو ستا دی. د اقبال مور داسې په څپکُونو خبرې کولې لکه چې د زېبو د ساعت ګړۍ د حالت نه ناخبره وي ـــ زېبو د کټ نه راپاڅېده چې د ناتار یوې څرېکې بیا کټ کې وغورزوله ـ ښه ـ لکه دا بچي مونږ نه دي راوړي... ته داسې د دیارلسو کالو نازکه جینۍ یې... پخې زړې چې لااولاد درنه بود شي ـــ د اقبال مور به زېبو ډېره تنګوله خو نن یې د هغې په زخمونو داسې مالګې دوړولې چې د هغې د زړه نه خدای خبر وه ـــ او بیا په لویه خېټه پټه خُله کارونو ته ونښته ـ د زېبو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خوابښې په رویه احتجاج هم نه شو کولی ـ او بیا چې شپه د نیمې اوړېده نو د زېبو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود یو مشال راغلی وه ـــ زېبو د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل... د اقبال نه دې واحدې یك یوې کړې ګټې د هغې سپور ستغ ژوند د خوشحالو نه راډك کړو ـ خو چې کله د هغې بلې ترور وړې ببو پرې سترګې پټې کړې نو د پلار او نیکه دې اخري نخښې بېلات ډېره ګډه وډه کړه... خو اوس به د مشال د مخ وړو وړو پلوشو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې ـ اقبال د هغې سره ښه وه او که ښه نه وه ـ؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنګ کې هم تېرولو ـ اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حوېلۍ سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زېبو لړه کلکه شوه ... د پلار هډوکي مې څنګه خرڅوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوابښې یې په جنګ شوه ــ ورکه دې د پلار دا سپېره حوېلۍ شه د هغې نه خو خلک ویرېږي شکر کوه چې دې بنګلې ته مې راوستې یې ـ!! او د زېبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زېبو ډېر وخاندل ... دومره ئي وخاندل چې په سترګو کې یې اوښکې راغلې ... ښه ... دا بنګله خو د چا برکت دی . دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته ــ او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې ـ زېبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده . خو اوس یې مشال ژوند ته راغلی وه ــ چمنه د زېبو ډېره د پناه پرده ملګرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله ــ چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زېبو دغه خبره په زړه کلکه پټه کړې وه ــ اوس زېبو ډېره مطمئنه وه ــ مشال لکه د غرګي لویېدو ــ د هغه اونه چې به یو سپک لویېدله نو د زېبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه ــ د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه . . . . او چې په کور کې د زېبو د دویم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله ... نو زېبو هم د ګلابې په وینا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زېبو عمر اوس د بل اولاد نه وه .... هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله ــ حالانکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې ــ خو اوس هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال په تندي هم پوهېده ـــ د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به يې زېبو ته سحرماښام لکه د ښځو ورکولو ـــ او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پېدا کېدو نه دی ـــ!! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بيا به زر د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفګان احساس لرې کړو ـ مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه يم ـــ خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه يوه لويه غلطي کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه ـ او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا يې هم په غوږو لګېدلې وه ـــ

کور کې د پخېدونکي کيچړي بوئي هغې محسوس کړې وه ـ د اقبال فکر اوس د هغې نه اوړېدلی وه ـ په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به يې انتظار کولو ـ اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه . په وړه ژبه به يې د مور نه پوښتنې کولې ـ بابا به کله لاجي ـ!! او زېبو به غولولو ـ لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر ممونه راوړي ـــ!! مشال به په لوبو شو . . . خو ماشوم مشال ډېر ځيرك وه چې خپله مور به يې خفه وليده نو رامنډه به يې کړې او اوچت به يې غېږ ته اوختو ـ د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول . . . د هغه په ښکلو ښکلو رڼو رڼو سترګو کې به يې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالو تصوير ليدو او دې طمعو او هيلو زېبو د وخت د ډېرو کړمو نه تېروله . اوس خو هغې دا سوچ کړی وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي . . . د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمنې يوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچی چاته هم نزدې مه پرېږده ـــ ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند د ټولو نه لويه اثاثه مشال دی ـــ!! مشال هم د خپلې مور په سترګو پوهېدو چې ورته به يې وکتل نو د مور د زړه په خبره به پوې شو ـ نيا خو به يې سمه سوزېده ... . بې له موره هډو څوك پېژني نه ...!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه ګرولو ـ د هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه ـ ولې چې د ټولو په نيتونو هغه ډېره ښه رسېدلې وه ـ!! هغه په دې هم پوهېده چې اقبال يې د لاسه وتلی دی خو هغه يوه پښتنه مېرمن وه د خپل خاوند د کوره وتل ورته ښه نه ښکارېدل ـ او په دې خبره خو سمه ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په مشال په کور کې شته ګڼلو ... او بيا ... هاغه ورځ هم راغله چې د هغې په زړه کې پټې ناستې ويرې د رښتياؤ لار اخستې وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال د دویم واده خبر زیبو ته هم رارسیدلی وه ـ زیبو نه مړه وه نه ژوندۍ ... ډیر سوچونه یې کول .. په ما کې څه کم دي؟ د ګل په شان مشال لرم څه بې اولاده خو نه یم ، ډیر مال دولت او جائداد ـ ما خو د دې کور تقدیر بدل کړی دی اقبال داسې خو نه وه .. هغه د کچه کوټې کور خو یې هرچا لیدلی وه ... خو رښتیا چا وئیلي دي ... د هرڅه سیالي شته خو د نصیب نه ... شاید دا زما برخه ده ... ما هم دغه نصیب راوړی وه ... هغې د اقبال د بې وفائۍ په دې نوې پیښه ډیر وژړل ... !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا یوه ګټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده ـ نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل ـ زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم ... اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډیره د ګټې پریوتې وه ... د پوخ کور مالك شو، د سروسپینو خاوند شو ... خو اوس به نور داسې نه کیږي ... زه به خپل ځان وپیژنم دا خو ښه ده چې ډیر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي ... ځکه چې د چمنې دا خبره به مې څنګه هیروله چې د ښه خاوند نه نیم ځان پټ او د بد نه ټول ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال خو ډېر بد خاوند ثابت شو ــــ ټول نظر يې زما په مال او جائداد ساتلی دی ــ!! هغې خپلې اوښکې وچې کړې . . . او په ځان کې يې يو نوی عزم محسوس کړو. . . . هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو ـــ د اقبال ګرېوان به رانیسم او تپوس به ترېنه کوم ــ زما څه قصور وه ــ تا ولې داسې وکړل، زه په څه نیمګړې وم ــ؟؟ او بیا چې اقبال راغلو ــ زېبو لکه د تپې مار . . . اقبال د ګرېوان نه راټینګ کړو . . اقبال حېران حېران د زېبو مخې ته ولاړ وه ــ خو لکه د یو مجرم نه ـــ هغه ته خو دوېم واده جرم نه ښکارېدو ـــ دا يې خپل یو حق ګڼلو ــــ خو زېبو ته خپل ځان ډېر سك ښکاره شوی وه ــ تا زما د مینې دا بدل راکړو ـــ؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زېبو ښه ډېر زړه سپك کړو ـــ نو اقبال يې په قلار لاسونه د خپل ګرېوان نه وویستل ــ ګوره ــ!! ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی ـــ تا ماته نور اولاد نه شو راکولی . . . ته زړه يې . . . ته شنډه يې او په دې خبره ځان پوهـ کړه ـــ که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بیا ځه لاړه دې خپله ده ـــ!! زېبو هم حېران حېران اقبال ته کتل ـــ دا هاغه سړی دی چې زما د برکته شته شوی دی . . .؟ اُف خدایه ــ!!! هغې خپل سر په دواړه لاسه ونیوه . . . او کوټې ته يې ورمنډې کړې ـــ د کوټې ور يې په ځان پسې کلك پورې کړو ـ !! د هغې یقین نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي ـــ د هغې خو دا خیال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډېر په ښکاره د دوېم واده خبره منلې وه . زېبو داسې محسوس کړه ـــ لکه چې نن هغه بیا سرتور پېښې ابلې پښې د وختونو په توده دشته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نېزه وال شوی وه ـــ د هغې پښې ټولې تناکې شوې وې . . . . خو هغه زر لکه چې یو ګور او یخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري راتوله کړې وي ـ مشال د هغې د سترګو اوښکې وچولې ـــ او زېبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه ـــ د هغې سترګې په خوارېه خوب ورغلې وې ـ ـ ـ مشال یې د سینې سره جخت نیولی وه ـ

د زېبو یوه خبره اقبال منلې وه ـ او هغه خپله دوېمه ښځه چرته بل ځای ساتله ... چرته کله کله به یې د زېبو خواته راپېښه وکړه ـــ زېبو به ډېره غلې غلې وه ... د اقبال سره به یې د ضروري خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله ـــ بس د خپل مشال د سره یې دا سیوری اخوا کول نه غوښتل ... په خپل مخ به یې د سپي څرمن واچوله ـ ـ او د اقبال خیال به یې ساتلو ـ وخت لکه د باد څیر روان وه ـ مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه، هغه په سبق کې ډېر ښه وه ... هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده ـــ د زېبو ورته ډېرې سترګې وې ـــ!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي ـ خو کله کله به یې اقبال ډېر خفه خفه لیدلو ـــ داسې به یې ګڼل لکه چې اقبال ورسره د ډېرو خبرو کولو ځای او موقع ګوري خو زېبو پرې ډېر وخت ځان ناغرضه کړی وه ـــ رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو ـــ زېبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې ـــ یوه ورځ چې اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زېبو ورته د چایېو پیالۍ په لاس کې ورکړه ـــ اقبال د چایېو پیالۍ په کټ کې کېښوده او زېبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه ـــ!! زېبو ماسره لړه کښېنه ـــ!! اقبال په ډېر منت او عاجزۍ د زېبو لاس نیولی وه ـ زېبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې ورك ناست وه ـــ هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړو ـــ زړه یې بې واره واره درزېدو ـ خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي ــ اوس د هغې زړه تش د مشال په نوم او ژوند درزېدو ــ هغې زر خپل ځان ساه صورت کړو ـ ماته څه کارونه پراته دي ــ!! زېبو د کار په بهانه د اقبال د څنګ نه روانه شوه ــ او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د تودو چايېو ډکه پیالۍ د هغه په مخ راړولې وي ــ خو دې سره زر بيا د پښېمانۍ یو احساس په هغه پرغز راوستو ــ هغه د کټه راپاڅېدو او ګړندی ګړندی د کوره اووتو ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال ژوند ډېر د اړي ګړي سره مخ وه . ښځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه . دوه بدعمله ورونه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلی وي . . . د خلکو سره د جنګونو غوېمو لاتجې به هم د اقبال سر له راتلې ـــ چا به دوي وهل او څوك به د دوي د لاسه . . . خو د اقبال ښځې به د ورونو سر وينځلو ـــ اقبال ته اوس پته لګېدلې وه چې څنګه زما د زېبو په مال جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مال جائداد د روبينې سترګې ړندې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هيڅ طمع نه وه . د اقبال د عقل سترګې غړېدلې وې خو د هغه او روبينې ترمينځه د نکاح په ليك کې د هغه ډېر مال جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روبينې په نوم کړی وه . اوس خو اقبال د روبينې د ورونو نه هم په ويره کې وه . هسې نه چې د نور مال دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي . او چې دې ويرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روبينې به هره ورځ په پېسو جنګ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پېسې څه کولې ؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې ـــ تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل ـ خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوندسره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی ـ خواوس دااقبال دژوندکيسه بدله وه ـ روبينې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونړیې دهغه دنیا ته تیلی ورته کړی وه . مزې چرچې به یې پرې کولې اوچې اقبال به ورته دپیسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو ورونړوبه یې دومره ووهلوچې په لتولتوبه یې دخپل کورنه وویستلو۔ هغه ته به خپل زوی مشال او زیبو رایاد شول۔ خو د زیبوچپتیا اوبې پرواهۍ به لادهغه وینې وخښلې ۔ .اوس د هغه ژوند یوه سزا وه ۔ په ورځو ورځو به یې د سر وېښته او ږیره بریت نه خرئیل ۔ ډیر په عذاب وه هر وخت به یې زړه کې راتلل چې د دې ښځې خُله په څو پیسو بنده کړي او ځان ترېنه خلاص کړي . د اوښې یې هم یو بل ښکار تر سترګوشوی وه ۔ اوس یې اقبال ته کرښه راښکلې وه چې د کورکاغذونه ماته وسپاره اوته ځه ۔!! په اقبال خو لکه چې اور بل شو۔ هغه فکر کوه چې سوداګرانه نه ده ۔ خود کورکاغذونه د زیبو په ولقه کې وو۔ داقبال مازغه ډیر تاوده شوي وو۔ نن یې چې ځنګه په څه خبره د روبینې د ورور سره خله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته یې لاس کړو۔ ډز ۔ ۔ ۔ ۔ ډز ۔ ۔ اوچې اقبال کتل نودهغه دتماچې نه دوه ګولۍ شغېدلې وې ... او د روبینې ورور په زمکه اپوته پروت وه ۔ هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه ۔

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو ورځوراسې اقبال نه وه راغلی مشال به د مور نه بیا بیا تپوسونه کول ـ خو زېبو خواره څه خبر وه ـ د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خواري کوله ځکه یې د پلار فکر دومره نه کولو ـ خو خدای خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړی ولې نه راځي ـ؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بیا بیا رایادېدو چې اقبال د لاسه کلکه نیولې وه ـ د ژوند په شان ښکلی اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول ـ زما خبره واوره! لږه کېنه ـ!! د هغه دا خبره به ورته بیا بیارایادېده ـ خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر یې د مشال سره نه شو کولی ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه ـ د ځان سره په یو عجیبه کشمکش اخته وه ـ خدای خبر ماته یې څه وئیل ـ!! هغه په ورمبي ځل په خپلوکړو ډېره ستومانه وه ـ پښتنه وه د خپلې مور کړاؤنه ورته رایاد شول د خپل پلار ظلمونه یې رامخې ته شول ـ زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار ـ هغه زما خاوند وه ـ ما ته یې په ډېره سخته کې لاس راکړی وه ـ او یو ډېر لوی دولت مشال ـ ـ ـ اُف خدایه!! ته خبر وکړی ـ زما اقبال کور ته راولی ـ ـ ـ زه به یې وبخښم ـ ـ ـ خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم ـ هغه خدای ته په سجده پرته وه ـ د اقبال د راتلو دعا ګانې یې کولې ـ د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه یې په ګوتو شمارله ـ څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بیا اور واخستو ـ په مایې تورې خاورې اړولې دي او زه یې د سر خېرونه غواړم زما یې وینې څښلې دي ـ ـ او زه یې بیا راغواړم ـ هغې به کله یو فکر کولو کله بل ـ کله به مینه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کرکه ... ژوند او وخت په ډېر عجيبه مقام ودرولې وه ـــ د وختونو د ازمېښتونو په يو بل مدار کې سرګردانه ګرځېده ـــ د اقبال سره د تېر ژوند يوه لمحه يې تر سترګو شوه ـ هاغه ورځ چې د هغه د نوم ټاپه يې په ژوند لګولې شوې وه ـ څومره ښائسته وه د هاغه ورځې او تړون احساس او تصور ـ او بيا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبۍ شپه د هغې د ارمانونو ډك زړه د ژوند او ښائستونو نه جوړ کړی وجود ... د اقبال د نزديکت احساس ... د هغه مينه او د هغه ځواني ... اف!! د زېبو سترګې راډکې شوې ـ هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله ببوجي رايا ده شوه ـ څنګه به په ناليدلي رفيقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته يې خپل زړه ورکړی وه ـ هغه ته يې خپل وجود او پېغلتوب ساتلی وه ـ خو هغه يې نه په لاس راغلی وه او نه يې مخې ته راغلی وه ـــ بس د يو نوم د يو خوب او ياد په سيوري يې ټول عمر تېرکړی وه ـ ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه ـ هغه چې ماته ځان سپارلی وه ـــ!! ما چې به د هغه په لويه سينه خپل سر اېښی وه ـ د هغه په ګرېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سينه د زېږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو ـــ!! مورې ـ!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غېږ د هغې د خيالونو دنيا تالاترغه کړه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د غېرې علاقې د یو اشنا کس کور کې پناه اخستې وه دلته اقبال ځان د هرې خطرې او ویرې نه په امن ګڼلو خو هغه به تهوله ورځ په دې سوچونو کې تېره کړه ـ چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې ګولۍ به د روبینې کوم یو ورور مړ یا ټپي وي ـــ د قتل ویرې به د هغه لاس پښې بې دمه کړل ـــ هغه ته به د روبینې مکر او د هغې د ورونو چالاکې مخې مخې ته کېدل ـــ په چل هنر یې د اقبال نه ډېر وخت وهنه کړې وه ـــ خو دا هم ښه چې د دې مکرونو دام هغه ټول عمر راګېر ونه ساتلو هغه ترېنه ځان راخلاص کړو ـــ خو دا څنګه خلاصون دی؟ زه خو د خپل وجود د سیورې نه هم نن ویرېږم ـــ دا ټول د زېبو او مشال ازار دی ... ښېرې دي ـــ زما دننه د یو خودغرضه سړي روح وسېرې ... زه د مینې په ټکې کله پوهېږم ... ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل کې د خپل غرض نه کار اخستی دی ... زه خو اوس یو قاتل هم یم ... اقبال به لکه د لېونو ببر سر او د ځنګلي ږیرې سره وارخطا وارخطا ګرځېدو ملك باز یې د پلار د وختونو ملګری وه ـــ هغه به ورته بیا بیا وئیل ـــ ته دلته محفوظ یې ... فکر مه کوه خو د اقبال په اعصابو به د ویرې پېریان کلك ناست وواوس به د اقبال ټوله ورځ په دې ژړا او پښېمانۍ تېرېده . ډېر وخت اقبال د ملك

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز په ځای کې پاتې شو. د سیمې ښه بد قاعدې او قوانین ورته ټول ښه معلوم وو. او د هغې پابندي به یې هم کوله ـ خو د هغه تش لاس دلته هم د هغه لوی دښمن وه، هغه د پېسو ګټلو یو بل هنر لاندې کړو. یو داسې هنر چې په ناسته ناسته به یې سره سره نوټونه ګټل ـــ او خپلې مزې چرچې یې پرې کولې ـــ اقبال اوس د ځان نه پیر جوړ کړی وه ـ شکل او کواره یې هم د رسېدلو پیرانو په شان جوړه کړې وه ـ لویه لویه ږیره، غټ غټ وېښته، په غاړه د غټو وړو مریو امېلونه، په ګوتو د غټو غټو غمیو ګوتیانې ـــ او په لاس کې امسا چې زمکې ته به یې پرې ټك ورکړو ـــ او په خپله لړزېدلې چغه به یې ـ حق الله نعرې کړې ـــ نو په ناستو خلکو به یې غونې زیږ زیږ کړل ـــ سترګې به یې پټې وې ـ او شهادته ګوته به یې اسمان ته په چغه نیولې وه ـــ حق الله ـــ!! ډېر خلك به یې د نزدې ورتللو ارماني وو. ځوك ځوك به داسې وو چې ورجخت به شول لاس به یې ورته ښکلولو ـــ په پښو به ورته پرېوتل، تندي به یې ورسره مږل او ځنو ځنو به د ملك باچا په دې حالت د زړه نه ژړل ـــ چا به وئیل چې لاس مې یې ښکل کړو. نو جك جوړ شوم ـ چا به وئیل چې لیاړه یې راتُو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر درانه بوجونه لر کړل ـــ خو په غټو غټو ځادرونو کې نغښتې ښځې ـ ـ ـ چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارینو به په دیکو دیکو راروانې کړې وې ـــ او د ملنګ باچا پښو ته به یې غورزولې وې نو دا به یې کلك یقین وه چې دلته به یې ټول پېریان وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي ـــ څه چل دی بې بې ـــ؟ ملنګ باچا به یو ځل بیا په اوچت اواز د یوې ځوانۍ جینۍ چې په پړو کې به یې د ملنګ باچا دېرې ته راوستې وه، تپوس وکړو. جینۍ به په سرو سترګو ژړل ـــ کله کله به یې وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

وران خپل نارینه ته کتل ــ د هغې ټول بدن به په وهلو او دیکو ډېر ناقلاره وه ـ ملنګ باچا پېریان پرې راځي او په څه هم بیا نه پوهېږي ـ!! ملنګ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به یې کړه ـــ حق الله او جینۍ به یې په پښو کې پړمخ پرته وه ـــ نارینه به یې جوړه لاسونه ملنګ باچا ته داسې نیولي وو لکه د اقا مخې ته یو غلام ولاړ وي ـ!! سمه به شي ـ خو ماته یې لړه پرېږده ـ!! ملنګ باچا به د پټو سترګو د رو نه جینۍ ته داسې کتل لکه قصاب چې څاروي ته ګوري ـــ ستا د پښو خاورې ده باچاجي خو جوړه یې کړه ـــ!! او بیا به ملنګ باچا د جینۍ نه پېریان پاڅول ـــ یك یواځې ـ یو به ملنګ باچا وه ـ او بله به جینۍ ....

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو او مشال لپاره د اقبال راتله يو خوب ګرځېدلی وه. خو کله کله به زېبو د اقبال ډېره په طمع وه ـ د اقبال د راتلو طمع يې د مرګ لاسونو ته نه پرېښوده. خو بيا به د اقبال کړو او رويې ډېره ناقلاره کړه. هغې به بيا په شيشه کې ځان ته کتل... زه د چا نه کمه وم ـ؟ او دا رښتيا هم وه مخ په بره عمر هم د زېبو شخصيت ته يو وقار بخښلی وه، د هغې د سپينو او تورو وېښتو نه يو رنګ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زېبو ښکلا يې زياته کړې وه اوس خو بس د هغې د خيالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه ـ مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختيو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترګو نه وې ليدلې... خو کومې سختې يې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترګو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه ـ هغه ډېر وخت په نيمه شپه د مور د ژړا پټې سلګۍ ډېرې اورېدلې وې ـ زېبو به خپل تېر غمونه خپل مئين هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زيات ژړلو ـ د خپل مشال لپاره. د خپل پاتې ژوند لپاره. د مور په سترګو کې به يې د اقبال د راتلو ډيوې همېشه بلې ليدلې ـ په مخ به يې د هغه د راتلو د خوشحالۍ ګلابونه تل په خندا ليدل. خو وخت د کلونو د غرونو په شا پنډ وه ـ ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه يا لکه د سيند د ولاړو اوبو... چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو يو کوټ کاڼی ګوزار کړو نو د اوبو په سينه به د خورېدونکيو څپو به هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره لرې یوړه ـ کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه ــ او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه ـــ!! چې د هغې د سترګو په رڼونو کې د تصور شیشه به دوه مخونه ادل بدل کول ـ کله به یې اقبال لیدلو ـ کله مشال ـ یو مخ یوه څهره به یې په سترګو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنګ هم لرلو او د مشال جوڼه هم ــ کله به په ژړا شوه او کله په خندا ــ خو د هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه ــ مشال د ښار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلی وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راټولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه ــ د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللو ــ روبینه هم د هغه د عمر برابر وه ــ او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وړه، تنکۍ جینۍ راتلله ــ هغه ښه په سُر کې وه ـــ د دم تعویز دهنده یې هم اوس ښه روانه وه ـــ د هغه دننه یو تور شېطاني روح ننوتی وه ــ د سر د دړد او د سرخو بادو خو یې ځان ماهر ګڼلو ــ او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه ــ خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوږېدو فریادونه کول ــ وئیل به یې ــ لاس پښو کې مې دم نشته ــ او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوګ پېنڅې به یې پرې اوچتې کړې نو په پنډو به یې ورته پوست پوست لاس وهلو ــ جینۍ به د کوره ډېره ګډه وډه راوستې شوې وه ـــ خو خدای خبر چې د ملنګ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه ــ غوټه او پرغز به ترې لرې شو ــ زړه دې څنګه دی؟ د ملنګ باچا لړزېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لا هم نه وه چې ملنګ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلو ــ ګېرچاپېره به یې لاس یوخوا بل خوا ورلوکله به یې دوېم لاس د جینۍ په سر د تور څادر لاندې لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونـدلې وه ـــ د ملـک باچـا لاس بـه د جینـۍ د ګرېـوان پـه لاره د سینو ترحـدونو رسېدلی وه ـ هغـه بـه د خپلـو ګوتـو پـه سـرونو د جینۍ د سـینو سـرونه رانیـول هـڅ؟ اوس وایـه!! زړه دې څنګـه دی ـــ؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه ـ د قهر نه به غلې هم وه ـ د هغـې پرغـز او غـوټې بـه اوس د یـو داسـې شـېطان مکـروه څهـره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه ـــ کله کله به یوې نیمې پـه ډېر زور د ملنګ باچا لاس د خپل ګرېوانه راوویستو ـ پـه جړق بـه پاڅېده ـ په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نـه شـو کـولی ـــ کـه خلـه یـې سـپړده نـو د ملنـګ باچـا مریـدانو بـه یـې څـه حـال کولو ـــ؟؟ او د خپـل عـزت او د نـاموس د بربـادۍ ډنـډوره بـه یـې څنګـه کولـه ـــ بـس د اور نـه ډك یـو نظـر بـه یـې پـه ملنـګ باچـا واچولو ـ چې هغه به لیدلی هم نه وه ـ هغـه خـو بـه پـه هاغـه سـرور کې نشه وه چې لږ مخکښې به یې ترلاسه کړی وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو ارمان اوس د مشال کامیابي او واده وه، د هغه په سر د واده د سهرې وه . هغې ته یوه جینۍ هم د مشال د جوړښت نه ښکارېده . د چا به اونه لنډه وه د چا به پوزه سترګې د خوند نه وو. زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جینکو پسې وګرځېده خو د مشال مناسب جینۍ یې چرته هم په نظر رانغله ــ ځان له دې خپله خوښه کړي . . .!! یوه ورځ یې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د ژوند او خوښې اختیار به هغه ته په لاس ورکوم ــ!! او چې دا فېصله یې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شو ــ!! مورې !! زه به ستا په خوښه واده کوم ــ!! هغه د مور په غاړه کې دواړه لاسونه واچول ــ نه بچی!! دا واك دې ستا وي ــ!! ته چې هرڅنګه جینۍ خوښوې زما به خوښه وي ــ !! هغې مشال په تندي ښکل کړو. مورې !! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو پوه شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي . . . . . . وایه زویه !! زه اورم ــ زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل ــ او بیا مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه ــ زېبو په کړس کړس وخندل ــ نو لکه زما بچی ماشاء الله دومره لوی چې ماله یې اینړور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلې ده ـ هغې بې اختیاره دنګ لوړ لکه د چنار مشال خپلې سینې ته راجخت کړو ـ او په وړمبي ځل په دې حېرانه شوه چې د مشال اونه یې د ځانه دنګه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او لکه د ګل ورته په کتو مسکۍ مسکۍ کېدله ـ من من غتېدله ـ!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې فېصلې پخلی کولو ـ مورې !! تا به زر بوځم چې ته یې ووینې؟ او زېبو یو ځل بیا په خندا شوه ـ ښه بچی !! زر به ځو ـ زما هم خپله اینړور لیدل ډېر ارمان دی ـ مشال د اطمینان یوه ساه راښکله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرولې نن زېبودخپل مشال مینې ته غلې ولاړه ـ د هغې خلې، پوزې، سترګو ته یې په یومخ کتل ـ هغې ته دا نخښې ډېرې اشنااشنا لیدی شوې په دې نخښودهغې ډېر سود کېدوـ زېبونازکه سپوږمۍ ـ ـ ځان ته کلکه راترغاړه ویسته ـ مشال او سپوږمۍ ـ ـ ډېره ښکلې جوړه ـ ـ بالکل د هم داسې اینړوارمان مې کړی وه ـ ـ بچی!! ډېره خوشحاله یم چې تازماپه زړه کې پټ خپل ارمان پېژندلی هم وه ـ هغې د مشال د خوښې ډېره ستائینه کوله ـــ او سپوږمۍ د حیا نه په ولاړه ولاړه داسې راټوله وه چې د سترګو په بلو یې ګېډۍ ګېډۍ بانه د حیانه نه پورته کېدل ـ دپوهنتون لویه دنیا د دوي په تماشه وه ـــ سپوږمۍ په ربښتیاسپوږمۍ وه، په زمکه راښکته شوې سپوږمۍ، خوزېبواوس بیادخپلوسوچونواوفکرونوسره په انګته وه دهغې دننه یوناقلارې راپورته شوې وه ـــ یوې تلوسې کلکه رانیولې وه ـ داسترګې دچاپه شان دي؟ اوبیاچې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې ـ ـ تروږجې تاسوراځئ ـ ـ نو زېبو ته داغږهم ډېراشنااشنا ښکاره شودهغې په غوږونوکې دتېر وخت د اوازونوغږونو ـ یوشور راتلو ـ ـ خو هغې په یو غږ پسې ورستو بیا بیا کتل ـــ یوه څهره د هغې د سترګو مخې ته بیا بیا راتله ـــ او زېبو په سپوږمۍ پسې روانه شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ باچانن سم با چاوه . د هغه دعمرونو لوی خواهش نن ترسره کېدو۔ د لرې کلي نه يو سپين ږيري بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وړه تنکۍ لورنن لاس نيولې راوستې وه ــ بابا! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده . په دې به د پېريانو غوټه ډېره راتله اوس ښه ده ــ ماپه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نودابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوظ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته يې خپل هر مريد ته په نکاح ورکوې . بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه ــ او ماشومې د ويرې يوخوا بل خوا کتل ــ ملنګ بيا يوځل د خپل لرلي عادت ترمخه د پټو سترګو د رؤ نه د ماشومې مخ او بدن ته نېغ نېغ کتل . . د جينۍ د مخ کړه وړه هم ډېر ښه وو او د سينې باغ يې هم ګل شوی وه!! جزاك الله . . حق الله ــ . ملنګ باچا چغې کړې اودماشومې نه وارخطاشو۔ . د بوډا پلار نه يې کلك لاسونه راچاپېره کړل . . بابا کور ته ځو . . . هغې په ويره د پلار مخ ته کتل ــ نه لورې ! اوس به ته دلته يې د باچا سره ـ ماشومه پړينګ چې په ژړا شوه . . . او پلار يې د تګ لپاره ځادر په اوږه سم کړو۔ د جينۍ لويو لويو چغو دنيا ورانوله . . . بابا . ـ . بابا . . . خو . . . د باچا يو مريد ډېر په تادۍ ماشومه لاس نيولې دننه بوتلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبوته ټوله شپه دسپوږمۍ مخ اوکړه وړه رایادېدل ــ هغې به سترګې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د سترګونه ډېرلرې تلی وه ــ دهغې دفکرپه ککوړې کې د سپوږمۍ دمخ اوکړووړو ستن انښتې وه ... ځکه خو بیابیا یې سترګوته هاغه څهره راتله ... دډېرو ګمانونو سره .. د تېر وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د خیال نه ټول عمرهیڅ یوې پېښې نه وه بهرکړی چې د هغې د یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه ــ چې د هغې په زړه بیا بیا راوربېدو ــ او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه په خپل جادو کې راګېره کړې وي ـ لکه چې د دې خوږلت په هغې د شهدو باران کړی وي ـ هغې ته هرڅو که د نن شپې بې خوبي ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشومالي یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه ــ هاغه مینه چې د ډېرو ترخو پېښو او حادثو سره هغې بایېللې وه ــ نن یې د سپوږمۍ په څهره کې خپله مینه لیدله ... خپله وركه مینه ــ! هغې ته د مشال مینه هم رامخې ته شوه ـ مونږدواړه په یوه څهره څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مئـین اوختوـ ـ ؟ زېبوپـه دي خیال د ځـان سره مسـکۍ شوه ـ خدای خبر چې د مشال دسبق په سرته رسېدوکې څومره وخت وه؟ هسې نه سپوږمۍ څوك وانخلي له مونږنه ـــ!! هغـه بـه دې ویرې ډېره نـاقلاره کـړه ـ زه بـه یې زر د خپـل مشـال ژونـد تـه راولـم ـــ هغـې پـه یـو عـزم سـترګې پټـې کـړې . . . او د خـوب خوږې دنیا ته ورغله ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنګ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه ـ یوه داسې جینۍ یې کور ته راغلې وه چې لا یې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټینګه کړې . د کچه عمر ښائسته وړه جینۍ اوس د ملنګ باچا جائداد وه ـ نصیبه چې د خپل نصیب په داؤ چا ګټلې وه ـ د ملنګ باچا د زیړه زیړه لویو ګڼو سپینو تورو ګډو وډو وېښتو. . . د لویې ږیرې . . . سرو سرو سترګو او د زیړ زیړو غاښونو نه به ډېره ویرېده ــ د ورځې خو به ملنګ باچا په خپله دېره کې د ګڼو خلکو ترمینځه ناست وه خو د شپې به د نصیبې خوا له راغلی وه ـ لړې لړې به د سپو د غپلو اوازونو نصیبه ویروله . . . خو اوس به هغه د یو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنجو او نوکارو هم غوڅوله ــ د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لړزان وه ، د خوبونو د خیالونو دنیا به پرې رانسکوره شوه . . . او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترګو په ډېر هوس د هغې د نازک بدن نه خپلې کلکې لکه د کاڼو لېچې راتاؤ کړې . . . د سینې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيرن او کلك تامبو به يې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنيا به د ويرې نه په خوب اوده شوه ـ بس اوس به دوه بوږنېدلې سترګې پټې رڼا کېدې ... او بيا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه ... د ماشومې نصيبې ساګانې او سلګۍ به ډېرې بې کوره وې ـ زه خپل بابا ته ځم ـ خپلې ادې ته ځم ـ ماشومې به په سرو سترګو ژړل ـ هغې به په خپل مخ لاس بيا بيا وهلو ـ لکه چې هغې خپله ورکه څېره لټوله ـ د ټول بدن تماشه به يې لکه د وير او ماتم په څير کوله ـ هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رايادې شوې ـ هغې به خپله نازو لې چېلۍ روزانه غره ته ځرولو له بوتلله ـ او چې د تورو تورو وېښتو غبرګې کونځۍ به يې په تور لېلني څادر کې کلکې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبي لګېدلې شيشه کې به يې بيا بيا کتل ـ د ځان سره به مسکۍ مسکۍ کېدله ـ او ادې به يې د منداڼو په لاس تکې سرې خاورينې کټوۍ ته ناسته وه شوملې به يې شاربلې ـ ويرکي پام کوه ـ!! نصيبو به په ترپکو ترپکو چېلۍ روانه کړې وه ـ کچې ـ کچې ـ . او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ويرې واخسته ـ د نصيبې په زړه کې به د خپلې ګرانې ادې خبره ډېره اورېده راورېده هغې د پردي نارينه څنګ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اورېدلې وه ـ د پردي نارينه څنګ ته تلل ګناه ده ـ او دغه د ګناه او عذاب ويرې خو د اولس خان نه هم په څنډه ساتلې وه چې روزانه به يې ورسره په غره کې سترګې څلور کېدلې ـ څنګه په مينه مينه به يې ورته کتل ـ کله به په يوه بهانه د نصيبې څنګ ته رانږدې کېدو کله په بله ـ خو نصيبې اولس خان يو پردی نارينه ګڼلو ـ اولس خان هم د څوارلسوپنځلسو کالو مضبوط ښائسته زلمی وه ـ د چېلو يوه لويه رمه به يې روزانه دې ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستله ـ د نصيبې ښائست او پتې ميني د هغې ځنګ ته لېوالې کړی وه ــ خو... "ادې مې يائې ته پردای ويړکی يې ــ"
نصيبې به زر مخ په تور څادرګې کې پټ کړو ـ او اولس خان به غلی د هغې د ځنګ نه روان شو خو خپل پرېښی زړه به بيا بيا وروستو په کتو مجبوره کولو ـ نصيبې به هم په اولس خان پسې تر لرې لرې کتل ــ د زړه په درزا کې به يې د هغه د پتې مينې يوه کونتره ناسته ليدله ــ!! خو د ادې د خبرو د ويرې به په مخه روانه کړه ـ!! او بيا هم دغه ويره وه ... د هغې معصوم خواهشات وو د هغې ارمانونه او احساسات وو ـ د اولس خان پټه مينه وه چې نصيبه يې د يو ښائسته ذهني کېفيت ښکار کړه ــ اولس خان د هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان سره ډېره لرې لرې ګرځېده ـ خو هرکله چې به اولس خان په خوب کې د هغې ځنګ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې ..... د هغه ساګانې يې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو ساګانو هغه هم ډېره نشه کړه او بيا به هغې ته خپله ادې مخې ته ودرېده ــ هغه وويرېده او چغې به يې کړې ... خو په خوب کې دغه رنګ چغې او ويرېدل د نصيبې اوس برخه وه ــ خوبونو به هغه ډېره په لړزان کړې وه ـ خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه شوه کولې ــ او داسې يې بابا هغې ته د پېريانۍ نوم ورکړو او خپله نصيبه به يې په دم درود او باباګانو ګرځوله ــ خدای خبر چې کله يې ملنګ باچا ته راوستې وه ــ نو د نصيبې پېريانو هغه لړه پرېښې وه ــ او د نصيبې د بابا اوس دا کلك يقين وه چې د ملنګ باچا دم او دعا د نصيبې نه پېريان پاځولي دي ــ او دا يې په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنګ باچا ته ورکوي ــ !! اوس نصيبه د ملنګ باچا د کور جاګير وه ــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ځل به د ملنګ باچا د هوس ناکې غوټې نه پس به نصیبو خپل مخ او څهرې ته بیا بیا کتل ... لکه چې هغې خپله ورکه څهره لټوله ... خو د هغې د مخ نوکارې شوې څرمنې به د درد یوه څړیکه د هغې په زړه کې راوچته کړه ــ هغې ته به د ملنګ باچا د هوس ډك نظر هر وخت کتل ـ!! اوس هغه هم په دې پوهـ وه چې دا یې نصیب دی ــ هم دغه یې کور دی ــ!!!
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشال په دې ډېر خوشحال وه چې زما خوښه مې د مور خوښه ده . د هغه دا هم زړه وه چې ډېر زر د سپوږمۍ کورته خپله مور په جرګه بوځي او د سپوږمۍ لاس وغواړي ـ خو لا يې د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کامل د هغه او د سپوږمۍ ترمينځه پروت د ډېرې لويې فاصلې په څير هغه ته ښکاريدو ـ !! هغه د مور ټولو خوبونو ته کتل ـ پلار خو د هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود څادر ډېر پخوا راټول کړی وه ـ هغوي يې په ډاګه پرېښې وو ـ د مور په دنيا دولت يې پلار خپل دواړه لاسونه ډېر مخکښې پاك کړي وو ـ او دې تجربې يې مور ته لوی سبق ورکړی وه ـ هغه د خپلو لاسو پښو د ګټې سره د خپلې مور د خوبونو تعبير جوړيدل غوښتل . په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپل کور ته راولم ـ د پلار د لاسه ورته پاتې د يوې دشمنۍ بد يې هم په يك

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې سر هوار کړي وو۔ او د مور ډېر دولت يې په روغه کې ورکړی وه ــ د روبينې ورونو يې په پلار د مرګ دعوه کړې وه ۔او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه ــ ډېرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې ــ اوس يې ايله تربنه ساه اخستې وه ــ د روبينې خله يې ډکه کړې وه ــ د وخت د ډېرو سختو او کړمو تاريخ يې ټپ کړی وه ــ بس اوس يو ارمان ته ژوندی وه ــ خو زېبو ډېره ګډه وډه وه ۔ هغې د اقبال د ژوند اوس هم خبر غوښتو ــ د اقبال د راتګ هيله يې ژوندۍ ساتله ــ پښتنه وه ــ د اقبال کړه يې هېر کړي وو ــ خو په اقبال چې د روبينې د لاسه څه تېر شوي وو هغه يې ياد وو ــ د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله ــ د زېبو دا هم خيال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه ډېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي ــ که د پښېمانۍ سره زما څنګ ته راغلو زه به يې خامخا بخښم ــ خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنيا اباده ساتي ــ!! د اقبال ډېرو نخښو ته به يې پټ پټ ژړل ــ د مشال نه به هم ويرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې يې د پلار لپاره هيڅ ځای نه ليدو ــ خو د مشال د واده کوېژدن په خوشحالۍ کې دې اقبال نه وي زېبو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درك يې نه لرلو ــ خو دا يقين يې وه چې هغه ژوندی دی ــ او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي ــ بل خوا يې چې د کله نه سپوږمۍ ليدلې وه ــ د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د ګوټونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه نعـرې وهلـې ـ هغـې دا هرڅـه يـو خـوب ګڼلـو، يـو خيال ـ ـ ـ وخت او زمـانو خـو د ژونـد د تېـر ژوندپـه ټولـو هيلـو او حوالـو لوبې کړې وې خو خداى خبر ولـې د سـپوږمۍ سترګې او غږ يې خپله يوه حوالـه ګڼلـه ــ خو سـوچ او فکـر بـه يې پـه ځاى ودرېدو ـــ!! دا ماتـه د چـا پـه شـان ولـې ښـکاري؟ او زېبـو د خپلـې دې پوښـتنې د جـواب لپـاره د مشـال د نـوم جرګـه د سپوږمۍ کور ته روانه کړه ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نصیبې ژوند اوس په یو تور کوهي کې وه . هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنګ باچا سره یې نکاح شوې ده او که نه دمال غنیمت په توګه ترېنه ملنګ باچااستفاده کوي ـ هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو ـ او دا ځل چې د ملنګ باچاهوس سترګې بیاسرې شوې . . نونصیبه سمدستي دهغه مخې ته ودرېدله ـ!! ملنګ باچاته یقین نه راتلو . . هغه سترګې ځمبولې . . نصیبه یې دلاسه ونیوه اوبیا . . دهغې حوصلې هغه جوابي کړه . . . د هغې څهره بیانوکارې شوې وه . . ګرېوان یې تارتار وه . . . څو سلګو یې په شونډو سر وخوړو . . . سترګو کې راغلې اوښکې یې دخپل حلق نه تېرې کړې . . . ـ!! اوس خوملنګ باچاوهل ټکول هم کول ـــ او چې نصیبې به ورته ووئیل چې نن ناجوړه یم نو د هغه وجود به اور واخستو . . . دا په کې لاچا راوستي . . . !! وهل خوړل . . . خپلې اوښکې څښل . . . او پانې پانې کېدل اوس د نصیبې نصیب وه ـــ ملنګ باچا نصیبه په نصیب موندلې وه ـــ هغه د نصیبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله ـــ!! نصیبه نن ډېره خوشحاله وه ـــ د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصویر اوس ورو ورو په وراني وو ـــ ملنګ باچا ورسره خپله ملنګي پرېښودله ـــ او دواړه یو بل ځای ته روان وو ـــ د ملنګۍ کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه اخوا کولو ـــ نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال وو ـــ او د هغه په ژوند کې زېبو او مشال هم راغلي وو ـــ خو اوس هغه د خپلې نصیبې وه ـــ دا کور ورکوټې دنیا وه وه نصیبې په خپلو لاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینګار کړو ـ اقبال څو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې ـ نصیبه خوشحاله وه ـ او بیا داقبال په نکاح کې راغلې وه ـ اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه ـ اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله ـ ستا لپاره مې هر څه پرېښودل ـ ـ ته دې هم مور و پلار مه یادوه ـ بس دا دې کور دی او زه دې خاوند ـ نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینګار کړی ګرځېدو ـ ـ وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنګ جوڅه اوس هم بده نه وه ـ بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنګۍ ګټه او پېسې ـ ـ ـ خو د هغه سره دومره مال راجمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو ـ د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه ـ ـ ـ اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل ـ ـ اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوهـ کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې ـ ـ ـ خو اوس به یې خپل ټول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو ـ د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو ـ خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اوداقبال عمرته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو ـ هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شړونکی شپونکی لیدو ـ اوس به د هغه په شپېلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندرې سوز ژړېدو هغې به دا ګڼل چې اولس خان دا شپېلۍ زماپه یاداومینه کې غږوي داسندره یې زماده ـ خو زر به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه دغرق خوبه راویښه کړه ـ ـ یو داسې ځای ته کډه نه وړو چې دشین غره لمنه وي ته به هم په چېلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چېلۍ څروم ـ!! هغې نن د اقبال سره د خپل ورك ارمان خبرې کولې ـ اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل ـ اوس داقبال لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ښځه وه ـ عامه ښځه چې دهغه کور پرې اباد وه ـ اقبال ته هاغه ورځې رایادې شوې چې نصیبه ورسره په نکاح رسېده ـ دهغې سره نزدیکت په دغه ورځوکې ډېرد خوندوه ـ د هغې بیابیادملنګ باچادلاسونودحصارنه تېښته یې هم د خوند وه ـ دهغې په چغه به یې زرد هغې په خله لاس کېښودونصیبه به غلې شوه اوبیابه ملنګ باچادخپل هوس سیندته ورودانګل ـ خواوس دنصیبې هاغه لاس پښې وهل نه وو ـ دهغه نه به یې منډې نه وهلې ـ!!خوملنګ باچا چې دکله نه دااقبال دکوارې زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصیبه به ورته په کتونه مړېده ـ خود اقبال دننه یوسړی اوس هم دهوس غلام وو ـ په دې حقیقت هم خبر وه چې که وخت نصیبه د ده لپاره ـ ـ د ده په مقام ودروي ـ ـ ـ نوایا ـ دنصیبې غوښتنې به اقبال پوره کړي؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مری ورو ورو زور کولو ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ کور د ښار نه لږ لرې په يو کلي کې وه ـ کلی ښه اسوده وه ــ د کلي شينکي او اونو بوټو د زيبو خيالات ډېر شنه کړل ــ د هغې په خيال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ ولاړه وه ــ خو د زيبو فکر هم هاغه شان په يوه نقطه کې ګېر وه ــ د سپوږمۍ مخ سترګې او غږ ــ نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر خامخا کولو ــ د سپوږمۍ کور رانزدې وه ــ مشال په مزه مزه ګاډی روان کړی وه ــ د مور توجه به يې بيا بيا ځان ته راړوله ــ خو زيبو ډېره لرې تلې وه ــ د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ د مخ سترګو او اواز په اسمان خورې شوې وې ــ موري ــ!! تاسو سره ستاسو مشال هم دی ـ مشال په ډېره مينه د خپلې مور خوا ته وکتل هڅ؟؟ او زيبو په خندا شوه ــ د سپوږمۍ د کور په درشل زيبو ايله پښه ايښې وه ... د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره بې واره درزېدو ــ په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه کوم چې د زوي لپاره د جينۍ د کتنې په موقع د يوې مور وي ــ! هغه خپله هم ډېره حېرانه وه ــ او چې څنګه هغې د کور په انګڼ کې قدم کېښودو ــ د يو مناسب کور چې د نفاست او سليقې هنداره وه ــ مخامخ په دالان کې د بُرجۍ سره ولاړې يوې درنې خوږې ښځې چې د زيبو د عمر به وه ــ هغه په خپله مسکا کې راټوله کړه ــ او بيا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه راښکته شوه ـ په زيبو خو لکه چې سر وچورلېده ـ په ځای داسې ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ايستې وي ــ اُف!! زيبو زر د دالان ولاړه بُرجۍ په دواړه لاسه ونيوله ــ خو د زيبو نه زياته

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني خو د دغې ښځې د مخ نه هم ښکارېده ــ تت ... ته ... ګورګوره نه يې ... زېبو د هغې مخ اوس د نږدې نه ليدو ... او د زېبو د دې پوښتنې سره ګورګوره هغې ته ورترغاړه وته ... وئي زېبو !! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم ... دواړو يو بل ته غېږه ورکړې وه . خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترګو کې وکتل ــ تېر وخت لکه چې بيا په دانګو راغلی وي ــ!!

ګورګوره او زېبو ... د ماشوموالي دوه همځولې، دوه ترلې، ... چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تربګنو او دښمنو د لاسه لرې لرې تېره کړې وه ــ خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې د يو بل همځولې سهېلۍ ساتلې وې ــ په لارو کوڅو کې يې يو ځای منډې وهلې وې ــ خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې بلې شرمناکې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شوکولې دي ــ زېبو ته چې خپل مشر ورور طاهرشاه ناڅاپي وژنه رايادة شوه نو دا وخت د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوی غم ورغلي زخم خله وازه کړه ـ د هغه په وژلو کې خلکو د ګل پاڼې او شفيقي لاس يادوه ــ او د موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه ــ خو د ډېر وس باوجود د دواړو درك نه وه لګېدلی ــ او بيا زېبو ته د ګل پاڼې متيزتوب د يو کسبګر سره د تښتېدو پېښه هم رايادة شوه ــ وخت ډېر زخمونه ټکور کړي وي ـ خو کله کله هم د وخت د لاسه ټکور شوي زخمونه ... ورغلي پرهرونه بيا تازه شي ــ دا حال که د زېبو وه نو د ګُرګُرې هم وه ــ دواړو خپل غمونه ډېر وخت وژړل ــ سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره حېرانه وه بيا بيا يې کله د مور او کله د زېبو مخ ته کتل ــ او بيا ډېره موده پس ګورګوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې کولې ــ چې د ګل پاڼې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې کډه يوړه نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خو رانه دواړو پرله پسې سترګې پټې کړې ــــ زمرې وړور مې د غیرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښو کې لویه زولنه زه وم ــــ که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه ګل پاڼه او شفیقی راویستي وو او په ګولو به یې ساړه کړي وو ــــ دغه وخت زما لپاره یوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادګۍ زما لاس ورکړو ــ ننګیال په رښتیا د ننګ او ناموس یوه نمونه وه . زما نه یې په خپله مینه هرڅه هېر کړل ــــ د زمري پښه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو ــــ ګرګرې په دمه دمه خپله د ژوند کیسه کوله ــ او زېبو د ګرګرې د ژوند قیصې ته غوږ غوږ وه ــــ سپوږمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې ګرګرې په ډېره مینه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه ــــ ډېر وخت یې د خپلې سینې سره جخت کړی وه ــ بیا بیا یې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کېفیت څه ډېر عجیبه وه که یو خوا ډېرو مئینو یو بل په مودو او زمانو پس راپیدا کړي وو نو بل خوا دوه میین زړونه هم اوس داسې بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او حیرانونکې پیښه یو بل ته ډېر رانزدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو یې هم د یو بل سره د نزدیکت قیصې شروع کړې وې ــ نن د دې ټولو مئینو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بیا غوړېدلي وو خو د ژوند ، د مینې او د زړونو د قربت یو لاژواله احساس پرې تودې پهې هم لګولې ــ دا وختونه ډېر ښکلي وو ــ زېبو او ګرګرې بیا د مینې جهان جوړ کړی وه د خپلو قیصو سره د خپلو یادونو سره یې د دې وخت د لمحو په فراخه مېدانونو ــ او د مینې کوڅو کې منډې وهلې ــــ کله به یې د مشال او د سپوږمۍ د نومونو لولکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانیولې ... او کله به زېبو د اقبال د نامې په یو رنګین پتنګ پسې د کوټې بام ته ورختله ـــ!! د یادونو په دې جنج کې به یې کله مایوسه او خفه خفه وران کاری زمری لیدلو ـ او کله طاهرشاه او ظاهرشاه ـ خو چې ځنګه به د یاد ستنه د ګل پاڼې د نوم حد ته راورسېده ـــ نو زېبو او ګورګوره به غلې شوې ـــ یوه شېبه به دواړو سرونه ټیټ نیولي وو ـــ خو بیا به د مشال او سپوږمۍ د پستو پستو لاسونو احساس د دواړو ټیټ سرونه په ډېر ویاړ راوچت کړل ـ د دواړو جوړه ډېره ښائسته لکه چې خدای د یوبل لپاره پېدا کړي وو ـــ ګُرګُرې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې پایې ته کړه ـ زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم ـــ خو بیا خبر شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړی وه ـ شفیقی او ګل پاڼه یې خپل انجام ته رسولي وو ـ خو ـ د ګُرګُرې مرۍ د اوښکو نه ډکه شوه ـ په سترګو پرتو تورو چشمو یې د سترګو حال نه شو ښکاره کولی خو اواز یې ډك ډك کېدو ـــ زمري هم ځان ویشتلی وه ـــ او داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته ته یواځې پاتې شوې د بلې غمونه ماته راپاتې شول ـ خو د ننګیال مینې زه د غم لاسو ته نه یم ورکړې .د ژوند په چمن کې مې پرله پسې ځلور ګلونه وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي ـــ دا یو پاتې ګل سپوږمۍ ده چې ... د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو د دې د ارمان د خاطره مو د ښار په یو پوهنتون کې د لویو زده کړو لپاره دېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي ـــ د ګُرګُرې کیسه پایې ته رسېدلې وه ـــ د دواړو د ژوند قیصې د سپوږمۍ او د مشال بام ته رارسېدلې وې ـ وخت ډېر تېر شوی وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند د یوې ډېرې عجیبه پرېشانۍ سره مخ شوی وه یوې ویرې یې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو- د نصیبې ځواني او پېغلتوب اوس داسې په درنجکو وه چې اقبال یې په رو ګودر نه پوهېدو- اوس به یې د نصیبې په ډېرو اشارو او نخرو سترګې پټېې ساتلې - د هغې شوخیانو ته یې ډېر نه کتل - خو نصیبه ډېره بدله شوې وه - هغه اوس خپلې ځوانۍ د احساساتو او خواهشاتو یوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه - شپه ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې - د اقبال ځواني خو کله خپل ماښام ته رسېدلې وه - د هغه بدن اوس د نصیبې د احساساو سیالي نه شوه کولې - هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت او د نصیبې چغې نعرې او منډې رایادې شوې زړه به یې غوښتل چې یو ځل بیا هغه دور ته لاړ شي خو بیا به یې زر د خپله ځانه ماتې وخوړه - زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به راسره وي نصیبه به راسره وي -!! او بیا پرله پسې چې د نصیبې خواهشات به داسې راپارېدلي او لمبه لمبه پاتې شول - نو اقبال به د ځان سره ډېر ملامته وه د نصیبې سره به د سترګو لګېدو نه پاتې وه - هغه به یې کله په یوه خبره غولوله او کله په بله - خو نصیبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه تك سُور وه - اقبال که به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نیمګړې وه - په قهر به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال نه ځان راخلاص کړو ــ د هغې په سترګو کې به خپلو د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو یو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځواني او پېغلتوب بې معنې ښکارېدل ــ یو ځل به ورته بیا خپل تېر وخت رایاد شو ــ خپله نازولې چېلۍ یې په غېږه کې نیولې وه ـ کږه وږه د مستۍ نه به یې د غرونو په سر لکه د هوسۍ منډې وهلې ــ یو خوا بل خوا به یې اولس خان لیدلو ـــ د هغه د مخ پلوشو به یې سترګې برېښولې ـــ د هغه په وړاندې روانې د بیزو رمه به یې ډېر خوښېده ــ او بیا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو ــ د یوې شپې لیدلی خوب یې رایاد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترځنګ رارسېدلی وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نزدیکت احساس شریك کړی وه ــ او چې سحر یې د خوبه سترګې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه ــ د اولس خان نزدیکت یې ډېر وخت احساسولی وه ـ! خو اوس اقبال د هغې مخې ته یو بې معنې تصویر وه ـ ګرځنده انځور ــ!! او بیا هغې یوه فېصله وکړه ـ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړېبو ډېره غلې غلې وه ـ ژوند هغه په یو داسې مقام ودرولې وه ـ چې یوخوا یې د مشال مینه وه ـ او بل خوا یې دشمن . . . !! خو دا څنګه دشمن دی چې زما د ژوند او ماضي ډېرې حوالې ورسره تړلې دي ... او بیا د ټولو نه لویه خبره ... د هغې خپل ارمان د مشال د واده . . . !! د هغې مخې ته ډېر مشکلات راغلي وو ـ هغه د یو نه هم نه شوه تېرېدلی ـ ایا زه د خپل زوي د خوشحالو قاتله جوړېدې شم ـ؟ ایا زه د خپل ورور د وینې سره بې ننګې کولې شم ؟ ایا زه د خپل ارمان نه پښېمانه اړولې شم؟؟ اف خدایه!! دا دې په کوم ازمېښت کې واچولم ـ هغه د ځان سره لکه د اور غرغنډه کېدله ـ او کله به د خپلو احساساتو په بڅرو لکه د ایره خول پرېوته ـ لکه د اوبو به پرې توې شوه ـ ګړګړې !! ته چرته وې؟ ستا د خور د لاسه زما بې ګناه ورور وینې وینې تلی دی ـ!! زه به هاغه وینه څنګه بخښم ؟؟ هغه به د کرکې نه ډکه شوه ـ د هغې زړه نه به مینې کډه وکړه ـ!! د غېرت او ننګ جهان به یې راولړزېدو ـ خو بیا به یې د مشال سترګې سترګو ته رانغوتې ـ اف!! هغې به زر خپلې سترګې پټې کړې ـ!! مشال اوس د مور په احساساتو پوهېدو ـ هغه ته د خپلې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربانۍ يادې وې ـ د هغې د سختو تاريخ يې هېر نه وه ـــ! هغه هم يوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښې اړولو فېصله ـــ هغه ډېر خوشحال وه ـــ د ننګ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ مينه هيڅ هم نه وه ـــ هغه د خپلې مور ارمان په دې طريقه پوره کولى شو ـــ د خپلې مور د خوشحالو لپاره يې د خپل ماما د وينې د بدل اخستو اراده وکړه ـــ!! اوس هغه ډېر مطمئن وه ـــ!! مورې !! ته ژاړه مه اوس زه يم ـــ!! او ته ګوره !! چې زه د خپل ماما د وينې بدل څنګه اخلم ؟؟؟

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی غنیمت ګڼلو۔ هغه ډېرخوشحال وه ۔ خو د جینۍ پلار وه نو په داسې موقع به د هلك د کورنۍ د اړخه د پېسو په طمع وه ۔!! ګورګوره خو د لور ارمان د اوس نه په ګډا کړې وه ۔ د کشرې لور ارمان ورته ډېر ګران وه ۔ بیا بیا به یې د خپلې همځولې زېبو ناځاپي راتګ او د مشال رشته خپله خوش بختي ګڼله ۔!! ځنګه راته خدای خپل زاړه مئین راکړل مشال خو یې د قدرت یو لوی انعام ګڼلو۔ د سپوږمۍ خوشحاله او مسکۍ لیدو ورته د نوو خوشحالو یو نوی جهان را ویښ کړی وه ۔!! په سپوږمۍ یې ډېر سبق ویېلو خو دا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم دستي د خپل کور شي ۔ اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورئي ته ځي ۔ خپلې ترور کره به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د ګُرګُرې د سترګو نه لکه د شرابو څڅېدله ۔!! هغې د ننګیال سره ټوله شپه په دې خبرو تېره کړه ۔!! خپل ارمانونه به ټول په سپوږمۍ ترسره کوم ۔ او دا به د زېبو د خاطره وي ولې چې ډېرې سختې یې لیدلي دي ۔!! د ګُرګُرې په دې خبره ننګیال په خوب خوب کې ګُرګُرې ته خبرې کولې ۔!! ښه ۔ ۔ ښه ۔ ۔ ۔ !! او هغه به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ورغلو ــ د ګُرګُرې درې لونه واده وې . . . او ځلورمه یې د ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه ــ په مشرانو خوېندو هم او خپلو درېواړو اوښو باندې هم لکه د خور ګرانه وه ــ! ځه هم که د ګُرګُرې نارینه اولاد نه وه خو خپلو زومانو هغې ته دا کمی نه وه ورکړی او د مشال لپاره خو یې دا فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېبو په شریکه زوی وي ــ!! ګورګوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلې وه ــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تياره شوه ـــ د هغه ټولې پېسې او د کور نور قيمتي سامان نصيبې تښتولی وه ــ نصيبه د اقبال د کور نه تښتېدلې وه ــ د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه ـــ هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئيلی چې ښځه رانه متېزه تلې ده ــ بس په پټه خله يې د هاغه ځايه پښې راسپکې کړې ــ هغه ته د نصيبې غوښتنې رايادې شوې . . . هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته هم ودرېدې ـــ وخت هغه څنګه لوبولی وه ــ داسې لکه هغه چې زېبو لوبولې وه ــ د هغې د مينې سپکاوی يې کړی وه ـــ!! هغه ته ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول ـــ زېبو ورته مخې مخې ته کېده ـــ مشال يې د سترګو نه نه اوړېدوـــ خو د خپلو کړو د لاسه يې د هاغه کور مخه نه شوه کولې ـــ!! اوس هغه هرڅه د لاسه ورکړي ووـــ!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه ـــ!! د خپلې مردانګۍ د ولاړ اس نه سر د لاندې راګوزار شوی وه ـــ د خپل حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه ـــ اوس که د هغه د ژوند په لمن کې څه وو نو پښېمانۍ وې ـــ ستومانۍ وې . . . !! هغه روان وه ــ خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم ـــ يو بې لارې بې منزله مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو . . . او خواهشاتو په يو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه ــ هغه خپله سزا موندلې وه ـــ د زېبو او د مشال سره د زياتي سزا د هغې اخلاص پورې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا سزا ــ د خپل عمل او خپلو کړو سزا ــ هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه ــ ښکته یې تور توري کندې لیدلې، لکه د تورو بلاګانو ــ هغه اراده وکړه ــ د دې ځایه دغه کندو ته ځان ګوزار کړه ــ!! هغه سترګې پټې کړې ... په دې کندو کې توري توري اژدهاګاني یې وازه خله اوږې لیدې . . . لکه چې ده ته په طمع وي ــ نا .. ځان په دې تورو بلاګانو نه خورم لاخو ژوند کول دي ــ یو ځل ... زیبو ته تلل دي مشال لیدل دي ــ د هغوي نه بخښنه غوښتل دي ــ په دې خیال هغه ورستو شو ــ او بیا په سترو سترو قدمونو د غونډۍ د سر نه راښکته شوــ هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو ــ یو ستړی خوب ــ او بیا د لږ وخت لپاره هغه . . . په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په وړمبي اخلاص هغه د لږې دمې لپاره په زمکه کښېناستوــ!! او بیا چې د تګ لپاره د زمکې نه راولاړ شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځایګي تپوس وکړوــ هغه د زیبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې ناڅاپي ګورګوره د ننګیال سره په خپل کور کې ولیدله نو یو ځل یې بیا په سترګو کې وینو چپې ووهلې ــ څنګه د غم سېلاب یې په کور راختلی وه چې طاهرشاه یې په سرو وینو کې لت پت راوړلی وه ـــ!! که د ګل پاڼې لاس او صلاح په کې نه وې نو شفیقی یو غریب سړی وه هغه چرې هم دومره لوی ټوپ نه شو وهلی ــ زېبو دې خیالونو بیا ډېره زورله ــ ډېره یې ترخه کړې وه ـــ خو ګورګوره او د هغې د ژوند ملګری ننګیال ډېر ځیرك ووـ هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېبو ردعمل داسې کېدلی شي ــ په داسې صورتحال کې دا یوه قدرتي خبره وي ـ دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندی شي دا خو ډېر وختونه اخلي ـــ!! ګُرګُرې اخر د زېبو نه د هغې د زړه خبره راوویستله ــ!! او زېبو یوه تېره چغه کړه ـــ هو!! هم داسې ده ... ته زما دشمنه یې ... زما د ورور د سر قاتلان یئ ... ما پرېږده ... د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته یواځې ژاړم ـــ ته بیا مه راځه ...!! زېبو به نور هم څه وئیل ــ خو ګُرګُرې او مشال دواړو ترینه غېږې چاپېره کړې وې ــ ګُرګُرې خو بیا بیا ښکلوله د زېبو نه ډېر ګُرګُرې ژړل ــ!! ګوره !! زېبو ته ګرَمه نه یې ... خو زما څه ګناه وه ــ زه او ته خو دومره لویې هم نه وو ـــ چې هرڅه شوي دي هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا یې موندلې ده ـــ مونږ به دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه هېر کړو ـــ د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالو د خاطره ـــ!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېبو. . . ته د مشال سترګو ته وخت ودرولې یې او زه د سپوږمۍ خوشحالۍ ته ـــ راځه چې دا هرڅه هېر کړو ـــ دا وختونه . . . خپل کړوـــ د تېرو وختونو د ماتم نه هیڅ هم نه جوړېږي زما خورې !! مونږ به بیا هاغسې وړې ماشومانې شو ـ منډې به وهو ـــ!! اوس مو دا بچي مشران دي ـــ دا مو مور وپلار دي ــ دا مو وختونه دي ــ دا مو سبا دی ـــ او نن هم ـــ تېر وختونه نور نه یادوو ـــ د هاغه وختونو په سر به نن د نوي ژوند د خوشحالو لاسونه یو بل ته ورکړوـــ ته بیا ګوره چې وختونه څنګه خاندي. . .!! زېبو خپلې سترګې اوچې کړې ـــ یوه شېبه یې د ګُرګُرې سینې ته خپل سر نزدې کړو ـــ خو بیا ډېر زر مشال هغه د دواړو متهو نه ونیوه ـــ د هغې په سترګو کې یې وکتل ـــ او خپل سر یې د مور د مینې سینې ته ورجخت کړوـــ وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالو سره یو بل ته غاړه وکړې وي ـــ مشال ډېر خوشحاله وه ـــ ګُرګُرې بیا بیا ځانله رانږدې کولوـــ ننګیال د زېبو په سر د هغې لویه لوپټه سمه کړه ـــ په سر یې ورته خپل دروند لاس کېښودو ـــ خو اوس زېبو یو احساس یو غم بیا زورله ـــ هغې بیا ژړل ـــ ما درته ونه وئیل چې نوره مه ژاړه ـــ ګُرګُرې بیا هغه دلاسه کوله ـــ!! او په دې کې کړپ شو ـــ وختونو لکه چې بیا یو اوږد چورلك وخوړو ـــ اقبال ټیټې سترګې سترې ستړی رانوتی وه ـــ د زېبو سترګې د حېرانتیا نه وازې پاتې شوې ـــ ته ؟؟ او اوس یو ځل بیا د زېبو د سترګو نه د اوښکو رودونه روان شوي ووـــ زېبو د اقبال د سینې سره خپل سر اېښې وه لکه چې خپل مخ او سترګې د دنیا نه پټوي ـــ وختونو ښه ژړل ـــ خپلوۍ بیا وموسېدې ـــ ژوند بیا په ګډا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېبو او ګُرګُرې په مینه یو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه تږې ارادې یو ځای ــــ د ډېرې ورکې نه یو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي ــــ !! او چې زېبو د ګُرګُرې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه غوښتله نو اقبال په خندا شو ــــ زېبو وطن د پښتنو دی د دې لپاره به ټول نن د ګُرګُرې خور کره خپله ورځو ــ او د ټولو په هیره خندا نوي وختونه په ګډا کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (قطب الدین رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالي او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نیمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره ځم ټوله ځنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا ځمه (د کابل یونلیک)

د خپرونو لړ: ۳۸

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library